

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ 19 ฉบับที่ 275 มิถุนายน 2556

พูดไปสองไพเบี้ย “นิ่ง” เสียประเพณีไทย

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

พูดไปใส่จ่ายเบี้ย สองไพ
ไม่แล้ว ถลำต่ำ แน่เลย
อยู่เท่าแต่กิจการ
หาค“นิ่ง”ได้ตำลึงไทย
ยิ่ง“นิ่ง”ยิ่งไทยไกล
ไทยดับแน่ไปแคล้ว

มอแม่ียง

เขียนโดย...
๑๓ มิ.ย. ๕๖

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

พูดไปสองไพเบี้ย “นิ่ง” เลียบประเทศไทย

(๑) พูดไปมากยิ่งขึ้นแล้ว

คนก็เฉยกับเฉย

ไม่เห็นแก่ชาติเลย

ต่อมสำนึกเสื่อมแย้(แหย)

(๒) ทุกข์ไทยในขณะนี้

ไทยเห็นอยู่ว่าภัย

ระห่ำหนักขนาดไหน

ลายชั่วอาละวาดทำ

(๓) ไม่สนแม้ชื่อบ้าน

หยาบย่อกระหน่ำเคือง

หักเหลี่ยมกลมเกลี้ยง

ไทยบ่เคยมีแมน

(๔) หรือไทยจักสิ้นชาติ

หรือจักถึงวิบัติ

หรือทั้งชาติขาดขาด-

หรือจักหมดทางแก้

(๕) พูดไปไซ้จ่ายเบี้ย

หาก“นิ่ง”ได้ตำลึงไทย

ยิ่ง“นิ่ง”ยิ่งไทยไกล

ไทยดับแน่ไปแคล้ว

(๖) สันดานดิบติดดิน

เงินบวกอันธพาลพา

มันบ้าเลือดเข้าตา

ชนชีวิตไม่เลือกคล้าย

(๗) ฝืนก็สมานกันร่วมสู้

เอาแต่“นิ่ง”เชือนเฉย

พูดเถิดเปิดปากเฉลย

แสดงออกช่วยกันปลิ้น

ไทยเอย

ยากแท้

จิตป่วย กระนั้นฤ

ชำระแล้วกระไรโฉน

คือใจ

มนุษย์บ้า

ซัดยั้ง

หยาบซ้ำเกินคน

แปเมือง

คั่งคั้น

มุ่งประหัต ประหารแฮ

เช่นนี้ได้โฉน

ศาสนกษัตริย์

แน่แท้

สนกต- เวทิตา

ล้มแล้วเมืองไทย

สองไพ

ไม่แล้ว

ถลำต่ำ แน่เลย

อยู่เท่าเผด็จการ

ดำฤชณา

คลังร้าย

กระทิงดู มิปานแล

สัตว์แท้เดรัจฉาน

ไทยเอย

ชาติสิ้น

ตามสิทธิ์ เกิดเทอญ

ถลกเนื้อในเหม็น.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ พ.ค. ๒๕๕ ๖

พูดไปสองไพเบี้ย “นิง”เลียประเทศไทย

สายเสียแล้ว...ถ้าใคร ๆ ก็พากันเฉย ประเทศไทยใหญ่ ๆ ก็ล้มได้
ในประเทศเยอรมัน

พวกนาซีส่งคนมาจับพวกคอมมิวนิสต์

แต่ข้าพเจ้ามิได้ออกเสียงคัดค้าน

เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่คอมมิวนิสต์

หลังจากนั้น พวกนาซีก็ส่งคนมาจับชาวยิว

แต่ข้าพเจ้าก็มิได้ออกเสียงคัดค้าน

เพราะข้าพเจ้ามิใช่ชาวยิว

ต่อมาพวกนาซีก็ส่งคนมาจับคนของสหภาพแรงงาน

แต่ข้าพเจ้าก็มิได้ออกเสียงคัดค้าน

เพราะข้าพเจ้ามิใช่คนของสหภาพแรงงาน

ต่อจากนั้น พวกนาซีก็ส่งคนมาจับพวกคาทอลิก

แต่ข้าพเจ้าก็มิได้ออกเสียงคัดค้าน

เพราะข้าพเจ้าเป็นโปรเตสแตนต์

ในที่สุดพวกนาซีก็ส่งคนมาจับข้าพเจ้า

แต่อนิจจา...

ไม่มีใครเหลือที่จะออกเสียงค้านให้ข้าพเจ้าอีกเลย...

(โดย มาร์ติน นีมูลเลอร์ ชาวเยอรมัน

นักต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีภาพสมัยฮิตเลอร์

แปลโดย นายแพทย์โชติช่วง ชุตินทร)

ก็คงต้องติดตามดูกันว่า ระหว่างเผ่าพันธุ์
ไทย “เฉย” กับเยอรมัน “เฉย” ใครจะแยกว่ากัน
ปัจจัยที่ทำให้ไทยเฉย ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ขนาด
วิกฤติที่สุดในโลกมาตั้งนานแล้วก็ยังไม่รู้ตัว น่าจะ
มาจากสาเหตุใหญ่ ๆ คือ

๑. **เฉยเพราะไม่รู้ผิดไม่รู้ถูก (โมหาคติ)** เหมือน
วัวควายที่หากินไปวัน ๆ ใครจะดีจะชั่วก็ช่าง!

๒. **เฉยเพราะรู้ผิดรู้ถูกอย่างดี แต่อย่างนี้ก็
ดีแล้ว! (ฉันทาคติ)** เป็นพวกเฉยเพราะใจดำ ใคร
จะเป็นจะตายก็ช่าง! “เอาตัวรอดเป็นยอดดี/พอสอนไว้”

๓. **เฉยเพราะกลัว (ภยาคติ)** ไม่อยาก
เปลืองตัว กลัวเสียลาภ เสียยศ ฯลฯ จนมองไม่
เห็นว่าถ้าต้องเสียประเทศแล้ว มันก็ต้องสูญเสีย

ทุกอย่างอยู่ดี ถ้าปล่อยให้กรุงศรีอยุธยาแตก!

๔. **เฉยเพราะไม่ชอบ (โทสาคติ)** ต้องตูด
ตู่ทำ ตู้นำ ตูแน่ ตูไม่เอาใคร (แต่จริง ๆ ใคร ๆ เขา
ไม่เอากับตู) สุดท้ายตูแยะ ตูตายคนเดียว! เหมือน
ไฟไหม้บ้าน ต้องรีบช่วยกันดับก่อน เมื่อบ้านเมือง
ปลอดภัยแล้วจะมาทะเลาะกันภายหลังก็ยังมี
เวลา และมีบ้านเมืองเหลือไว้ให้ทะเลาะ

การจุดประกาย “ดอกบัวแห่งการตื่นรู้” หรือ
“ไทยสปริง” (Thaispring) เพื่อปฏิเสศการบริหาร
งานของรัฐบาลชุดปัจจุบัน และรณรงค์ให้คนไทย
ร่วมลงชื่อในจดหมายเปิดผนึก ปฏิเสศปาฐกถา
อูลานบาตอร์ของนายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร
พร้อมส่งไปยังประชาคมโลก แสดงออกผ่าน
สื่อออนไลน์ซึ่งไร้พรมแดนของ พล.ต.อ.วชิษฐ
เดชกฤษกร กับอาจารย์แก้วสรร อติโพธิ นับว่า
ทำให้ทักษิณเก็บสีหน้าอาการไม่อยู่ บริกาษ “ไทย
สปริง” อย่างสาตเสียดเสียดว่า “.....จะเลียนแบบ
อาหรับสปริง แต่นี้ไทยปลิง จะเอาเผด็จการ
มาไล่ประชาธิปไตย มันไม่ใช่บัวบาน เป็นบัวได้
น้ำ เป็นปลิงดูดเลือดประเทศไทย...” (จากสารสัมพันธ์..

น.ส.พ.แนวหน้า ๒๑ พ.ค.๒๕๕๖)

จะเห็นได้ว่าเพราะมีไทยสปริง จึงทำให้ได้รู้
ว่ามีไทยปลิง! และไทยหดหัวหรือไทยเฉย เพราะ
มี “ชัย ราชวัตร” จึงทำให้รู้ว่าหญิงชั่วขายชาติ
สุดแสนอุบาทว์เมื่อเทียบกับหญิงชายตัว และ
เพราะมีคนไทยที่พร้อมจะแสดงออกซึ่งความ
จงรักภักดีและปกป้องสถาบัน จึงเกิดปรากฏการณ์
พายุใหญ่เพื่อขับไล่ความชั่วร้ายของ “สิบแสน
ผีเสื้อกระพือปีก” ในวันที่ ๕ ธันวาคม อย่างนำ
อัศจรรย์!

☞

● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๑๕ เดือน มิถุนายน ๒๕๕๖

เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับบริหารภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงค์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัลนกัน ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัลนกัน
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : พุดไปสองไฟเม็ย “นึ่ง” เสียประเทศไทย สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ
- 4 คนบ้านนอกบอกกล่าว จำลอง ศรีเมือง
- 5 คุณนิตคิดหน่อย บรรณาธิการ
- 6 จากผู้อ่าน บรรณาธิการ
- 8 บ้านป่านาดอย จำลอง
- 12 การ์ตูน วิสูตร
- 14 สีสันชีวิต(เงินชู้วี่) ทิม สมอ.
- 20 เวทีความคิด นายนอก ทำเนียบ
- 21 ข้าพเจ้าคิดอะไร สมณะโพธิรักษ์
- 26 คิดคนละชั่ว แรงรวม ชาวหินฟ้า
- 30 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน คังนััน วิมุตตินิยม
- 35 ชาดกทันยุค ฅวมพุทฺธ
- 38 ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง ฟ้าสาาง
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องอโศกสลด สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
- 42 ชีวิตนี้มีปัญหา สมณะโพธิรักษ์
- 52 บทความพิเศษ (เมื่อฟ้าพิสูจน์ความจงรักภักดีฯ) ดอยแพงค่า สิ้นป่าโลกีย์
- 56 บทความพิเศษ (ประชารธิปไตย) ทิมลวัทม์ ชูโต
- 61 แค่คิดก็หนาว...วี นายริง วินเทอร์
- 62 พุทธศาสตร์การเมือง ฅวมพุทฺธ
- 64 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
- 68 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว??? ทิมลวัทม์ ชูโต
- 71 ชีวิตไร้สารพิษ ล้อเกวียน
- 74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน ฟอร์ด เทพสุรินทร์
- 76 กติกาเมือง ประคอง เดกฉัตร
- 80 ปิดท้าย พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

สีสันชีวิต

คนที่ไม่เข้าใจชีวิต
14 ถึงจะให้เรียนมากแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์
เช่นเดียวกัน คนที่เข้าใจชีวิต
แม้จะไม่ได้เรียนหนังสือก็ไม่เป็นไร

• จำนวน •
**คนบ้านนอก
บอกกล่าว**

ผมพูดให้นักบริหารที่เข้าหลักสูตรผู้นำฟังเสมอ ๆ ว่า ที่ประเทศเกาหลีใต้เขาก็มีโรงเรียนผู้นำเหมือนกัน ตั้งมาก่อนเราสิบสามปี เราไม่ได้ลอกแบบมาจากเขา แต่ตรงกันโดยบังเอิญ

อดีตประธานาธิบดีปีคังจุงฮี ของเกาหลีใต้ พลิกประเทศ แก้ความยากจนของชาวเกาหลีส่วนใหญ่ได้สำเร็จ เพราะไปดูงานและเอาแบบอย่างจากโรงเรียนคานาอาน โรงเรียนผู้นำของเกาหลีใต้ไปแก้ปัญหา

ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน เป็นประธานาธิบดีหญิงคนแรกของเกาหลีใต้ เป็นลูกสาวของอดีตประธานาธิบดีปีคังจุงฮี และเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนคานาอานด้วย

เมื่อ ๒๒ ปีก่อนนั้น ผมได้รับรางวัลบุคคลดีเด่นแห่งเอเชียจากประเทศเกาหลี จึงทราบว่าเกาหลีก็มีโรงเรียนผู้นำเหมือนกัน ผมเป็นคนต่างชาติคนแรกของเกาหลีที่ได้รับรางวัลนี้ ฮือฮากันมากเพราะชาวเกาหลีเป็นคนชาตินิยม ของเกาหลีต้องเพื่อคนเกาหลีเท่านั้น ผมไปแย่งรางวัลมาจากเขาได้อย่างไร

ครั้งนั้นสถานีโทรทัศน์เกาหลีสัมภาษณ์ถ่ายทำประวัติความเป็นมาของผม ไปออกสถานีโทรทัศน์สองแห่งพร้อม ๆ กัน ยิ่งทำให้ชาวเกาหลีรู้จักผมมากขึ้น ผมได้รับเชิญไปพูดที่ห้องประชุมใหญ่ของหลายมหาวิทยาลัย ติดต่อกันหลายวัน โดยกำหนดให้ผมพูดเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของผมว่า

ถ้าใคร ๆ ทำเหมือนผม ไม่ว่าจะเป็นคนชาติไหนชาตินั้นเจริญ ผมพูดได้เต็มปาก เพราะตอนนั้นประเทศไทยเจริญกว่าเกาหลี

ผู้อำนวยการโรงเรียนผู้นำเกาหลีเดินทางมาประเทศไทย มาเชิญผมไปร่วมพิธีฉลองครบ ๔๐ ปี ของการก่อตั้งโรงเรียนผู้นำ ผมเดินทางไปเกาหลีวันที่ ๑๑ พฤษภาคมที่ผ่านมา นอกจากเข้าร่วมพิธีฉลองสี่สิบปี

ของโรงเรียนผู้นำแล้ว โรงเรียนนายเรืออากาศ และมหาวิทยาลัยที่มีชื่อของเกาหลีอีกแห่งหนึ่งเชิญผมไปบรรยายเกี่ยวกับการพัฒนาตนไปสู่การพัฒนาประเทศ ผมปฏิเสธอย่างแข็งขัน

จะให้ผมพูดว่า ชาวเกาหลีต้องพัฒนาตนเองอย่างผมสิ ประเทศเกาหลีจะได้เจริญ ผมพูดไม่ได้ เพราะเดี๋ยวนี้ เกาหลีเจริญกว่าประเทศไทยมาก

“ตั้งตนไว้ในคุณธรรมอันสมควรก่อน แล้วพร่ำสอนผู้อื่น จะไม่หมองมัวภายหลัง” เป็นธรรมะที่ผมท่องขึ้นใจ และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

จะสอนคนอื่น ประเทศอื่น ประเทศเราต้องดีกว่าเขาเสียก่อน จึงจะสอนได้ ☞

➤ **บ้านป่านาดอย**

จำลอง

เราเตือนรัฐบาลและพรรคเพื่อไทยว่าการออกกฎหมายนิรโทษกรรม ล้างผิดให้นักโทษชายทัักษ์ฉิน ล้างผิดให้คนเผาบ้านเผาเมือง คนฆ่าทหารฆ่าประชาชน ไม่มีวันที่กฎหมายจะออกมาได้ง่าย ๆ จะถูกต้องด้านศักดิ์อย่างเต็มที่แน่นอน

➤ **คิดคนละขี้**

แรงรวม ขาวหินฟ้า

ศาสนาที่เป็นสากลในอนาคต จะต้องก้าวขึ้นสู่ “อเทวนิยม” ความเชื่อใน “เทวนิยม” จะน้อยลง....

กำลังวางใจกับสถานการณ์การเมืองไทยที่ นักการเมืองส่วนใหญ่ แทนที่จะเป็น “นักการเมือง” จรรโลงชาติให้สมนามสมเกียรติศักดิ์ กลับสยบยอมเป็นทาสทรราช “นักการเมืองใบสั่ง”

พ.ลันเมื่อ ๒๐ พ.ค. ๕๖ ก็มีข่าวสดใส่พ้อเป็น ความหวังใหม่ของชาติได้ ...โดยเฉพาอย่างยิ่ง น่าจะคุมกำเนิดนักการเมืองมั่วพันธุ้ให้สูญเผ่า พันธุ้ไปได้ในที่สุด!

๒๗ มหาวิทยาลัยเปิดโครงการ “บัณฑิตไทย ไม่โกง” ประกาศเจตนารมณ์ด้านคอร์รัปชั่นทุกรูป แบบประธาน ทปอ.สั่งบรรจุค่านิยมชื่อลัทธิสุจริต ในวิชาเรียน นศ.ต้องเริ่มจากไม่ลอกข้อสอบ

ณ สนามกีฬามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อ ๑๙ พ.ค.๕๖อธิการบดีมหาวิทยาลัยรัฐที่เป็นสมาชิก ที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยที่เป็นสมาชิก ๒๗ แห่ง และผู้แทน ผู้นำองค์การนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ร่วมกันลงนามเพื่อประกาศ เจตนารมณ์เปิดตัวโครงการ “บัณฑิตไทยไม่โกง” และเครือข่ายร่วมมือเสริมสร้างค่านิยม “ความ รับผิดชอบต่อสังคม” ให้แก่นิสิตนักศึกษาพร้อม การปฏิเสศการทุจริตคอร์รัปชั่นทุกรูปแบบ โดย ร่วมกันยกมือยกมือไขว้เป็นรูปกากบาทแสดงเป็น ลัญลักษณ์ต่อต้าน

ศ.ดร.สมคิด เลิศไพฑูรย์ อธิการบดีมหา- วิทยาลัยบติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประธาน ที่ประชุม กล่าวว่าโครงการนี้เป็นการต่อยอดสิ่งที มหาวิทยาลัย โรงเรียน ครอบครัว ได้บ่มเพาะให้ เกิดไว้แล้วให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น เพื่อให้บัณฑิตไทยมี ภูมิด้านทานการทุจริตคอร์รัปชั่นและการโกงทุก รูปแบบ รักความถูกต้องต่อต้านการฉ้อราษฎร์ บังหลวง ทั้งนี้ ผนวกเนื้อหาเรื่องความซื่อสัตย์ สุจริตและคอร์รัปชั่นลงในรายวิชาต่าง ๆ ขณะ

เดียวกัน กิจกรรมของนิสิตนักศึกษาจะร่วมกัน เป็นเครือข่ายจัดงานร่วมกันทุก ๓ เดือน เป็นต้น

นายธนิทร์รัฐ ประสารชัยมนตรี ปี ๔ คณะกายภาพบำบัดนายกสโรรม.มหิดล ประกาศ เจตนารมณ์ต่อต้านการทุจริต ๓ ประการ ๑. ประเทศไทยรอไม่ได้แล้ว เพราะทุกวันนี้การ ทุจริตคอร์รัปชั่นได้กระจายไปทั่วภาคส่วนของ สังคมไทย ๒. การคอร์รัปชั่นไม่ใช่แค่เรื่องการเมือง แต่เป็นมะเร็งร้ายที่กัดกินจริยธรรมของสังคมไทย ในทุกระดับ ๓. พวกเรานิสิตนักศึกษายอมไม่ได้ อีกต่อไปที่จะยอมให้สังคมไทยและประเทศชาติ ถูกทำร้าย คนไทยอยู่อย่างหวาดกลัว คนทุจริตยัง ลอยนวลไม่ถูกจับมาลงโทษ พวกเรานั้นใจว่าพลัง นิสิตนักศึกษาเปลี่ยนแปลงประเทศไทยได้และ การจะหยุดคอร์รัปชั่นได้นั้นต้องเริ่มที่ตัวเราเองก่อน...

น.ส.ณาลิศา ธรรมาวงศ์ ปี ๔ คณะรัฐศาสตร์ นายองค์การศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กล่าว ว่าการหยุดทุจริตคอร์รัปชั่นต้องเริ่มที่ตัวเรา โดย หยุดทุจริต หยุดใช้เส้นสายใช้ลิบบน และหลัง จากนี้สโมสรและองค์การนิสิตนักศึกษาของมหา- วิทยาลัยทุกแห่งจะหารี้อร่วมมือกันจัดกิจกรรมส่ง เสริมค่านิยมที่ดี ต่อต้านการทุจริต โดยจะเน้นใน กิจกรรมรับเพื่อนใหม่ของธรรมศาสตร์ การรับ น้องใหม่ของมหาวิทยาลัยปี ๕๖ การสอบเข้าใน ปีต่อ ๆ ไป จะต้องไม่โกงข้อสอบ ไม่ลอกข้อสอบ (ไทยโพสต์ ๒๐.๕.๕๖)

อีกไม่กี่ปีหรือหกหัวหน้าเผ่าก็จะสูญพันธุ์ เศษ ซากบริวารที่เหลืออยู่ก็จะค่อย ๆ ถูกเหยียบย่ำ จมแม่พระธรณีไปด้วยวิบากของตนเองเป็นเหตุ ...จะให้สำนึกระลึกถึงผิดชอบชั่วดีนั้น แม้จะ ถือบัตรประจำตัวประชาชนเพราะเป็น “คนไทย” เฉกเช่นเดียวกับ “คนไทย” ธรรมดา ๆ

อีกไม่นานเกินรอ เหล่าบัวชูดอกปริ่มน้ำจัก ลำแดง “ธรรมฤทธิ์” ในการกำราบทุจริตคอร์รัปชั่น ด้วยโครงการ “บัณฑิตไทยไม่โกง”

“เราคิดอะไร” ขอเคียงบ่าเคียงไหล่ตลอดกาล เป็นพลกนิกรไทย...ต้องไม่โกง คือลัทธิธรรม

เขานี้หรือเขานี้

พบข่าว สดช.จัดเสวนาปลูก ทร.จรรยาไม่รับส่วย ไซข้อข้องใจเรื่อง “เจาะใจจรรยาไม่รับส่วยและไซข้อข้องใจนิค้ำโพล”ซึ่งฝ่ายตำรวจกล่าวว่าหากผู้ซบซู่ปฏิบัติตามกฎจรรยา ตำรวจก็จะไม่เอาผิดแน่นอน และหากประชาชนพลั้งเผลอทำผิด ก็ต้องไม่หยิบยื่นสินบนให้ตำรวจ ยินดีให้ตำรวจจัดการตามหน้าที่ ซึ่งหากตำรวจพิจารณาแล้วเห็นว่าพลั้งเผลอก็อาจเอื้อเพื่อผ่อนผันได้ ไซว่าจะต้องมีโทษทัณฑ์เสมอไป ข่าวนี้กับการปฏิบัติงานจริงของตำรวจมันช่างต่างกัน ถ้าตำรวจสามารถพัฒนาองค์กรได้อย่างนี้บ้านเมืองเราก็จะอบอุ่นกว่านี้เยอะเลย

• ครูเฒ่า ชิงดอย

☞ **ทุกองค์กร ผู้นำทุกระดับต้องเป็น “ผู้นำขบวน”**ด้วยการกระทำโดยตนเองและครอบครัว เป็นเยี่ยงอย่างปรากฏเป็นรูปธรรม เมื่อ”หัวไม่ส่ายหางย่อมไม่กระดิก”ที่บังอาจพูดคำนี้ได้เพราะเคยทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยตั้งแต่ระดับย่อย เช่น หน.สายตรวจพิเศษ สภ.อ.เมืองชลบุรี สวป.สภ.อ.พนัสสินคม ชลบุรี สวญ.สภ.อ.บ่อพลอย กาญจนบุรี - บ้านค่าย ระยอง - สรรพยา ชัยนาท ถ้าหัวหน้าหน่วย นำเดินตรงทาง รับรองว่ากำลังพลทั้งหลายย่อมยึดเป็นเป็นเยี่ยงอย่างและเจริญรอยตามด้วยความสำนึกดี นอกจากนั้นยังมีผลตกทอดไปสู่ครอบครัวตำรวจอีกด้วย !

วิธีปฏิบัติที่ดีในสภ

ระยะนี้มีข่าวรถรับส่งนักเรียนอนุบาลปล่อยนักเรียนหลงเหลือติดไว้ในรถบ่อยเหลือเกิน เป็นความสะเพร่าของคนขับที่ไม่นำให้อภัย ไม่ว่าจะแก้ตัวอย่างไรก็แล้วแต่ ขอเสนอข้อแนะนำของ น.พ.อนุชา เศรษฐเสถียร เลขาธิการสถาบัน

การแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ให้แจ้งสายด่วน ๑๖๖๙ สำหรับติดต่อเพื่อประสานเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือด่วน และระหว่างที่รอเจ้าหน้าที่ ให้ปฏิบัติดังนี้ คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์แก่สมาชิกและพี่น้องทั้งหลาย

นำเด็กออกจากรถ ไปอยู่บนพื้นราบที่มีอากาศโปร่งพร้อมกับทำการฟื้นคืนชีพ (CPR)ซึ่ง การทำการฟื้นคืนชีพในเด็กเล็กจะต่างกับในผู้ใหญ่เล็กน้อย โดยเมื่อปลุกเรียกแล้วสังเกตว่าเด็กส่งเสียงหรือเคลื่อนไหวหรือไม่ ถ้าไม่ตอบสนองให้ปฏิบัติการกู้ชีพในเด็กด้วยการกดหน้าอกของเด็ก โดยวางสันมือข้างหนึ่งไว้ตรงกลางหน้าอกระดับราวนม และใช้มืออีกข้างหนึ่งวางบนหน้าผากของเด็ก พยายามให้เด็กหงายหน้าขึ้นเพื่อเปิดทางเดินหายใจ กดหน้าอกโดยกดลงไประหว่าง ๑/๓ ของความลึกของหน้าอก ซึ่งการกดจะต้องทำ ๓๐ ครั้ง กดแต่ละครั้งต้องเร็วและไม่มีการหยุด ทั้งนี้ให้ทำไปจนกว่าเจ้าหน้าที่รถพยาบาลจะมารับไปส่งโรงพยาบาล

• สมาชิก พยาบาลดอย

☞ **คนรุ่นใหม่ไร้สำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน** เป็นพนักงานขับรถรับส่งเด็กนักเรียนในชั่วโมงที่เพียงขับรถเท่านั้น เรื่องนี้ต้องกล่าวโทษเจ้าของโรงเรียนที่เป็นนายจ้างด้วยที่ไม่อบรมบ่มนิสัยพนักงานให้รับผิดชอบต่อหน้าที่รอบด้าน จะเอาแต่เงินจะเอาแต่งานแต่ไม่เอา “คุณค่า” ของงาน

พระเล่นไฟคลายเครียด

กรณีมีคลิปภาพพระสงฆ์เล่นไฟในกุฏิวัดเนินพระงาม บ้านหนองสองตอน ต.แก่งเสี้ยน อ.เมืองกาญจนบุรี จำนวน ๕ รูป ได้แก่พระอธิการสิทธิพร เจ้าอาวาสวัดเนินพระงาม พระมหาวัชชัย ชุตินุญโญพระลูกวัดเนินพระงาม และ

เลขานุการเจ้าคณะตำบลแก่งเลี่ยน พระคร้วหรือหลวงตาคร้ว ดอกบัว อายุ ๗๙ ปี พระอุดม วิจิตรทโร อายุ ๕๖ ปี สำนักสงฆ์ทุ่งแสงสว่าง ต.หนองบัว เมืองกาญจนบุรี พระชูชีพ ชาวสะอาด อายุ ๕๒ ปีพระลูกวัดเนินพระงาม เรื่องนี้เจ้าคณะจังหวัดกาญจนบุรีก็ได้ปลดพระอธิการสิทธิพรออกจากตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดเนินพระงามแล้วแต่ยังให้อยู่ในวัดต่อไป ส่วนพระลูกวัดให้ย้ายออกไป

• ชาวพุทธ สังวร

☞ *ครองผ้ากาสาวพัสตร์ ไยด้านจัดไร้ทิริ*

สำนัก "สัมมาทิสฺ" มิหลงเหลือบ้างหรือไร?
เศียรจัดเหตุใดเล่า หรือมัวเมาโลกไซ้ใหม่
ลวงตนฤโลกไหว กิเลสยวนอลัซซี

ภาษาไทย...อย่าคิดว่ากล้วย ๆ

อ่านในเว็บราชบัณฑิตยสถาน มีผู้โพสต์ถาม น่าสนใจ...

เรียน ราชบัณฑิตฯ

ตามที่ดิฉันได้เคยแนะนำให้สอนภาษาไทยผ่านสื่อโทรทัศน์นั้น ต่อมาปรากฏมีรายการหนึ่งทีไทยพีบีเอส ๑ รายการ ไม่ทราบเป็นผลงานของราชบัณฑิตฯ หรือไม่ แต่ขอแสดงความคิดเห็นว่าทำดีแล้ว แต่ให้เวลาน้อยไปความจริงควรเพิ่มเวลาและอาจเพิ่มรายการอาจเป็นเวลาอื่น ช่องอื่น ๆ บ้าง ให้นำตัวอย่างการพูดที่ผิด ๆ มาเป็นตัวอย่างและแนะนำให้คนไทยรู้ว่าที่ถูกควรพูดอย่างไรในกาลเทศะใด จะทำเป็นการ์ตูนหรืออย่างไรให้เป็นเรื่องเป็นราวหน่อย ดิฉันชอบดูสารคดีเคเบิลทีวีเพราะเขาใช้ภาษาไทยไม่ค่อยผิดบ่อยเหมือนสื่อฟรีทีวี และรายการที่ช่องเคเบิลทีวีทำเอง มันผิดจนเวียนหัว ยิ่งนายกหญิงพูดไม่ต้องฟังกันเลย ฟังแล้วอนาถใจมาก ทำไม

ราชบัณฑิตไม่ทำงานหรือทำงานช้ามาก ไม่ตกเดือน ลังคม เมื่อทำไม่ถูก อย่างนี้จะให้รักษาภาษาไทยไว้ได้อย่างไร นับวันจะถอยหลัง แม้แต่นายกยังไม่รู้ภาษา ท่านเป็นคนชาติไหนกันแน่ มีที่ไหน เชื่อนทำด้วย คอ-นก-รีด ตอนนักข่าวถาม ตอนแรกได้ยินยังงงท่านพูดภาษาอะไรของท่าน แล้วราชบัณฑิตไม่เตือนร้อนบ้างหรือ (By : nada วันที่ ๒๓ ม.ค. ๒๕๕๕ , ๑๓:๔๐ น.)

บ.ก.ว่าน่าเห็นใจนายกใหม่ ภาษาไทยบางคำก็อ่านยาก... ตอนนี้มีข่าวว่าชาวทิบนอก สุพรรณฯ เขาวิงวอนนายกคนสวยกรุณาอย่าลงพื้นที่ อย่าย่างกรายไปใกล้เขา เขาหวาดเสียว...

แถมท้ายพวกที่เรียนนิเทศศาสตร์เขาพูดกันว่า ถ้าจะไปสมัครเป็นผู้ประกาศข่าว ควรฝึกอ่านแบบทดสอบข้างล่างนี้ให้ถูกต้องชัดเจน ไม่ตะกุกตะกักเสียก่อน ถึงจะควรไปสมัครเป็นผู้ประกาศข่าวได้ แบบทดสอบนั้นไม่ยาวนานดังต่อไปนี้

ยายสีเลี้ยงหอย ส่วนยายสอยเลี้ยงหมี
ยายสีเลี้ยงหอยฟองยายสอยเลี้ยงหมีว่า
หมีของยายสอย มากัดหอยของยายสี
แต่ยายสอยที่เลี้ยงหมี
ปฏิเสธและฟองกลับยายสีเลี้ยงหอยว่า
หอยของยายสีกัดหมีของยายสอยต่างหาก
พร้อมกับอ้างว่า ที่ปากหมีของยายสอย
ไม่มีหอยของยายสีให้เห็นเลย
ตรงกันข้ามมีหลักฐานว่า
ที่ปากหอยของยายสีนั้นกลับมีขนหมีของยายสอย
ติดอยู่...

บ.ก.ว่านายกคนสวยจะอ่านผ่านคล่องปรี๊ดหรือเปล่า?

• นางหญิง เรขายขาด

☞ *อ่านคล่องปรี๊ดเลยว่า "อ.ชน-อม"!*

☞ **ussนาธิการ**

ประชุมเสร็จ ช่วยกันเขียนแถลงการณ์
ชี้แจงให้ประชาชนทราบ แล้วให้ผู้แทน
คือ อาจารย์ปานเทพและนายสุวัตร
ไปยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ

● ภาพผู้จัดการออนไลน์

ช่วงเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา มีหลายเรื่องราว
เกิดขึ้นในบ้านเมือง ถ้าถามเข้าไปผู้รักชาติ
และราชบัลลังก์เรื่องแล้วเรื่องเล่า กลุ่มออกกลุ่มใจ
ไปตาม ๆ กัน ต่างถามเหมือน ๆ กันว่าบ้านเมือง
เราจะไปรอดไหมนี้

ผมเสนอให้แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตยประชุมด่วน ในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม
ที่ผ่านมา แม้คุณสนธิ ลิ้มทองกุล จะไม่อยู่ ดิด
งานการที่อเมริกาก็ตาม ใช้วิธีสอบถามความคิด
เห็นทางโทรศัพท์ ก็เหมือน ๆ กับนั่งพูดคุยกัน

ประชุมเสร็จ ช่วยกันเขียนแถลงการณ์ ชี้แจง
ให้ประชาชนทราบ แล้วให้ผู้แทนคือ อาจารย์ปานเทพ
และนายสุวัตร ไปยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ
ในตอนบ่าย

ในแถลงการณ์ เราให้กำลังใจประชาชนกลุ่ม
ต่าง ๆ ที่ออกมาต่อต้านรัฐบาลและต่อต้าน ส.ส.,
ส.ว. เราเตือนรัฐบาลและพรรคเพื่อไทยว่า การ

ออกกฎหมายนิรโทษกรรม ล้างผิดให้นักโทษชาย
ทักษิณ ล้างผิดให้คนเผาบ้านเผาเมือง คนฆ่า
ทหาร ฆ่าประชาชน ไม่มีวันที่กฎหมายจะออกมา
ได้ง่าย ๆ จะถูกต่อต้านคัดค้านอย่างเต็มที่แน่นอน
ตอนท้ายของแถลงการณ์ สรุปให้ทราบว่า เรายื่น
คำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาดำเนินการ
๘ ข้อ ซึ่งจะช่วยให้บ้านเมืองดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
แถลงการณ์มีดังต่อไปนี้

คำแถลงการณ์พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ฉบับที่ ๓ / ๒๕๕๖

เรื่อง หยุดยั้งการล้มล้างรัฐธรรมนูญเพื่อประโยชน์ของนักการเมืองและพวกพ้อง

บัดนี้เมื่อปรากฏอย่างชัดเจนว่ารัฐบาล น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้มีความลู่แก่อำนาจ ไม่ฟังเสียงประชาชน มุ่งแต่จะแสวงหาประโยชน์ให้กับตัวเองและพวกพ้องมากขึ้น มีการทุจริตคอร์รัปชันอย่างใหญ่หลวงในการจำหน่ายข้าว, มีการใช้งบประมาณอย่างมหาศาลในการบริหารจัดการน้ำที่ไร้ประสิทธิภาพ ไม่กำหนดราคากลาง ขาดความโปร่งใสและใช้งบประมาณเกินความจำเป็นโดยไม่ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม, เดินหน้ารับอำนาจศาลโลกในการตีความคดีปราสาทพระวิหาร ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยไม่ต่ออายุปฏิญญาการรับอำนาจศาลโลกโดยบังคับมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๐๕, การไม่กระจายงบประมาณลงสู่การปกครองส่วนท้องถิ่นตามเจตนารมณ์ในรัฐธรรมนูญ, และปล่อยให้ราคาน้ำมันและก๊าซธรรมชาติสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนไปทุกหย่อมหญ้า ฯลฯ เราจึงขอให้กำลังใจภาคประชาชนทุกกลุ่มที่ได้แสดงออกและเคลื่อนไหวต่อต้านการกระทำของรัฐบาลที่ล้มเหลวและฉ้อฉลในช่วงเวลาที่ผ่านมา

ยิ่งไปกว่านั้น พรรคเพื่อไทยซึ่งเป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาลชุดนี้ ยังได้เติมเกริม ลู่แก่อำนาจ เดินหน้าในการออกกฎหมายเพื่อลบล้างความผิดให้กับตัวเองและพวกพ้อง ในคดีความอาญาร้ายแรงโดยไม่ฟังเสียงและไม่สนใจผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำดังกล่าว ตลอดจนยังปล่อยให้มีการเสนอกฎหมายเพื่อยกเลิกความผิดให้กับนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร เข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรอีกด้วย ซึ่งพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า เราจะคัดค้านการออกกฎหมายล้างความผิดให้กับนักโทษชายทักษิณและพวกอย่างถึงที่สุด แม้ว่าในขั้นนี้จะไม่มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรในวาระดังกล่าวก็ตาม

และเราขอเตือนไปยังพรรคเพื่อไทยอีกครั้งหนึ่งว่า หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรยังคงเดินหน้าพิจารณาเรื่องดังกล่าวต่อไปโดยไม่ฟังเสียงผู้ที่ได้รับผลกระทบกลุ่มอื่นๆเช่นนี้ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็จะคัดค้านในเรื่องดังกล่าวอย่างถึงที่สุด โดยให้ถือเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาล น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร แต่เพียงฝ่ายเดียว

อย่างไรก็ตาม กรณีเร่งด่วนในปัจจุบัน คือ การแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๘ นั้น นักการเมืองฝ่ายรัฐบาลแสดงเจตนาอย่างชัดเจนที่จะลด และลดรอนสิทธิประชาชนในการพิทักษ์รัฐธรรมนูญ และการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้ โดยให้ประชาชนมีสิทธิยื่นคำร้องต่อตุลาการศาลรัฐธรรมนูญผ่านอัยการสูงสุดตามมาตรา ๖๘ ได้เฉพาะเพียงแค่หมวดที่ ๓ อันหมายถึงสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลเท่านั้น และนั่นหมายความว่าหากนักการเมืองฝ่ายรัฐบาลทำการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ ซึ่งอยู่ในหมวดที่ ๑๕ เพื่อนำไปสู่การล้มล้างรัฐธรรมนูญทั้งฉบับ ประชาชนจะไม่สามารถยื่นคำร้องถึงศาลรัฐธรรมนูญได้เลยไม่ว่าจะผ่านอัยการสูงสุดหรือไม่ก็ตาม จึงยอมเท่ากับเป็นการทำลายหลักการ

สำคัญในการพิทักษ์รัฐธรรมนูญอันเป็นหน้าที่ของประชาชนที่บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ

อย่างไรก็ตาม หากแม้จะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล ในหมวดที่ ๓ ก็ยังต้องยื่นต่ออัยการสูงสุด ซึ่งอัยการต่างได้รับผลประโยชน์และตำแหน่งจากการเป็นคณะกรรมการในกิจการรัฐวิสาหกิจจากรัฐบาล กลายเป็นผู้ขัดขวางไม่ให้ประชาชนใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ถือเป็นการลดอำนาจประชาชน และเพิ่มอำนาจให้ฝ่ายรัฐบาล หลีกเลียงและขัดขวางกระบวนการตรวจสอบจากประชาชน ไม่ให้เข้าถึงตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ด้วยเหตุผลดังกล่าว พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงไม่เห็นด้วย และคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๘

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะได้มีผู้ที่ยื่นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว และศาลรัฐธรรมนูญได้รับคำร้องดังกล่าวแล้ว แต่คณะทนายและนักวิชาการของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเห็นว่า ภายหลังจากการยื่นของกลุ่มบุคคลต่าง ๆ แล้ว พรรคเพื่อไทยยังมีพฤติกรรมอื่น ๆ ตามมาที่สะท้อนให้เห็นว่ามีเจตนาที่จะต้องการล้มล้างรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ไม่เคารพหลักนิติรัฐ และหลักการถ่วงดุลอำนาจโดยตุลาการ เช่น การเตรียมออกกฎหมายนิรโทษกรรมให้กับพวกพ้องที่ผู้ที่อยู่ระหว่างถูกดำเนินคดีอาญาร้ายแรง, การออกแถลงการณ์ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภาที่ไม่รับอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ, โฆษณาชวนเชื่อใส่ร้ายป้ายสีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญด้วยข้อความอันเป็นเท็จ, การสโกปของนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร ทั้งในเวทีคนเสื้อแดงและการมีอิทธิพลต่อพรรคเพื่อไทย, การปล่อยให้ม็อบชนชนมขุและกตตันตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ไม่ให้พิจารณาตีความที่รัฐบาลได้กระทำความผิด ฯลฯ ตัวอย่างพฤติกรรมที่ปรากฏเป็นหลักฐานทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นเหล่านี้เป็นการดำเนินการที่เป็นขบวนการเพื่อทำลายการแบ่งแยกและการถ่วงดุลอำนาจ เพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองของพรรคเพื่อไทยแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น หาได้เป็นหนทางการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแต่อย่างใดไม่

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยมีความเห็นว่า จำเป็นต้องยื่นคำร้องโดยอ้างอิงหลักฐานและพยานแวดล้อมเพิ่มเติมที่เกิดขึ้นดังกล่าว เพื่อความครบถ้วนสมบูรณ์ในการพิจารณาตีความครั้งนี้ โดยคำร้องของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนั้นจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวเป็นกรณีฉุกเฉิน เพราะมีการเร่งรัดจะให้รีบผ่านร่างรัฐธรรมนูญ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘) ดังกล่าว ใช้เป็นกฎหมายเพื่อจะนำไปสู่การลงมติในวาระที่สาม ของร่างรัฐธรรมนูญ ทั้ง ๓ ฉบับ ที่ค้างอยู่ เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้งฉบับโดยให้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เพื่อนำไปสู่การล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ จึงมีการเปิดประชุมวิสามัญในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๗ และอาจพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวในวาระที่สอง จึงขอให้มีการสั่งให้รัฐสภาเร่งพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวในวาระที่สอง ไว้วางกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย

๒. การที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๓๑๑ คน เสนอร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่...) พุทธศักราช ต่อนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภาเพื่อให้บรรจุร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุมร่วมกันของรัฐสภา เป็นการใช้สิทธิที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และให้ร่างรัฐธรรมนูญ

ดังกล่าวเป็นอันตกไป

๓. การที่นายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภา รับร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าว แล้วบรรจุร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุมร่วมกันของรัฐสภา เป็นการใช้อำนาจหน้าที่หรือสิทธิที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญและข้อบังคับการประชุมรัฐสภา พ.ศ.๒๕๕๓

๔. การที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๓๑๑ คน ผู้เสนอร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวต่อนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภา แล้วนายสมศักดิ์ เกียรติสุรนนท์ บรรจุร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุมร่วมกันของรัฐสภา และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๓๑๑ คน ออกแถลงการณ์ต่อต้านและไม่รับอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ การกระทำดังกล่าวของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๓๑๑ คน จึงเป็นการใช้สิทธิเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามรัฐธรรมนูญนี้ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ จึงขอให้วินิจฉัยสั่งการให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาเหล่านี้เลิกกระทำการดังกล่าว โดยสั่งให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาถอนร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวออกจากการพิจารณาของรัฐสภาในวาระที่สองหรือวาระที่สาม และให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภาไม่บรรจุเรื่องร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวเข้าระเบียบวาระการประชุมร่วมกันของรัฐสภาในวาระที่สอง หรือวาระที่สาม หรือถอนเรื่องร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวออกจากระเบียบดังกล่าวในวาระที่สองหรือวาระที่สาม

๕. การที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภาจำนวน ๓๓๔ คน ดังกล่าว ลงมติรับหลักการร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

๖. วินิจฉัยสั่งการให้ยุบพรรคเพื่อไทย พรรคชาติไทยพัฒนา พรรคชาติพัฒนา พรรคพลังชล พรรคมหาชน และพรรคประชาธิปัตย์ใหม่ เพราะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคการเมืองเหล่านี้ต่างเสนอกฎหมายและออกแถลงการณ์ไม่รับอำนาจศาลรัฐธรรมนูญซึ่งไม่เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ

๗. วินิจฉัยสั่งการให้เพิกถอนสิทธิเลือกตั้งหัวหน้าพรรคและกรรมการบริหารของพรรคดังกล่าวทุกพรรค เป็นระยะเวลาห้าปี นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่ง เพราะพรรคการเมืองเหล่านี้ต่างเสนอกฎหมาย และออกแถลงการณ์ไม่รับอำนาจศาลรัฐธรรมนูญซึ่งไม่เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ

๘. ให้ยุติการกระทำของประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานรัฐสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภาทั้งหมด และมีคำสั่งให้การกระทำดังกล่าว เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญอันมีอาจกระทำได้

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๒

แง่คิดดีๆจากพี่น้องชาติพันธุ์ที่มาร่วมรวมกัน แสดงความจงรักภักดี

สนามเสือป่าก็โล่ง สนามพระรูปก็ไม่ใช่อยู่
ที่คนกรุงเทพฯไป เขาให้พักบนบ้านอย่างดี!

ไปเลยๆ!

ไปบ่เป็น!

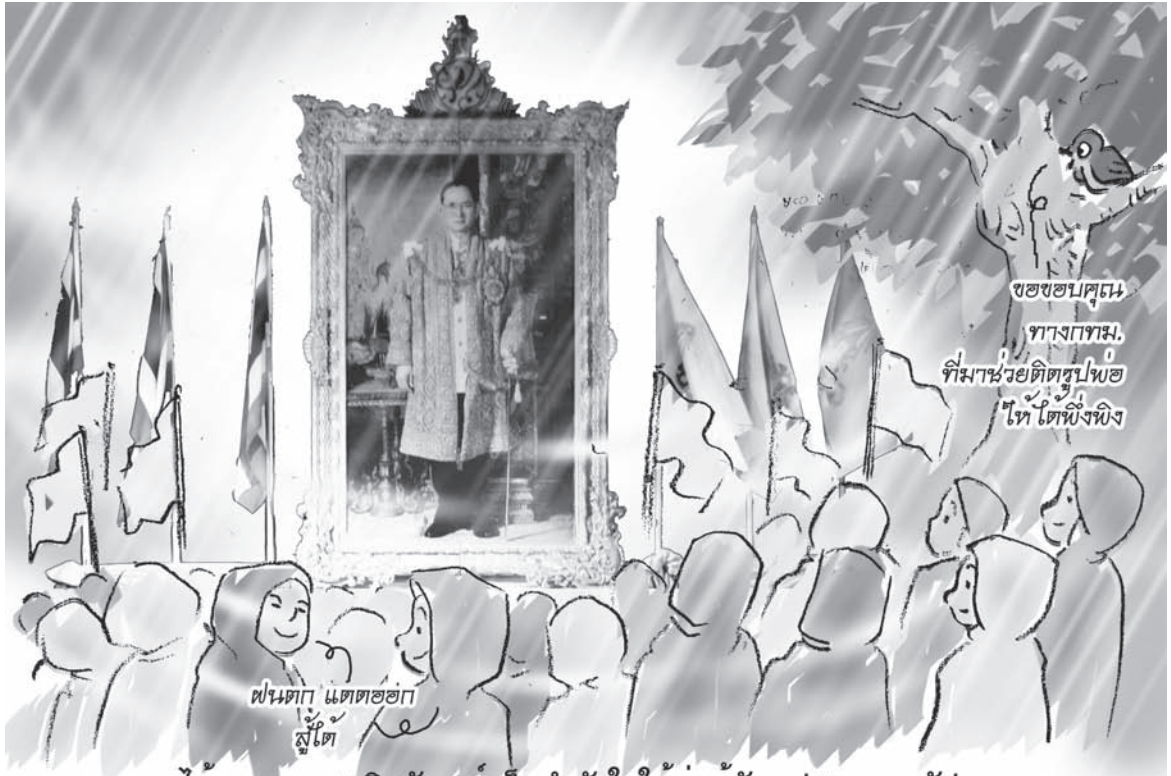

๑. มากองเทพาต้องหนีเสือปะจระเข้ อยู่ในป่าในคอยมีแต่เสือจระเข้หนีเรา

คับที่อยู่ที่
ท่ามกลางรักภักดี
เป็นหนึ่งในเดียวกัน

๒. แม้มมีพื้นที่เพียงแค่มุขปาฐ แต่คน ๕-๖,๐๐๐ ก็ แสดงความจงรักภักดีได้

๓. ได้พระบรมสาทิสลักษณ์เป็นกำลังใจให้ต่อสู้กับอุปสรรคนานัปการ

๔. สามัคคีของพี่น้องชาติพันธุ์จะเป็นทางออกให้กับสังคมไทยที่กำลังแตกแยก

สี่ สัน
สี่ ชีวิต สมอ.

เค็นซู่จวี

● แม่ค้าผักผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ ●

คำนิยม

เงินชู้จวี แม่ค้าผักธรรมดา ๆ คนหนึ่งของไต้หวัน เธอใช้ชีวิตอย่างประหยัด เก็บหอมรอมริบ นำเงินบริจาคโรงเรียน โรงพยาบาล และสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ ไปแล้วกว่า ๑๐ ล้านดอลลาร์ไต้หวัน หรือประมาณ ๘,๒๐๐,๐๐๐ บาท เธอกลายเป็นนักบุญยุคใหม่ของโลก จากการได้รับเลือกจากนิตยสาร Forbes และนิตยสาร Time คัดเลือกให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ บุคคลผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของโลก (ปี ๒๐๑๐)

หลังจากนั้นก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “ปฏิภิกขุเงินชู้จวี” ตามมา องค์กรการกุศลหลายแห่งบอกว่า มีผู้บริจาคเงินตามอย่างเธอทั้งทางอินเทอร์เน็ตและตามกล่องบริจาคเพิ่มขึ้นหลายสิบเท่า รวมทั้งมีคนจำนวนมากได้ยกเลิกกิจกรรมรื่นเริง หรือการจัดงานฉลองในวาระต่าง ๆ เปลี่ยนเป็นการบริจาคเพื่อนำไปช่วยเหลือผู้ยากไร้ของมูลนิธิต่าง ๆ แทน

ด้วยปรัชญาชีวิตที่เธอบอกผู้คนที่ว่า “...เงินมีประโยชน์ต่อคนที่ต้องการมันเท่านั้น” และ “มี ชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขในทุกวันนี้ ด้วยความรู้สึกขอบคุณต่อหลาย ๆ คน ไม่ว่าจะเป็คนที่เคยตำหนิว่ากล่าวเพราะช่วยให้เธอมองเห็นข้อบกพร่อง *ขอบคุณคนที่เคยรังแก เพราะช่วยให้เธอรู้จักอดทน อดกลั้*

ขอบคุณคนที่เคยทอดทิ้ง เพราะช่วยให้เธอลุกขึ้นได้ด้วยตนเอง

ขอบคุณคนที่เคยหลอกลวง เพราะช่วยเสริมสติปัญญา

ขอบคุณคนที่เคยใส่ร้าย เพราะช่วยหล่อหลอมความเป็นคนให้

ตัดตอนบางส่วนจากหนังสือ “เงินชู้จวี” แม่ค้าผักผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ เงินชู้จวี เขียน / หลิวหยงอี่ เรียบเรียง / มนตรี เจียมจรวงศ์ แปล / ดำรง พุดตาล คำนิยม / จัดพิมพ์โดย INSPIRE สำนักพิมพ์ในเครือ นานมีบุ๊คส์ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ ๑๑

ช.สุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถ.สุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กทม.๑๐๑๑๐

เงินชู้จวีในวัยเด็ก

ฉันรู้สึกเหมือนว่าตัวเองอาศัยอยู่ที่เมืองไถตง มาตลอดชีวิต แต่จริง ๆ แล้ว ตอนอายุ ๗ ขวบ ฉันติดตามพ่อแม่มาที่นี่และครอบครัวของเราก็ลงหลักปักฐานอยู่ที่เมืองแห่งนี้ตั้งแต่นั้นมา

เดิมพ่อเป็นคนซีหิ้ว ปู่เสียชีวิตตั้งแต่พ่อยังเล็ก ส่วนย่าก็ต้องไปรับจ้างซักผ้า ทำความสะอาดเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวซึ่งยากจนมาก

พ่อเช่าบ้านมุงหลังคาไปจากหลังหนึ่งที่ถนนเปาซัง เพื่อให้สมาชิกทั้งหมดคนในครอบครัวได้อยู่อาศัย พ่อเริ่มทำการค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ช่วงแรกขายส้มโอ ตอนหลังเปลี่ยนมาขายผักนอกจากทำงานบ้านและเลี้ยงดูลูกทุกคน แม่ยังช่วยจัดร้านขายผัก ซึ่งขายผักเพียงไม่กี่อย่าง มีหน่อไม้ พริก ขิง และต้นหอม

หลังจากย้ายมาไถตง ๕ ปี แม่ก็มีน้องอีกสองคน เนื่องจากมีลูกมาก ค่าใช้จ่ายในครอบครัวก็เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว แต่รายได้จากการขายผักไม่มากและไม่แน่นอน บางครั้งเห็นพ่อแม่กลับบ้านด้วยสีหน้าไม่สู้ดี หรือเวลาได้ยินเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันตอนกลางคืน เราพี่น้องก็จะรู้ว่าวันนี้คงขายไม่ดี และเราก็รู้กันว่าวันนี้จะทำตัวเป็นเด็กดี ห้ามดื้อ

ปกติค่าใช้จ่ายที่สามารถประหยัดได้ เราก็พยายามประหยัด เราต้องกินข้าวต้มเป็นประจำเพื่อประหยัดข้าวสาร ถึงครอบครัวเรายากจน แต่พ่อแม่ก็ไม่ได้หยุดโอกาสทางการศึกษาของพวกเรา เราเข้าเรียนที่โรงเรียนประถมเหวินอ้าย แถวบ้าน พี่ชายรักการเรียน เขาเรียนเก่งมาก ส่วนฉันไม่ค่อยรักการเรียนสักเท่าไร แต่คะแนนคณิตศาสตร์ดีมาก ครูมักชมฉันเสมอ แต่ความที่ฉันชอบทำตามใจตัวเอง ฉันไม่ค่อยสนใจฟังครูมักทำนู่นทำนี่ จึงโดนครูพาขอลู่ใส่เสมอ แต่ฉันก็ชอบวิชาคณิตศาสตร์ วยเรียนจึงเป็นความ

ทรงจำที่ดีช่วงหนึ่ง และถือเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขที่ยากจะลืมเลือน

สองเก้าของฉัน

เด็กยากจนมักโตไว เรารู้ว่าพ่อแม่ลำบาก ถึงแม่ช่วยอะไรไม่ได้มาก แต่ก็พยายามลดภาระของพ่อแม่ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ตอนนั้นทางโรงเรียนออกกฎว่า นักเรียนทุกคนต้องใส่รองเท้าไปโรงเรียน ถึงแม้แม่จะไม่ได้กำหนดว่าต้องเป็นรองเท้าหนัง แต่อย่างน้อยก็ควรใส่รองเท้าผ้าใบสีขาว การซื้อรองเท้าให้ลูกทุกคน นับเป็นภาระที่หนักมากของพ่อแม่

โรงเรียนอยู่ไม่ไกลจากบ้าน เวลาเราไปโรงเรียนจะใช้เส้นทางที่ใกล้กว่า ซึ่งต้องเดินลัดทุ่งนาไป แต่ด้วยความที่เรากลัวรองเท้าผ้าใบจะขาดเร็ว เราจึงเดินเท้าเปล่า พอถึงหน้าประตูโรงเรียนค่อยใส่รองเท้า พอถึงห้องเรียน เวลาครูไม่เห็นเราจะถอดรองเท้าออก หลังเลิกเรียน เมื่อเดินออกจากโรงเรียนแล้ว เราก็รีบถอดรองเท้าออกแล้วเดินเท้าเปล่ากลับบ้าน

รองเท้าคู่นี้เป็นของขวัญของหวงของฉัน พอกลับถึงบ้านก็จะถอดแล้วเก็บไว้บนที่สูง จะได้ไม่โดนขโมย ฉันใส่รองเท้าคู่นี้อยู่หลายปี

โลกของฉันเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

ตอนนั้น ตลาดกลางที่เมืองไถตงใกล้จะสร้างเสร็จแล้ว พ่อกับแม่จะได้เข้าไปเช่าแผงขายผักในตลาด ต่อไปเราก็ไม่ต้องลำบากลำบากน ตากแดด

ตากฝนขายผักตามข้างถนน หรือตลาดนัดอีกต่อไป วันที่ ๑ กรกฎาคม ตลาดสร้างเสร็จ แม่อุ้มท้องน้องใกล้คลอดไปจับฉลาก ว่ากันว่าหญิงมีครรภ์มักมีโชคก็เป็นจริง แม่จับฉลากได้แผงที่ดีที่สุด เป็นแผงแรกตรงทางเข้าตลาด ชาวดีครั้งนั้นทำให้พวกเราดีใจอยู่หลายวันหลายคืน เราตั้งชื่อร้านว่า “หยวนจิน” คำว่า “จิน” มาจากชื่อของพ่อคือ “เฉินจินสูย” ที่ใช้คำนี้ก็คงเพราะอยากให้เงินทองไหลมาเทมาไม่ขาดสาย

กำหนดคลอดของแม่คือเดือนมิถุนายน แต่เลยถึงเดือนกรกฎาคมก็ยังไม่มีการคลอด สุดท้ายเช้าวันที่ ๒๑ กรกฎาคม แม่เริ่มมีอาการเจ็บท้อง พ่อรีบส่งแม่ไปโรงพยาบาลประจำเมือง ท้องนี้เป็นท้องที่ ๗ ของแม่ พวกเราจึงไม่ตื่นตื่นและไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกว่ามีเรื่องผิดปกติอย่างใด พวกเรารออยู่ที่บ้านถึงบ่าย ฉันรู้สึกใจคอไม่ค่อยดีและเริ่มกังวล ฉันจึงตัดสินใจ หลังจากจัดหาอาหารให้น้อง ๆ กินเสร็จ พวกเราเตรียมไปหาแม่ที่โรงพยาบาล ตอนนั้นฉันยังเด็กจึงไม่รู้จักเส้นทาง พวกเรากลัวจะพลัดหลงจึงจูงมือกันเดินเป็นแถวเรียงหน้ากระดาน เดินตามมาตลอดทาง สุดท้ายมายืนตรงหน้าโรงพยาบาล ช่วงบ่าย ทางเดินของโรงพยาบาลมืดมาก มีลำแสงเล็ก ๆ ส่องเข้ามาจากภายนอก บรรยากาศอึมครึม

พอเดินเข้าไป ฉันเห็นอาม่าที่เดินทางมาจากเมืองซีหลัว นั่งยอง ๆ อยู่บนทางเดิน คีระชะชุกอยู่ระหว่างหัวเสา ลำตัวขยับขึ้นลงเบา ๆ ฉันเหมือนได้ยินเสียงอะไร ฉันเดินเข้าไปใกล้มากขึ้นยังไม่ทันเห็นพ่อ ก็ได้ยินเสียงร้องไห้ของพ่ออยู่ใกล้ ๆ กับอาม่า ฉันไม่เคยเห็นผู้ชายยกสามคอกร้องไห้พุ่มพวยขนาดนี้มาก่อน ฉันไม่เห็นแม่ และรู้ทันทีว่าแม่ได้จากพวกเราไปแล้ว แม่จากโลกนี้ไปอย่างเงียบเหงา อ่างว้าง ไม่มีใครคอยดูแลและดูใจอยู่ข้างกายแม่คนเดียว

โรงพยาบาลที่ไร้ศีลธรรม

เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมาก เราตกตะลึงและ

โศกเศร้าเสียใจอย่างไม่ทันตั้งตัว ภายหลังจากฉันสามารถปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้ว่า เพราะแม่คลอดช้ากว่ากำหนด เด็กในท้องจึงตัวใหญ่มาก และพยายามดันตัวขึ้นข้างบน หมอวินิจฉัยว่าเป็นครรภ์ที่คลอดยากจะต้องผ่าท้องเพื่อนำเด็กออกมาทางโรงพยาบาลให้พ่อวางเงินมัดจำจำนวน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์ไต้หวัน จึงจะยอมลงมือผ่าตัด

ไต้หวันเมื่อ ๔๗ ปีที่แล้ว ถือเป็นเงินก้อนใหญ่มาก โดยเฉพาะครอบครัวที่ยากจนอย่างเรา เพราะปกติเงินที่หามาได้ เรียกว่าพออยู่ได้วัน ๆ ไม่ว่าพ่อจะขอร้องคุณหมอก็ครั้งก็หน ถึงขนาดคุกเข่าลงขอร้องก็ไม่มียุติ เพราะถ้าไม่มีเงินมัดจำทางโรงพยาบาลจะไม่ยอมลงมือผ่าตัด พ่อจึงจำต้องหาวิธีติดต่อญาติและเพื่อน ๆ เพื่อยืมเงิน อาม่ารู้ข่าวรีบเดินทางมาจากเมืองซีหลัว กว่าจะหาเงินได้ ๕,๐๐๐ ดอลลาร์ไต้หวันเลือดตาแทบกระเด็น แต่พ่อก็กลับไปโรงพยาบาล แม่ก็ทนไม่ไหว ลึนใจไปเสียแล้ว อาม่าตามมาถึงโรงพยาบาลก็ไม่ทันได้เห็นหน้าแม่เป็นครั้งสุดท้ายเหมือนกัน

ตอนนั้นฉันไม่รู้จักโทษโรงพยาบาลที่ไม่ยอมช่วยเหลือ ได้แต่โทษตัวเองว่ายากจน ไม่มีแม่เงินมัดจำ จนทำให้ต้องพบโศกนาฏกรรม “หนึ่งศพสองชีวิต” ต่อมาเหตุการณ์นี้ทำให้ฉันรู้สึกเกลียดชังโรงพยาบาลและหมอที่เห็นเงินสำคัญกว่าชีวิต ดูหญิงมีครรภ์นอนรอความตายโดยไม่เหลียวแล แม้แต่ปฐมพยาบาลเบื้องต้นก็ไม่ยอมทำ เอาแต่นั่งมองครอบครัวหนึ่งค่อย ๆ พังพินาศไปต่อตาเด็กทุกคนต้องสูญเสียแม่ โรงพยาบาลนี้ช่างเลือดเย็น หมอก็ไร้จรรยาบรรณ

แบกรับภาระอันหนักอึ้ง

ชีวิตวัยเด็กของฉันก็ถึงจุดสิ้นสุด ฉันโตเป็นผู้ใหญ่ทันที ต้องกลายเป็นแม่ของเด็กห้าคน ดูแลพี่และพ่อ แม่พี่ชายเป็นคนโตจะเรียนหนังสือแก่พ่อกับแม่ฝากความหวังไว้กับเขา ในฐานะที่ฉันเป็น

ลูกสาวคนโต ฉันจึงลุกขึ้นมารับภาระหน้าที่ของการเป็นแม่โดยไม่ลังเลและคับข้องใจแต่อย่างใด ฉันเริ่มรับภาระหน้าที่ต่าง ๆ ภายในบ้านวัน ๆ หนึ่ง วุ่นวายกับเรื่องค้าขาย หุงหาอาหาร ซักผ้า ดูแลพี่น้อง ยุ่งจนแทบไม่มีเวลาหยุดพักหายใจ

เมื่อก่อนฉันไม่เคยเรียนรู้การทำงานบ้านมาก่อน แต่เมื่อไม่มีแม่สอน ฉันต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง สุดท้ายก็ทำเป็น หลังจากนั้นนิสัยของฉันก็ค่อย ๆ เหมือนแม่เข้าไปทุกที ไม่ยอมใครและพึ่งตัวเอง ต่อมาฉันได้ไปช่วยเป็นลูกมือพ่อขายผัก ฉันรู้ว่าพ่องานยุ่งมาก ต้องการผู้ช่วยงาน ฉันจึงไม่ได้กลับไปเรียนหนังสืออีกเลย

ระหว่างขายผัก ลูกค้าซึ่งเป็นผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียนอาชีวะกตง เห็นฉันคิดบัญชีเก่ง เขาพูดว่าฉันอายุน้อย สมองดี ถ้าไม่เรียนหนังสือก็น่าเสียดายมาก เขากำชับว่าอย่าทิ้งการเรียน ฉันบอกเขาว่า ฉันไม่ค่อยเหมาะกับการเรียน ฉันเหมาะกับการทำงานมากกว่า เพราะฉันรู้แก่ใจ ฉันต้องตื่นมาขายผักแต่เช้าทุกวัน ต้องดูแลสมาชิกในครอบครัว ทำงานเหน็ดเหนื่อยอย่างนี้ทุกวัน จะมีเวลาและแรงกายไปเรียนหนังสือได้อย่างไร แค่นั่งพักแป็บเดียวยังจะหลับเลย แต่เมื่อไม่อาจปฏิเสธความหวังดีของเขา ฉันตัดสินใจไปเรียนหนังสือ ปรากฏว่าฉันไปเรียนสองวัน ก็เข้าไปหลับในห้องเรียนทั้งสองวัน ฉันเล่าให้ลูกค้าใจดีฟัง เขาจึงล้มเลิกความตั้งใจ

ตอนนั้นฉันรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง แต่ภายหลังจากพบว่า **คนที่ไม่เข้าใจชีวิต ถึงจะทำให้เรียนมากแค่ไหน ก็ไม่มีประโยชน์ เช่นเดียวกัน คนที่เข้าใจชีวิต แม้จะไม่ได้เรียนหนังสือก็ไม่เป็นไร** ฉันจึงไม่คิดเสียใจอีกเลย

ดูแลบ้านคนจนไม่ใช่เรื่องง่าย

งานทำหยาบที่สุดของฉันคือการดูแลบ้าน พ่อให้ค่าใช้จ่ายในบ้านวันละ ๑๐ ดอลลาร์ไต้หวัน มีคนกล่าวว่า “ถ้าไม่มาดูแลบ้านด้วยตนเอง ก็จะไม่รู้หรอกว่า ข้าวสารอาหารแห้งมันแพงแค่ไหน”

ฉันเริ่มฝึกบริหารการเงิน จดบัญชีรายรับรายจ่ายอย่างละเอียด โดยเริ่มจากเงินก้อนนี้ ข้าวสารเป็นปัญหาใหญ่สำหรับครอบครัวที่มีสมาชิกหลายคน แต่ละคนกินจุ ข้าวไม่พอกิน เวลาหุงจึงต้องเพิ่มน้ำให้มาก เป็นข้าวต้มหม้อใหญ่ที่มีแต่น้ำ ทุกครั้งที่ล้นมองกินข้าว ฉันพยายามตักเม็ดข้าวให้พวกเขา ส่วนตัวเองก็กินน้ำข้าวต้ม กับข้าวก็เอาผักกวางตุ้งที่เหลือจากชายมาทำ และมีน้ำเต้าหู้ยี้กับผักดอง นอกจากนี้ค่าน้ำมันทำอาหารก็ต้องประหยัด บ้านเราจะซื้อน้ำมันถั่วลิสงวันละแค่ ๕๐ เซนต์เท่านั้น มิฉะนั้นเงินจะไม่พอใช้ในแต่ละวัน

แต่ถึงจะไม่มีเงินอย่างไร ฉันก็พยายามซื้อปลามาให้พี่น้องกินเพื่อเพิ่มสารอาหารทุกวัน ปกติคนทั่วไปซื้อปลาจะซังเป็นกิโล และคนรวยจะกินปลาพูนาคีรึบเหลือง หรือปลากะพงแดง ส่วนฉันตั้งใจเลือกปลาตัวเล็ก เพราะราคาไม่แพง ลูกชายปลาเป็นคนดีมาก บางวันเขาเลือกปลาไม่สวย ราคาถูกมากมาขายฉัน มันเป็นปลาสำหรับคนยากจน

ความตั้งใจที่ฉันยังไม่ลืม

เมื่ออายุ ๑๓ ปี ฉันจบ ป.๖ สมัยนั้นเวลาเรียนจบ เพื่อน ๆ ชอบเขียนเฟรนด์ชิปให้กัน แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดฉันจึงเขียนในสมุดเฟรนด์ชิปเล่มหนึ่งของเพื่อนว่า **“หลังจากจบ ป.๖ ถ้าฉันได้พบกับสิ่งไม่ดีในชีวิต ฉันจะกินเจ”** ครูทราบเรื่องนี้จากเพื่อน ๆ จึงมาถามฉันว่า ทำไมเขียนเช่นนี้ ฉันตอบว่า “หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน”

หลังจากแม่เสียชีวิตไม่นาน ฉันก็เริ่มกินเจ ต่อมาหลังจากที่ฉันไปสาบานตนที่วัดโฆซานตอนอายุ ๑๙ ฉันก็กินเจเต็มตัวตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ความทุกข์จากการสูญเสีย

ที่สุดของความเจ็บปวดทั้งหลายในโลกคงเป็นอื่นไปไม่ได้นอกจากการสูญเสียคนในครอบครัว เหมือนดังมีมิดคริตที่หัวใจเป็นบาดแผลลึกและยาวนาน ตอนฉันอายุ ๑๓ ปี แม่มาด่วนจากไป

ความโศกเศร้ายังไม่ทันจางหาย อายุ ๑๙ ปี น้องชายคนที่สามซึ่งเป็นเด็กดี ต้องกลายเป็นเด็กพิการเพราะถูกรถที่พ่อถือกลับมาบ้าน อายุ ๒๔ ปีอาแม่จากเราไป ตอนฉันอายุ ๔๓ พ่อที่เหน็ดเหนื่อยมาทั้งชีวิตก็ถึงเวลาวางมือและนอนหลับอย่างสงบ และที่เสียใจที่สุดคือการจากไปของน้องชายคนที่สองจากอุบัติเหตุรถชน

ไม่มีวันที่จะกำจัดกับตัวเองได้

การเสียชีวิตของแม่ ฉันยังโทษโรงพยาบาลว่าอำมหิต เลือดเย็น ส่วนพ่อเสียชีวิตเพราะโรคมะเร็ง ฉันยังปลอบใจตัวเองได้ว่าพ่อไม่ต้องใช้ชีวิตอย่างเหน็ดเหนื่อยอีกต่อไป แต่น้องชายทั้งสองคน ฉันเลี้ยงมากับมือ คนหนึ่งตายอายุ ๑๑ ปี โดยไม่รู้สาเหตุ อีกคนแม่จะประสบอุบัติเหตุ แต่ความเหลวแหลกของน้องที่เป็นสาเหตุที่แท้จริงของการเสียชีวิต ฉันได้แต่โทษตัวเอง “ฉันดูแลน้องไม่ดี ทำไมฉันไม่ระวังให้มากกว่านี้” หลายคนมองว่าฉันเป็นคนดู แข็ง แต่เวลาที่คิดถึงน้อง ๆ พุดถึงน้อง ๆ ฉันก็อยากร้องไห้ ทำให้ฉันวันนี้ไม่สามารถกินอาหารดี ไม่ใช่ของดี ๆ และไม่ใส่เสื้อผ้าสวย ๆ เพราะเวลาที่ฉันได้กินอาหารอร่อย ๆ ฉันก็คิดว่า เมื่อก่อนน้องไม่เคยได้กิน เวลาที่ฉันใส่เสื้อผ้าสวย ๆ ใช้ของดี ๆ ฉันก็จะคิดว่า น้องชายที่ฆ่าสงสารไม่เคยได้ใช้ พวกเขาไม่เคยได้สิ่งเหล่านี้มาก่อน ฉันมีสิทธิอะไรมานั่งเสพสุข

ครั้งหนึ่งพวกเขาสองคนเห็นฉันอดข้าวเย็นบ่อย เพื่อประหยัดเงิน จึงตัดสินใจอดข้าว นำเงินอันน้อยนิดที่ฉันให้ไปซื้อบะหมี่เจมาไว้ในตู้กับข้าวให้ฉันกิน ตอนแรกฉันนึกว่าพวกเขาโมเมเงินไปซื้ออาหารให้ฉัน ก็เลยตีพวกเขา น้องทั้งสองคุกเข่าร้องไห้และสารภาพความจริง สุดท้ายเราทั้งสามคนก็กอดคอกันร้องไห้

บ้ำใจที่จำฝังใจ

ตอนพ่อวิ่งวุ่นขอกู้เงิน เพื่อรวบรวมเงินให้น้องรักษาตัวที่โรงพยาบาล ฉันเห็นสภาพพ่อที่เหนื่อย

ยากลำบาก ญาติคนหนึ่งที่ว่ารวยอยู่ในเมืองจ๊อเป็นเปิดฟาร์มเกษตรบนเขา แต่ปฏิเสธการช่วยเหลืออย่างไม่มีเงื่อนไข พ่อไม่ได้ขอยืมเงิน แต่ขอให้ช่วยเป็นผู้ค้าประกัน เพราะพ่อขอกู้เงินจากสหกรณ์ได้แล้ว ทุกครั้งที่คิดถึงตอนพ่อวิ่งขึ้นลงเขาจ๊อเป็นอย่างร้อนใจ เพื่อช่วยยื้อชีวิตลูกน้อย แต่พวกเขา กลับหลบเลี่ยงไม่อยากเจอหน้า ความแค้นที่สะสมระเบิดออกมา ฉันโกรธมาก เดินทางไปตำพวกเขา “...วันนี้แกมีเงินจึงได้กลั่นแกล้งคนจนอย่างฉัน อีก ๒๐ ปีหวังว่าคนรวยอย่างพวกแกจะต้องมาขอยืมจากคนจนอย่างฉันบ้าง”...ตาเสร็จพวกนั้นก็ไมยอมช่วยอยู่ดี

สัมพัลโอบอุ้มจากน้ำใจคน

โชคดียิ่งในสังคมยังไม่แล้งคนใจบุญ ครูหวงซุ่นจงมาเยี่ยมห้องและให้กำลังใจที่บ้านทุกวัน ครูรู้ว่าบ้านเราขาดเงินทอง จึงช่วยระดมเงินบริจาคจากครูและนักเรียนทั้งโรงเรียน ทุกคนบริจาคเงินช่วยเติมกำลังใจ บวกกับเงินที่พ่อหาทางยืมมาได้สุดท้ายสามารถส่งตัวน้องไปรักษาที่โรงพยาบาลไถ่ต้าได้ แต่เพราะน้องป่วยด้วยโรคประหลาดและเราเสียเวลาหาเงินอยู่นาน พ่อเดินทางถึงโรงพยาบาลไถ่ต้าไม่นาน อากาศเขาก็ทรุดหนักและเสียชีวิต

ท่ามกลางเหตุการณ์ที่เศร้าโศก ความดีและความมีน้ำใจของครูหวงซุ่นจงและน้อง ๆ นักเรียน

โรงเรียนประถมเหวินอ้าย ก็เปรียบเสมือนลำแสงสีทองที่ลอดผ่านชั้นเมฆในวันที่ท้องฟ้าครึ้มมัว ซึ่งนำความอบอุ่นและแสงสว่างมาสู่กลางใจเรา ทำให้ได้สัมผัสถึงความซาบซึ้ง จากการเป็นผู้ได้รับการช่วยเหลือ และเหตุการณ์นี้เองเป็นจุดเริ่มต้นของการเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความดีภายในใจของฉัน

บทสรุปอบอุ้มชีวิต

ชั่วชีวิตของฉันพบแต่คนดี ๆ แม้พบคนไม่ดีอยู่บ้าง ฉันก็คิดเสียว่าพวกเขาเป็นคนดี เพราะแท้ที่จริงแล้ว แม้คนเลวก็ยังมีชีวิตต่อเรา ถ้าเรารู้จักมองอีกมุม แต่ไม่ว่าฉันจะได้พบคนดีหรือคนไม่ดี ฉันก็คิดเสมอว่า นี่เป็นชะตาชีวิตของฉัน เพราะชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ต้องผ่านอุปสรรคความลำบากนานัปการ ซึ่งสอนฉันให้รู้วิธีการใช้สติปัญญา เพื่อจัดการและแก้ไขปัญหา และฉันก็สามารถผ่านบททดสอบครั้งแล้วครั้งเล่ามาได้ จึงประสบความสำเร็จอย่างทุกวันนี้

บททดสอบเหล่านี้ ทำให้ฉันเรียนรู้คำว่า “อดทนอดกลั้น” ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ขอแค่เพียงเราอดทนจนมันผ่านพ้นไป เราก็จะเกิดสติปัญญา มีความมุ่งมั่นเพิ่มมากขึ้น ถ้าเราอดทนได้ ก็จะไม่มีการล้มเราได้ ถ้าเราอดทนได้ ก็จะไม่เข้มแข็งมากขึ้น

๒

สนใจติดต่อซื้อหนังสือได้ที่
ธรรมทัศน์สมาคม
ปากซอยนวมินทร์ ๔๘ บึงกุ่ม กทม.
โทรศัพท์ ๐-๒๓๓๗๕-๔๕๐๖
๐๘-๙๙๖๗-๗๙๑๒
และร้านจำหน่ายหนังสือทั่วไป

● นายนอก ทำเนียบ

05/12/55

พฤติกรรมที่ไม่ชอบมาพากล

มี พฤติกรรมหลายอย่างของนักการเมืองบางคน ที่ประชาชนเริ่มมองเห็น จนรู้สึกว่าเป็น พฤติกรรมไม่ชอบมาพากลมากขึ้น

ยกตัวอย่าง เช่น เอาเงินไปฝากธนาคารที่ หมูเกาะเวอร์จิน ซึ่งก็เป็นที่รู้กันว่าเป็นที่ฝากเงิน ของพวกนักการเมืองซีโง และคนมีอาชีพไม่สุจริต การเอาเงินฝากไว้ในธนาคารบนหมูเกาะ แห่งนี้ ก็แตกต่างจากธนาคารทั่วไปในที่ต่าง ๆ คือ **ต้องจ่ายเงินค่าฝากให้ธนาคาร!**

ฉะนั้น ธนาคารในหมูเกาะนี้ จึงเปรียบดัง ที่โอเคอร์ของนักการเมืองที่ดี หรือสุจริตชน

ใครที่บอกว่าตัวเองดีและถูกต้อง แต่กลับ มีเงินฝากในหมูเกาะนี้ ซึ่งเป็นที่ที่ตรวจสอบไม่ได้ ใครเชื่อก็กินแกลบ หรือเป็นพวกเดียวกันแน่ แต่เหตุใด นช.ทักษิณจึงเกี่ยวข้องกับหมูเกาะ นี้ แม้การฝากเงินที่หมูเกาะนี้จะไม่ได้ใช้ชื่อของตัวเองตรง ๆ

นี่แหละเป็นเรื่องหนึ่งที่ประชาชนเริ่มไม่ เชื่อถือในคำพูดและความบริสุทธิ์ของ นช.ทักษิณ แต่ประชาชนจะเชื่อถือขึ้นก็ต่อเมื่อ นช.ทักษิณ จะต้องไม่มีธุรกรรมใด ๆ เกี่ยวกับการเงินใน หมูเกาะโอเคอร์นี้ ดุจพระที่ไปอยู่กินในบ้านอาบ (อบ) นวด ที่มีหญิงสาวนุ่งโป๊เป็นจำนวนมาก แล้วมาอ้างว่าอยู่เพื่อโปรดสัตว์ ใครจะเชื่อ หรือเห็นเหมาะสมเห็นควรไปกับพระรูปดังกล่าว อีกเรื่องก็คือการหมิ่นสถาบัน ก็ยังน่าสงสัย

มากขึ้น จากหลายครั้งหลายกรณีที่คนหมิ่นสถาบัน และคนที่ต้องการให้แก้ ธรณ.มาตรา ๑๑๒ เป็น กลุ่มคนเลื้อยแดง และคนในพรรคเพื่อไทยแทบ ทั้งหมด ซึ่งรัฐบาลฝ่าย นช.ทักษิณจะไม่กระตือรือร้น ปรายปรามเท่าคนที่หมิ่น นช.ทักษิณ ยิ่งลักษณะ ดังคนที่แกลบไปว่านายทักชิ่งลักษณะในเหตุการณ์ ล่าสุด จะรีบจับตัวมาดำเนินคดีแบบอีกทีก ครีกโครมมาก ก็ยังไม่รู้ว่าจับถูกคนหรือเปล่า แต่จะเห็นได้ว่ามีความกระตือรือร้นมาก ๆ เป็นพิเศษ ยิ่งกว่าจับคนหมิ่นในหลวง-พระราชินีของเรา ชาวไทยอย่างเห็นได้ชัด คำว่ากลุ่มนี้เป็นพวกจ้อง ล้มเจ้า จึงมีน้ำหนักรวมมากขึ้น

ประเด็นการหนีคดี ไม่ยอมรับคำตัดสินของศาล ใช้มวลชนข่มขู่ศาลรัฐธรรมนูญให้ตัดสินตามความ เห็นของคนเลื้อยแดง ก็เป็นที่สงสัยว่าคนที่ไม่ยอมรับ อำนาจตุลาการ ยอมรับแต่พวกเดียวกันเอง เวลา ทำผิดแล้วจะมีใครมาตัดสินความผิดของคนกลุ่มนี้ ได้ ถ้ามีอำนาจมากกว่าที่เป็นอยู่ แล้วแบบนี้จะเป็น ประชาธิปไตยได้อย่างไร เพราะสังคมเผด็จการ จะไม่ยอมรับคนเห็นต่างและขจัดคนเห็นต่าง โดยเฉพาอำนาจของฝ่ายตุลาการ ซึ่งประเทศที่ เป็นประชาธิปไตยจริง ๆ จะยอมรับการตัดสิน ของศาลเป็นที่สุด ไม่ว่าจะถูกหรือผิด

นี่แหละมันจึงดูไม่ชอบมาพากลในสายตาของ ประชาชนมากขึ้นทุกที ๆ

๗

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๔)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อริยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตทานัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราขย้อธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(อุปปาทิกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมัตถสังจะ **ผู้โลกุตระตามลำดับ** จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แคะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ส่วนผู้สุดโต่งไปทางฉลาด แต่ยังไม่“สัมมาทิวฐิ”ที่เป็น“วิปัสสนาญาณ”ที่เป็น“วิชชา”อย่างถูกแท้ ก็จะมี“หลงปัญญา” จึงหลงผิด ตนมีแค่ความฉลาดที่เป็นตรรกะ ยึดได้แค่ภาษาหรือแค่วาตะ(อรรถวาทุปาทาน)ว่า “ทุกสรรพสิ่งล้วนไม่ใช่ตัวตน”(สัพพริมหมา อนัตตา) ก็หลงตนว่าตนมีปัญญาบรรลุ

ก็จะหลงว่าตนเข้าใจลึกซึ้งที่สุดๆแล้ว จึงเห็นว่า ถ้าขึ้นใครยังเข้าใจว่า “มีตัวตนอยู่ ณ ที่ใดๆ” โดยเฉพาะ “มีตัวตนในตัวคน” คนผู้นั้นแหละมี“อัสตตา”

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

คนผู้เข้าใจอย่างนี้ จะเห็นว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่ใช่ตัวตน-ตัวตนมันไม่มีในที่ไหนๆ” ฉะนั้น ถ้าใครยังหลงว่า “ตนเองมีตัวตนอยู่” คนผู้นั้นก็ยังมีงมงาย อยู่กับ “ตัวตน” เป็นคนมิจฉาทิฎฐิ ยังไม่สัมมาทิฎฐิ

นี่คือ ผู้ยังหลงผิด ยัง“อวิชชา”อยู่แท้ เพราะหลงความฉลาดเป็น“ตัวตน”(เป็นคนฉลาดแต่ยังอวิชชา) จึงยึดได้แก่ภาวะหรือแค่ภาษาคำพูดเท่านั้น (อติตวาพาทาน)ว่า “ตนฉลาด” แต่ไม่รู้จัก“ตัวตน”จริง ซึ่งเป็น“ลัทธิ”(วาทะ)ที่เรียกว่า“อติตวาพาทาน” แม้ผู้ที่เป็นชาวพุทธก็หลงเชื่อหลงยึด“ลัทธิ”นี้อยู่มากมาย สังเกตได้ง่ายๆ ว่า คนผู้ใดยังมี“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”ที่เป็น“เจตสิกทุกข์”อยู่ ผู้นั้นยังมี“ตัวตน”อยู่แท้ ยังมี “ความยึดมั่นถือมั่น”(อุปาทาน)อยู่แน่นอน

จะเป็นคนฉลาดปานใด แต่ยังไม่มีความรู้อย่างแท้จริงที่เรียกว่า “อตฺตา” ของตนได้ ผู้นั้นก็แค่ตรรกะ คือ “วาทะ” ไม่รู้ภาวะธรรมแท้จริง

คนอย่างนี้ ฉลาดโลกีย์แต่ยังมี“อวิชชา”ยังไม่มีภูมิโลกุตระ ยังไม่มีญาณเข้าถึงรู้จักความเป็น“อตฺตา” ดังนั้นผู้บอกว่าตน“ไม่ยึด”ด้วย“ความฉลาดรู้”แค่ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยตรรกะ ก็คงยัง“อวิชชา”(ยังมีความรู้ตามโลกีย์ ยังไม่มีภูมิอารยะ)

เพราะยัง“ไม่พ้นสังกายทิฎฐิ” นั่นคือ ยังไม่สามารถ “สัมผัสรู้จักจิต-เจตสิก-รูป” ซึ่งแค่ขั้นต้นพ้น“อวิชชา”ได้แก่ ต้อง“พ้นมิจฉาทิฎฐิ”ก่อน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ก็ยังไม่ได้เลย

ยังมีขั้นสูงต่อไปอีกที่จะต้องพ้น“อวิชชา” ได้แก่อ ต้อง“พ้นสังกายทิฎฐิ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) และขั้นปลายต้องพ้นความเป็น“อตฺตา”ทั้งหมดจนกระทั่งจบกิจที่เดียว คือ “พ้นอตฺตานทิฎฐิ”(เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๖)ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า จะ“พ้นอวิชชา”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเป็นขั้นๆ ดังที่ยกอ้างมานั้น

เป็นต้นว่า ในข้อ ๒๕๔ นั้น ผู้จะ“พ้นมิจฉาทิฎฐิ”จะต้องเป็น“บุคคล..รู้เห็น‘จักขุ’(ตา)แล โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็น‘รูป’(วัตถุที่ถูกล้มผัส) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็น‘จักขุวิญญาณ’(วิญญาณที่เกิดทางตา) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็น‘จักขุสัมผัส’(การสัมผัสด้วยตา) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็นแม้‘สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย’(อารมณ์สุขอารมณ์ทุกข์ หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เกิดขึ้นเพราะมีการสัมผัสด้วยตา) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

และจะต้อง...รู้เห็น‘หู’(ทวารรับรู้อีก ๑ ใน ๖)แล โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็น‘เสียง’(วัตถุที่ถูกล้มผัส) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็น‘โสตวิญญาณ’(วิญญาณที่เกิดทางหู) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็น‘โสตสัมผัส’(การสัมผัสด้วยหู) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะ ละมิจฉาทิฎฐิได้

...รู้เห็นแม้‘สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย’(อารมณ์สุขอารมณ์ทุกข์ หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เกิดขึ้นเพราะมีการสัมผัสด้วยหู) โดยความเป็นของไม่เที่ยง จึงจะละมิจฉาทิฎฐิได้

ทวารอื่นอีกก็จะต้องกระทบสัมผัส และจะต้องเรียนรู้อ ให้ถลกลงไปจนหยั่งรู้กระทั่งถึง“วิญญาณ”ของทวารนั้นๆทั้ง ๖ โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง)

“วิญญาณ”ที่เกิด(ชาติ)เพราะ“มีสัมผัสเป็นปัจจัย”นี้เอง ที่เป็นสภาวะจะในการศึกษาของพุทธ ต้องทำความเข้าใจให้ดีๆ ให้ถ่องแท้ ว่า“วิญญาณ”ที่ศาสนาพุทธจะศึกษาจากความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นอย่างไร โฉนกันแน่

ซึ่งความเป็น“วิญญาณ”นี้มีนัยสำคัญอย่างมากยิ่งระหว่างศาสนาทั่วไปชื่อว่า“เทวนิยม”นั้นล้วนมีมโนคติ (concept, trend of thought)ชื่อว่า“ความเป็นวิญญาณ” นั่นคือ ภาวะที่ท่องเที่ยวไป(สันชาต) แล่นไป(สังสรต) มิใช่อื่น(อนัญฺจนต) ตามที่“ลัสสตทิฎฐิ”เชื่อถือกันอยู่

กล่าวคือ เห็นว่า วิญญาณ “เป็นตัวเป็นตน” มีลึเร

(มีร่างกายเป็นรูปเป็นโฉม) **ล่องลอยท่องเที่ยวอยู่ทั่วไป**ในภพดินแดนนรกสวรรค์ต่างๆ ปรากฏตัวให้คนเห็นก็ได้ หรือผู้ฝึกฌาน-ฝึกสมาธิเก่งๆ ก็สามารถจะเห็น **“วิญญาน”**ตามที่**เทวนิยม**เชื่อกันว่ามี**“รูปร่างโฉมกาย”**(สรีระ) ถ้าผู้ใดมี**“ภูมิ”**ถึงขีดถึงขั้นหรือมีความเก่ง จึงจะสามารถ**“เห็นรูปร่างโฉมกายของวิญญาน”**ดังว่านี้ได้ และจะเป็น**“วิญญาน”**เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็เกิดวนเวียนอยู่ในวัฏสงสารไปตลอดกาลนรันดร

นี่คือ **“ลัสสตทิกฎฐิ”**(ความเห็นที่ว่า“อิตตา-ตัวตน”เที่ยง) ไม่แต่เพียงชาว**“เทวนิยม”**เท่านั้นที่เชื่ออย่างนี้ แม้แต่ชาวพุทธแท้ๆที่ยัง**มิจฉาทิฎฐิ**อยู่ ก็มี**“ทิฎฐิ”**แบบ**“ลัสสตทิกฎฐิ”**นี้กันอยู่มากมายนับไม่ถ้วน

แถมชาวพุทธบางคนบางหมู่มี**“ทิฎฐิ”**แปลกแยกไปอีกแบบ เช่น เข้าใจว่า**“ในชีวิตคนเป็นๆ”นี่เท่านั้น “วิญญานไม่ไปตัวตน-ไม่ไปอิตตา”** “อิตตา-ตัวตน”จึงไม่สามารถจะ**“มี”**อยู่ใน**“คน”**ได้ ถ้าขึ้นผู้ใดเข้าใจว่า**“ในคนมีตัวตน-มีอิตตา”**ผู้นั้น**“มิจฉาทิฎฐิ”** ว่างั้นเลย กล่าวคือ เขาเชื่อว่า**“อะไรก็ไม่ไปตัวตน”** เพราะได้เรียนมาว่า**“สัพเพธัมมา อนัตตา”** ซึ่งแปลเป็นคำไทยว่า**“ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ตัวตน”** แปลกันอย่างนี้จริง แต่คนผู้นี้ต้องใช้คำว่า**“ไป”** ใช้คำอื่น**“ไม่ได้”** จะใช้คำว่า**“มี”** คำว่า**“เป็น”** **“ไม่ได้”** ต้องใช้คำว่า**“ไป”** จึงจะถูกต้อง ยึดตามภาษาคำพูดนั้นเลย ยึดว่า**“ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่ตัวตน”**

แต่เขาก็โพลไปเชื่อว่า**“นอกร่างกายคนออกไป”**นี้ กลับเห็นว่า **วิญญานมีรูปร่างโฉมกาย มีตัวตนเห็นได้** เขาเชื่อว่า **“วิญญาน”**ของผู้ทำบาปจะต้องไปตกนรกขึ้นสวรรค์อยู่ **“วิญญาน”**นี้แหละที่เดินทางท่องเที่ยวไปสู่รอกสู่สวรรค์ แล้วมันมีหรือไม่มี..?

มันอะไรละ ที่มันเดินทางไปสู่รอกสวรรค์นั้น มันมีหรือไม่มี มันไปตัวตนหรือไม่ไปตัวตน มันมีตัวตนหรือไม่มีตัวตนกันแน่?

ในเมื่อคนผู้นี้ยืนยันว่า ยัง**“มี”**สภาวะอย่างหนึ่งเดินทางไปตกนรก-ไปขึ้นสวรรค์ ก็เท่ากับเข้าใจว่า**วิญญานมี** นั่นก็คือ**อิตตามิ** หนะซี ไช้มั๊ย?

แล้ว**“วิญญานไม่ใช่อิตตา”**มันเป็นยังไง?
เลยง! ใ้ที่ยืนยันว่า**“ไม่ไปตัวตน”**นั้น มันเป็น

ยังไง? แล้ว**“ตัวตน”**(อิตตา) หมายความว่าไงกันแน่?

เท่าที่เขาแสดงความเห็นออกมาเช่นนี้ ผู้ฟังก็เข้าใจ**“ความเห็น”**ของผู้ที่แสดงออกมานี้ได้ ว่า**ความเข้าใจ**ของคนผู้นี้ยังไม่มี**“สภาวะธรรมของนามธรรม”** มีแต่**“ตรรกะ”**มีแค่**“ความเข้าใจในเหตุผล”**เท่านั้น และเป็น**“เหตุผล”**ในเรื่อง**“อิตตา”**ว่า**ไม่ใช่ตัวตน** คือ**ปฏิเสธ“ตัวตน”**เอาด้วยนี้แหละคือ ผู้มีทิฎฐิ**“นริตตา”**ตัวจริง(อะไรๆก็มีตัวตน)

จึงยืนยันชัดเจนนว่า **ทิฎฐิ**นี้คือ **“อิตตวาทุปาทาน”** เป็นผู้ที่**ยึดได้แค่“คำพูด”**เท่านั้นว่า**“เป็นตัวตน-อิตตา”** ซึ่งเขาหมายเอาว่า ในตัวคนที่มีชีวิตเป็นๆอยู่นี้ก็ยึดคำพูดว่า **ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ตัวตน** ดังนั้นในร่างคนเป็นนี้ **ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ตัวตน “ตัวตน”มีไม่ได้** ก็เท่ากับว่า**“วิญญาน”มีไม่ได้ “วิญญานจะมีในตัวคนไม่ได้”** เพราะเขาได้ศึกษาภาษา และได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งในภาษาแล้ว มาจากคำตรัสพระพุทธเจ้าด้วย แล้วก็เข้าใจอย่างซาบซึ้งว่า**“อนัตตา”**คือ **“ความไม่ใช่ตัวตน”**

เมื่อคำตรัสมีว่า**“ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่ตัวตน”**(ต้องใช้คำพูดนี้ด้วยนะ) ดังนั้น ในร่างกายคนเป็นๆที่มีชีวิตอยู่**มีตัวตนไม่ได้-ไม่มีตัวตน** ถ้าขึ้นใครไปเข้าใจว่า **“ในร่างกายคนมีตัวตน”** เป็น**มิจฉาทิฎฐิ** เขาสรุปอย่างนั้นเลย ที่นี้เมื่อคนตาย ร่างกายแตกตาย ไม่มีร่างกายแล้ว เขากลับยัง**“มี”**อะไรอันหนึ่ง ไปตกนรก ไปขึ้นสวรรค์ ดูมันสับสน แปลกๆ อย่างนี้จะไม่ดูชอบกลหรือ? ซึ่งแตกต่างกับศาสนาพุทธที่ชื่อว่า**“อเทวนิยม”** ที่มีมีโนคติ(concept)กันคนละนัยสำคัญ

พิจารณาให้ชัดๆเกิด จะเข้าใจละเอียดได้ว่า การจะ**“พันมิจฉาทิฎฐิ”** ซึ่งผู้จะ**“พันอวิชชา”**ข้อต้นเท่านั้นได้ จะต้อง**มี“ตา”**(จักขุ)เป็นต้น **กระทบสัมผัส“สิ่งที่ถูกรู้”**(รูป) จึงจะเกิด**“ความรู้หรือธาตุรู้”**ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า**“วิญญาน”** มีสภาวะให้เรา**รับรู้จักรู้แจ้ง**รู้จริง ซึ่งคำว่า**“วิญญาน”**นี้แหละที่จะต้องเรียนรู้อย่าง**มี“ทิฎฐิ”**เข้าช่วย**“สัมมาทิฎฐิ”**แท้จริงในศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงย้ำยืนยันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง กับ**ภิกษุสภาติ** และ**ภิกษุทั้งหลาย** (ผู้สนใจดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐)

[มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๔

- ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างจริงใจว่า หัวใจแห่งคำสอนของพระพุทธองค์ นั้น บัดนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งอันจะขาดเสียมิได้แล้วของศาสนาฮินดู...คานธี
- ถ้าจะมีศาสนาใดศาสนาหนึ่งที่จะสามารถตอบรับกับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ ศาสนานั้นคือศาสนาพุทธไอน์สไตน์
- ศาสนาที่เป็นสากลในอนาคตจะต้องก้าวขึ้นสู่ “อเทวนิยม” ความเชื่อใน “เทวนิยม” จะน้อยลง....สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑๗

“ความจริงและความรู้ยิ่ง”
 ที่ชาวพุทธควรได้พิสูจน์
 ณ วาระวิสาขบูชา ปี ๒๕๕๖

6 ป็นธรรมชาติธรรมดาของมนุษย์เมื่อเกิดมาต่างก็พยายามแสวงหาความจริง แม้แต่ค่ายทางการเมือง ทางแกนนำเสื้อแดงก็พยายามระดมคนเป็นหมื่นเป็นแสน เพื่อนำเสนอความจริงวันนี้ เพื่อเปิดเผยผู้ที่เผาบ้านเผาเมืองและล้งฆ่าคือใคร?

ทัศนคติของท่านมหาตมะ คานธีที่มีต่อพุทธศาสนา

ส่วนพรรคฝ่ายค้านก็เดินหน้าผ่าความจริงไปทั่วประเทศ เพื่อให้รู้ว่าใครจริงใครเท็จกันแน่? ซึ่งต้องมีจริงฝ่ายหนึ่งและเป็นเท็จอีกฝ่ายหนึ่ง

และถ้าเป็นเท็จแล้วต่อให้คนทั้งโลกเชื่อว่าจริง เช่นเชื่อว่าโลกแบน ความเชื่อของคนทั้งโลกก็ไม่สามารถทำให้โลกแบนดังที่พากันเชื่อทั้งโลกได้

ดังนั้นในโลกของความจริง ก็มีความไม่จริงซ่อนแฝงเข้ามาประกบอยู่ตลอดเวลา และดูเหมือนว่า ความไม่จริงนี้จะไม่ธรรมดา เพราะสามารถหลอกและนำพามนุษย์ให้เชื่อตาม ให้หลงตาม จนสามารถพาเกิดพาดายกันมานับชาติไม่ถ้วน ซึ่งสุดยอดแห่งความไม่จริงนี้เป็นที่รู้จักกันดีว่า **“คุณพ่อวิชาพาเกิด”**

จนกระทั่งมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเปิดโลกผ่าอวิชชาให้มนุษย์ชาติได้ประจักษ์สุดยอดแห่งความจริง (อารยสัจ) โดยมีพระโพธิสัตว์ชั้นรอง ๆ สืบทอดสัจธรรมกันมาตามลำดับ นับตั้งแต่พระปัจเจกฯ พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์และพระอารยะ

ในสัมมาทิฐิ ๑๐ จึงระบุชัดว่าผู้ที่จะมีสัมมาทิฐิบริบูรณ์นั้น จะต้องได้พบสมณพราหมณ์ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้อย่างด้วยตนเองเหล่านี้ก่อน (อัตถิโลก สมณพราหมณา สัมมัตตคา สัมมาปฏิปันนา เข อิมัญจะโลกัง ปริญจะ โลกัง สยง อภิญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนตติ) ซึ่งไม่น่าเชื่อว่า พระโพธิสัตว์ทั้งหลายจะพากันบำเพ็ญโพธิญาณในแต่ละปาง แต่ละชาติได้อย่างยิ่งใหญ่และกล้าหาญ แม้จะมีเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม และรูปสมมุติภายนอกที่แตกต่างกันออกไป แต่ก็มี “สัจจะ” ที่ลึกซึ้งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างน่าอัศจรรย์ ดังต่อไปนี้...

“ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างจริงใจว่า หัวใจแห่งคำสอนของพระพุทธองค์นั้น บัดนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่ง อันจะขาดเสียมิได้แล้วของศาสนาฮินดู เป็นไปไม่ได้ที่ประเทศอินเดีย ฝ่ายฮินดูจะถอยหลังกลับไปสู่ยุคก่อนการปฏิวัติอันใหญ่ยิ่งที่พระโคตมพุทธเจ้าได้ทรงกระทำไว้ในศาสนาฮินดู”

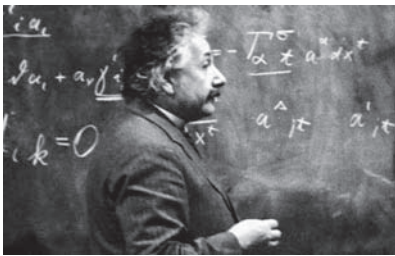
“พระพุทธองค์ทรงชี้ให้อินเดียเห็นว่า พระเจ้ามิใช่ผู้จะเกิดความพอพระทัยได้ด้วยการที่คนนำเอาสัตว์ไร้เดียงสาเช่นสรวงบูชาญู นั้นเท่ากับเป็นการประกอบบาปกรรมถึง ๒ เท่าทวีคูณ...พระพุทธองค์ตรัสว่าให้บูชาญูต้นมหาของท่าน บูชาญูความอยากทางวัตถุของท่าน บูชาญูความทะยานอยากทางโลกีย์ทั้งปวงของท่าน... นี่เป็นการประกอบพิธีบูชาญูที่ประเสริฐสุด”

“พระพุทธองค์ทรงเลิกล้มความแตกต่างทุกประการในเรื่องของความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ซึ่งในยุคนี้กำลังทำลายล้างศาสนาฮินดูอย่างสิ้นเชิง..ขอท่านจงดำเนินการโดยรีบด่วนที่จะป่าวประกาศว่า มนุษย์ทุกรูปทุกนามมีความเสมอภาคเช่นเดียวกับท่านทั้งหลายทุกประการ..”

“ด้วยความเสียสละอย่างใหญ่หลวง ในการทรงออกผนวชและในการอื่น ๆ ตลอดจนด้วยพระบริสุทธิ์คุณอันยอดเยี่ยมในพระจริยวัตรของพระองค์เอง **พระพุทธองค์ได้ทรงทิ้งรอยประทับไว้ในศาสนาฮินดูอย่างไม่มีวันจะลบเลือนไปได้** ศาสนาฮินดูเป็นนี้พระคุณพระบรมศาสดาพระองค์นี้ไม่มีที่สิ้นสุด”

“รอยประทับของอิทธิพลจากพุทธศาสนามิให้เห็นทั่วเอเชีย ซึ่งรวมทั้งอินเดีย จีน ญี่ปุ่น พม่า ศรีลังกา และรัฐมลายู หากเอเชียจะเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะแก่เอเชียเองเท่านั้น แต่แก่โลกทั่วไป

ด้วย เอเชียวจะต้องศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าใหม่ แล้วมอบคำสอนนั้นให้แก่โลกทั้งผอง” (คานธี เห็นว่านิรเวทหรือนิพพานนั้น น่าจะหมายเอาการดับโดยสิ้นเชิง ซึ่งความเลว ความชั่วร้ายทุกประการในตัวเรา มิได้หมายถึงความสงบที่ปราศจากชีวิต หากหมายถึงความสงบที่มีชีวิตชีวา หมายถึงบิณฑิตที่ไม่ตายของจิตวิญญาณที่รู้จักตัวเอง)...จากหนังสือ “พระพุทธเจ้าในทัศนะสามารถนบรุษของอินเดีย” แปลโดย กฤษณา-เรื่องอุไร กุศลาลัย

ทัศนะของไอน์สไตน์ ที่มีต่อพุทธศาสนา.....

“ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาแห่งสากลซึ่งล่วงพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระผู้เป็นเจ้า หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โดยมีหลักการที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติและด้านจิตวิญญาณอย่างมีเหตุผล พุทธศาสนาเป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้”

“ถ้าจะมีศาสนาใดศาสนาหนึ่งที่จะสามารถตอบรับกับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้ ศาสนานั้นคือศาสนาพุทธ”

ทัศนะของสมณะโพธิรักษ์ ที่มีต่อไอน์สไตน์และคานธี.....

อาตมา...สมณะโพธิรักษ์ ไม่เคยพบ ไม่เคยรู้จักกับศาสตราจารย์ไอน์สไตน์เลยในชาตินี้ แต่ความเห็นเกิดมาตรงกันอย่างไม่ได้นัดหมาย ทั้ง ๆ ที่อาตมาก็ไม่ได้ศึกษาค้นคว้าในความเป็น “ไอน์สไตน์” อะไรมากนัก และศาสตราจารย์ไอน์สไตน์ในชาตินี้ก็ไม่มีโอกาสได้ศึกษาค้นคว้าใน

ความเป็น “โพธิรักษ์” แน่ ๆ ดังนั้นจึงต่างก็ไม่รู้จักกัน ไม่มีอะไรใกล้กันหรือสัมพันธ์กันเลยในทางโลก ทว่าสิ่งหนึ่งที่ “ตรงกัน” คือ “ความเป็นผู้เข้าถึงพุทธ” ในจุดลึกสุดลึก มันก็เป็นไปตามจริง แม้ชาตินี้จะเกิดไปคนละชาติ คนละศาสนาก็ตาม เรื่องนี้มีใช่เรื่องบังเอิญ หรือเรื่องไม่มี “เหตุ” เป็นที่ไปที่มาเด็ดขาด เพราะทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมาแต่ “เหตุ” ทั้งสิ้น ซึ่งมีกันครบครันอยู่ใน “วัฏสงสาร” อันยาวนานนั่นเอง ทว่าเป็นเรื่อง “อจินไตย”

นอกจาก ศาสตราจารย์ไอน์สไตน์ แล้วก็ยังมีคนหนึ่ง ขอใช้โอกาสนี้กล่าวถึงคือ มหาตมะคานธี แม้จะไปเกิดเป็นชาวอินเดีย แดนที่เต็มไปด้วยลัทธิศาสนา จริยธรรมและปราชญ์ทางจิตวิญญาณ ส่วนอีกคนไปเกิดเป็นชาวยิว แดนที่เต็มไปด้วยผู้คนอัจฉริยะทางวัตถุ ทางวิทยาศาสตร์ แล้วต่างก็มีหน้าที่ที่ “ต้องทำ” ในชาตินี้เน้นไปคนละอย่าง แต่ก็มีความร่วมเดียวกัน คือ “เป็นผู้เข้าถึงพุทธ” ซึ่งก็ยากยิ่งที่จะกล่าว จะอธิบายเพราะเป็น “อจินไตย” จริงๆ

อาตมามั่นใจในความเป็นคน ว่าลึก ๆ ในใจของคนทุกคนย่อมปรารถนา “สิ่งดี” ที่สุดกันทั้งนั้นแหละ เพียงแต่ว่าจะรู้จัก “สิ่งดี” ที่สุดนั้นหรือยัง หรือเข้าใจ “สิ่งดี” ที่สุดนั้นด้วยปัญญา (อันมิใช่ “เฉกหรือเฉโก” ซึ่งเป็น “ความฉลาด” ทางโลกีย์ทั่วไป) ชั้นลึกซึ้งแล้วหรือยัง หากใครได้รู้จัก “สิ่งดี” ที่สุดนั้นถึงขีดถึงเขตเพียงพอจริงจะต้องยอมรับ “สิ่งดี” ที่สุดนั้นแน่ ยิ่งผู้ใดรู้แจ้ง “สิ่งดี” ที่สุดนั้นด้วย “วิชชา ๘” อย่างลึบมาทิฎฐิแท้ คนผู้นั้นยิ่งไม่มีประตู่จะปฏิเสธ “สิ่งดี” ที่สุดนั้นเลย

ไอน์สไตน์ก็คงเช่นกัน มหาตมะ คานธี ก็คงเช่นกัน อาตมาก็คงเช่นกัน และใคร ๆ ก็คงเช่นกัน ดังนั้น คำพูดดังกล่าวของไอน์สไตน์เพียงแค่ว่ายากอ้างมาในที่นี้ จึงหมายถึง “สิ่งดี” ที่สุดชนิดหนึ่งในขีดขั้นหนึ่งเกี่ยวกับศาสนาของไอน์สไตน์

และที่ศาสตราจารย์ไอน์สไตน์ว่า “ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็น “ศาสนาแห่งสากล” ซึ่งล่วงพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระผู้เป็นเจ้า หรือสิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โดยมีหลักการที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้านธรรมชาติและด้านจิตวิญญาณอย่างมีเหตุผล พุทธศาสนาเป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าวนี้” นั้น

เป็นความเชื่อของไอน์สไตน์แน่แท้ เพราะไอน์สไตน์ไม่จำเป็นอะไรเลยที่จะต้องพูดให้เป็นการประจบประแจงต่อใคร ๆ เพื่ออะไรอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง โดยเฉพาะเพื่อลาภยศสรรเสริญสุข นอกจากพูดความจริงใจของตนออกมาอย่างสามัญ

อาตมาก็เชื่อมั่นตรงกันอย่างยิ่งกับไอน์สไตน์ว่า “ศาสนาในอนาคตจะต้องเป็นศาสนาแห่งสากล”

นั่นก็คือ คำว่า “ศาสนา” ในอนาคตจะต้องหมายถึง “ความจริงและความรู้ยิ่ง” อย่างเป็นลัจจะยิ่ง ๆ ขึ้น ซึ่งคนทั่วไปส่วนใหญ่ในโลกใบนี้หรือ “สากล” นั้นเอง จะเข้าใจและเชื่อถือมากขึ้น แล้วยอมรับนับถือเพื่อให้ “กระบวนทัศน์” (Paradigm) หรือกระบวนการ (Process) ที่ตนเชื่อถือนั้น นำพาชีวิตตนไปสู่ “ที่สุดแห่งที่สุด” ของความจริง (ธรรม) อันชื่อว่า “ศาสนา” ดังกล่าว

กระนั้นก็ดี คนในสากลโลกที่ตั้งใจจะ “เอาศาสนา” ตามที่ตนเชื่อถือนี้ให้ได้ และสามารถจะ “เอาจริง” หรือเรียนรู้อันจริง แล้วปฏิบัติจริง เพื่อบรรลุ “ความจริงและความรู้ยิ่ง” นั้น ก็คงไม่ได้ “ที่สุดแห่งที่สุด” ไปครบทั้งสากล หรือได้หมดทุกคนของส่วนใหญ่ในโลกใบนี้แน่ ๆ แต่ก็ต้องมีได้ แก่นกันส่วนหนึ่ง ได้ กระทู้กันก็อีกส่วนหนึ่ง ได้ เปลือกไปก็คงมาก ได้ สะเก็ดก็คงมีบ้างเป็นธรรมดา แม้แต่หลงไปได้ เอากิ่งใบอยู่ก็ต้องมีแน่นอน

ความต่อมาที่ว่า... “ซึ่งล่วงพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระเจ้าเป็นเจ้าของหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย” นั้น ก็หมายถึง ศาสนาที่เป็นสากลในอนาคตจะต้องก้าวขึ้นสู่ “อเทวนิยม” นั้นเอง ความเชื่อใน “เทวนิยม” จะน้อยลง

กล่าวคือ คนไม่เชื่อในเรื่องพระเจ้า ไม่เชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จะเพิ่มปริมาณมากขึ้นๆ โลก

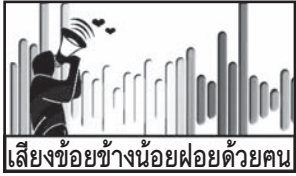

เพราะจะฉลาดลึกซึ้งในสังขารม เข้าใจกระจ่างกระจ่างแจ้งสังขารมได้ยิ่ง ๆ ขึ้น ด้วยปัญญา (ซึ่งไม่ใช่ “เฉกหรือเฉก” แน่ ๆ) อันเติบโตขึ้นตามอายุของกาล และทั้งด้วยประสบการณ์ที่มีมากมาย หลากล้นทั่วยุคในโลกล

ดังนั้น ความเป็นสากลของศาสนาในอนาคตจึงจะมีลักษณะอันเป็น “อเทวนิยม” แน่นนอน ส่วนผู้จะบรรลุสังขารมที่ถึงแก่น-ถึงกระทู้-ถึงเปลือก-ถึงสะเก็ดของ “อเทวนิยม” กันได้มากน้อยแค่ไหนหรือไม่ก็เป็นไปตาม “กรรม” ของมนุษย์ตั้งแต่บัดนี้ไปจนถึงปัจจุบันกาลของอนาคตข้างหน้าโน้น (จากหนังสือ พุทธเทวนิยมหรือพุทธอเทวนิยม เขียนไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๔๕)

บทสรุป แม้ชีวิตจะเลือกเกิดไม่ได้ แต่เราเลือกที่จะเป็น เลือกที่จะอยู่กับความจริง (อารยสังคม) หรืออยู่กับความไม่จริง (อวิชชา) ก็ย่อมได้ เพราะเส้นทางสู่วิชาหรืออวิชชานั้น พระพุทธองค์ได้ทรงชี้ทางเอาไว้ให้แล้ว เช่น ให้คบสัตบุรุษ ให้ฟังธรรมจากท่าน แล้วจะเกิดศรัทธา...จนได้ถึงวิชาซึ่งยอมทำให้ชีวิตง่ายขึ้น สบายขึ้น ได้เห็นความจริง และได้พ้นทุกข์มากขึ้น ๆ แม้กระนั้นก็ดี เส้นทางสายนี้ก็ยังมีการ กระทู้-เปลือก-สะเก็ด-และกิ่งใบห่อหุ้มแก่นเอาไว้ ทำให้หลงแค่เปลือก กระทู้ ว่าเป็นแก่นได้ง่าย ๆ ป่วยการ กล่าวถึงผู้ที่หมกหมุ่นหลงอยู่กับคุณพ่ออวิชชา อันมีที่สุดแห่งที่สุดของความไม่จริงคือ “โลกันตะ” หรือที่สุดแห่งนรกนั้นแล

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เสียงข่อยข้างน้อยผ้อยด้วยคน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ปรากฏการณ์ชาวเขาเท่ากับยืนยันทวีคูณใจชนเผ่า
คือองค์พระประมุข ผู้ทรงคุณธรรมนำหน้าราชการแผ่นดิน
ทรงอุทิศสละทุกไปแก้ปัญหาเยี่ยมเยือนถึงถิ่นภูดอย
ใคร ๆ ก็รักบูชา คนไม่เอาในหลวงแสนดีเลิศปานนี้
เลยมีแต่พวกวิปริตเห็นดอกบัวเป็นกงจักรเท่านั้น

ลูกชั้นสู้ รักรักสามัคคี สำนึกดีมีน้ำใจไทยเฉย!

วิปริตปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ

ผู้หญิงเป็นตัวชี้วัดสำคัญอันหนึ่ง คุณเธอ
ทุกวันนี้ กำลังแข่งกันบ้าและโง่สุดซอย คือนุ่ง
ขาสั้นจู้จู้ ภาซิดไก่องามเพราะชน คนงามเพราะ
แต่ง กำลังเพี้ยนเป็น คนงานเพราะไป เปิดเนื้อ
เปลือยหนัง...

เรื่องส่วนตัวการบ้าน รวมงานหลายหมู่เหล่า

ยอมจัดเข้าเป็นกิจการเมือง ชินไม่ยึดธรรมะเป็น
เสาทหลักยังพังทั้งบ้านและเมืองดังเห็นตำตา

พายุยุควิปริตกำลังมาแรง เราจึงเห็นคนเลื้อ
แดงแสร์งปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ ตั้งแต่หัวใจยันสมุน
หุ่นเชิด แผลได้ไม่อายฟ้าดินว่าพฤษภามิมพิ ๕๔
พวกเขาเปล่าเผาปล้นฆ่าใด ๆ เลย

ทั้ง ๆ ที่แกนนำมีอบราชประสงค์ ปลุกระดม

ให้เอาน้ำมันมาคนละขวดอย่ากลับบ้านมือเปล่าเอาอะไรติดมือไปด้วยจนออกห้วยเผาเช่นทรัลเวิร์ลด์ไม่พอ ลามต่อคลองเตย เลยถึงห้างธนาคาร ย่านกลางกรุงหลายสิบแห่ง กระทั่งบานปลายเผาศาลากลางอีกหลายจังหวัด ซึ่งศาลตัดสินจำคุกไปแล้วก็มี

ทักษิณลไปบดีแต่อ้างคดีแพราชาประสงค์ ศาลยกฟ้องหลักฐานอ่อน ใครจับมือเผาได้ทักษิณให้ ๑๐ ล้าน คนเผาจริงจนศาลสั่งติดคุกแล้วน่าจะไปเบิกเงินทักษิณดีไหม...

เสื้อแดงซื้เข้าโดนล้างสมองท่องแต่คาถาปฏิวัติ ๔๙ เป็นตัวทำลายประชาธิปไตย ในขณะที่โพลล์ตอนนั้น กว่า ๘๐% ขึ้นตอตอบ ถูกต้องแล้วครับ!

รัฐประหาร ๔๙ ถูกหาว่าเป็นต้นไม้พิษ แต่รัฐบาลหลังเลือกตั้งตาม รธน.๕๐ ล้วนเป็นลูกไม้พิษ ทว่าทักษิณชนะตลอดเลยไม่ไวย เพราะเขาเก่งใช้ทุนสามานย์แก้ลำปฏิวัติกลายเป็นหมันหมด แม้แต่หัวหน้าปฏิวัติ คมช. พล.อ.สนธิ ทำไปทำไม เขียนด้วยมือลบด้วยเท้า เขาขอมลยบชบชองโจรเฉยเชือเลย!

ทักษิณเก่งเกินเรือหายที่สามารถใช้เลือกตั้งชื่อเสียงเป็นสูตรสำเร็จ ทำเผด็จการรัฐสภา เผด็จการรัฐบาล ทั้งนิติบัญญัติและอำนาจบริหาร อยู่ได้อุ้งตีนทักษิณ ทักษิณคิด เพื่อไทยทำประชาธิปไตยมูลสุนัขขี้เรื้อนพรรคนี้ เสื้อแดงมีหัวคิดแค่หัวแม่เท้าไร้ใครครับ ถึงมีตบอดโง่จั่งแก!

ให้โจรเป็นใหญ่ ได้ประเทศไทย...

ความจริงวันนี้ของทักษิณคืออุงขนม ๒ ล้าน ใช้ไม่ได้กับศาลฎีกาและศาลรัฐธรรมนูญ อันเป็นป้อมปราการสุดท้าย จึงจำเป็นต้องถล่มล้มศาล รธน.เสียก่อน เพื่อเปิดทางให้สภานิติบัญญัติออกกฎหมายลบล้างผลพิพาทภาคินที่สิ้นสุดไปแล้วได้ นี่เป็นครั้งแรกของประเทศ แม้ปฏิวัติทุกครั้ง ยังไม่เคยมีการก้าวล่วงอำนาจศาลเช่นนี้

ประเด็นประชาธิปไตยสามานย์จากระบบทุนนิยมโลโครก คือสำคัญผิดร้ายแรงว่าพวกมาก

ลากไปใช้ได้ทุกอย่าง เมื่อสภาทุกวันนี้พวกมหาโจรมีกำลังมากกว่าเพื่อน เหล่าซื้เข้าโคตรโกง เลยอุตริจะดันออกกม.นิรโทษปรองดอง ล้มล้างรัฐธรรมนูญ ฯลฯ เพื่อกินรวบประเทศต่อไป

ฉะนั้น ชีนปล่อยให้ผู้นำหน้าโง่ทั้งด้านได้อายอด ไปปดหวังลวงโลกล้อมประเทศ ดั่งกรณีประชุม รมต.ต่างประเทศ ณ มองโกเลีย จนเกิดวาทกรรมเด็ดสุดยอดจากชัย ราชวัตร แห่งไทยรัฐเปรียบเปรย...

“โปรดเข้าใจ กะทรีไม่ใช่หญิงคนชั่ว กะทรีแค่เร่ขายตัว แต่หญิงคนชั่วเที่ยวเร่ขายชาติ”

มันเป็นกรรมเวรอะไรหนอ ๖๕ ล้านคนถึงได้เลือกผู้นำทำตามพี่สั่งเพื่อโคตรโกง ให้โกงทั้งโคตร โดยพายเรือให้แก๊งโจรนั่ง

ดังนั้น ลำพังเสียงข้างมากโดด ๆ ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยเลย เสียงข้างมากหรือเยกยลิกาใช้ได้จำเพาะในสภาหมู่มวลคนดีมีสัตบุรุษเป็นหลักนำเท่านั้น ถึงจะถูกต้องการครองแผ่นดินโดยธรรม นี่คือนิยามประชาธิปไตยสองขา ควบคู่ธรรมาธิปไตย ไปด้วยกันมาด้วยกัน

เมื่อยังกิดกันชาติชั่ว อย่าให้มั่วเข้าสภา ไม่สำเร็จ คนดี ๆ ก็ไม่มีโอกาสรับใช้ชาติแรงหนุนส่ง เท่ากับปล่อยพวกโจรรวมหัวสามัคคี ข้างคนดีแต่เอาตัวรอด มั่วมุดหัวกลัวเสียสละ น้าน้อยเลยแพ้ภัยพาล

ขนาดเยอรมัน ทั้งแก่งแถมฉลาด ยังพลาดจ่ายค่าโง่เสียทำอิตเลอร์ เราต้องเสียรู้ทักษิณที่หลงเชื่ออิตเลอร์เมืองไทย ก็ได้บทเรียนราคาแพง ล้าหลังเยอรมันตั้งหลายสิบปี เหมือนประวัติศาสตร์ซ้ำรอยซ้ำซาก

ยิ่งหากพรรคเพื่อไทยดันทุรังลุยโลดสุดซอย ไม่ยอมถอยจากทางตัน มันยิ่งถึงวันตัดสินเร็วขึ้น ฝ่ายยักษ์มารเคยทำถ่อยเถื่อนดิบสาหัสมาแล้ว ยังล้มเหลว ประเทศมาถึงทางสองแพร่งแล้ว คือจะเอาไม่เอาทักษิณแค้ไหนกันแน่อยามั่วเป็นไทยเฉยไม่เอาไหนเลยเหมือนใจจิตใจดำ คำตอบอยู่ที่คนทนไม่ไหว แล้วจ้า!

ชื่นชมชาวเขา ชาวเราตื่นรู้

เราอยู่ในสมัยใกล้กลียุคเข้าไปเรื่อย ๆ ถึงไม่ประหลาดเมื่อพายุกระแสนอบายมุขนานา มาแรงแข่งขันกันบ้าเห่อหุหรานิยม วิตถารนิยม กระทั่งวิปริตนิยมสารพัด พาผู้คนหลงใหล สนุกสนานผลาญพร้าฉิบหายเป็นว่าเล่น เพียงแค่ สม่ใจอยากชิวเล่น เสพอารมณ์กระทบสัมผัสสด ๆ หลังจากนั้นอันตรธานหายไปกับสายเพื่อฝันลม ๆ แล้ง ๆ เหลือแต่ความทรงจำแห่ง ๆ อย่างเก่ง

อารมณ์เสพย์สมภิรมย์ไหน ๆ เคยลืมหืมเมม เท้าไทร่ จึงเป็นสวรรค์ลวงนครจริงของชาวเขา อยู่ทุกเมื่อเชียววัน พ่อครูสอนไว้ว่า ชินติดสุขเจอ ทุกข์ถนัด

ท่ามกลางกระแสบริโภคนิยมบ้าคลั่งต่าง ๆ ของชาวเรา วันดีคืนดีเกิดมีงานฉลองฉัตรมงคล ๕ พฤษภาคมที่ผ่านมา เป็นงานรวมพลังกลุ่มชาติพันธุ์ ๔๐ ชนเผ่า ผู้อยู่ที่ราบสูงบนภูเขาเคียงคอกจากเหนือจรดตะวันตกเป็นส่วนใหญ่

มีทั้งกะเหรี่ยง อาข่า ม้ง ฯลฯ หลากหลาย จากทุกถิ่นภาค รวมพลกันมาถึงห้าพันคน

นานปีทีหน ชนกลุ่มน้อยชาวเขาถึงจะมีโอกาส ยกโขงกันมาเหยียบเมืองหลวง กรุงเทพฯฟ้าอมร งานนี้จัดขึ้นเป็นปีที่สองเพื่อแสดงกตัญญูบูชา พ่อหลวงแห่งแผ่นดิน ไม่มีวาระซ่อนเร้นอื่น

แทนที่งานจะราบรื่นขึ้นกว่าปีก่อน ซึ่งจัดที่สวนหลวง ร.๙ ชาวบางกอกไม่ทันรู้ข่าว เพราะสื่อวิปริตไม่ออกข่าวดี ๆ นี้ให้

ปีนี้อุตสาหะจัดชุมนุมใกล้ลานพระรูป มี หม่อมวลเพิ่มขึ้นหลายเท่า กลับเจออุปสรรคสาหัส เหลือกำลัง ตั้งแต่การอนุญาตของหน่วยงานเดียวให้เดียวไม่ให้ ไปจนถึงปัญหาการเดินทาง การเอื้ออาหารจากภาครัฐไม่ล้นสะดวกเต็มที่ตามควร

เคราะห์ดีที่เป็นงานของชาวเขาคนอยู่ภูตอย เคยลำบากจนชินครั้งต้องมาอยู่ผู้ตรากตรำแดด น้ำกรำฝนครบเครื่อง กลางถนนพื้นคอก-นก-ริต ขาดที่พักชายคา ทุเรศทรวงกาห้องน้ำห้องท่ามุงบัง ถึงจะทุลักทุเลสิ่งอำนวยความสะดวกโหลยโท่ยปานใด

ผู้นำชนเผ่ายังสามารถจัดเดินหน้างานชุมนุมรวมพลังชาติพันธุ์แสดงไปตามสภาพเหตุปัจจัย แม้จะต้องปรับแผนตัดรายการสำคัญทิ้งไปเช่นโล่ชิงช้า นำสรรเสริญน้ำใจเหล่าผู้นำยิ่งนัก

พุดทิภาพชนเผ่าในงานรวมพลังชาวเขา สะท้อนลัทธิธรรมดกย้าวิถีพุทธ คนต้องหัดลำบากให้เป็นไวก่อน พอทนได้ไม่ยากไม่ลำบากต่อไปก็ง่าย ไปเจอสบายยิ่งกล้วยใหญ่

เมื่อตั้งตนอยู่บนความลำบาก กุศลธรรมจักเจริญยิ่ง อกุศลเสื่อมลง ตรงกันข้ามหากตั้งตนอยู่บนสบาย อกุศลธรรมย่อมเจริญขึ้น กุศลธรรมย่อมเสื่อมลง-พุทธพจน์

เฉพาอย่างยิ่ง พุดทิภาพสำคัญยิ่งใหญ่ ประจักษ์ชัด ของเหล่าชนเผ่าชาติพันธุ์ในงาน คือ เป็นตัวจริงเสียงจริงประจักษ์พยาน ยืนยันคนอยู่ ภูตอย แม้ไกลปืนเที่ยง ว่าพวกเขาเข้าใจรู้จัก สามีคคีที่พ่อหลวงสอนไว้ อย่างดีเหลือเกิน

ความพร้อมเพรียงในชนผู้เป็นหมู่ ย่อมนำสุขมาให้...พุทธพจน์

การเมืองโลกียะ-โลกุตระ

ในที่สุดงานชุมนุมชาติพันธุ์ ๔๐ ชนเผ่า ๔-๖ พฤษภาคมจะผ่านพ้นสัมฤทธิ์ผลโดยดี เพราะจิตวิญญาณเป็นใหญ่ ฟัน้องชาวเขาต่างศรัทธา แรงกล้า ปรารถนามาบูชาในหลวงเพื่อถวายจงรักภักดีให้จงได้

เรื่องขลุ่ยขลุ่ยหนักหนาสารพัด จัดว่าธรรมดา ถือเป็นคุณเกิดประโยชน์ประสพการณ์ไม่ขาดทุนอะไรเลย ยิ่งเข้าใจคิดเป็นบุญเสียสละชำระกิเลส เสรีจสรพนับแสนวิเศษเลย

อย่างไรก็ตาม เศรษฐีร้ายสำคัญของงาน เกิดจากชนเผ่าจับมือรับความช่วยเหลือจาก ชาวอโศก หลายฝ่ายระแวงด้านการเมืองกลัว บานปลายขยายผล นำเห็นใจที่ใคร ๆ หวาดหวั่น ลั่นตืออโศกต่าง ๆ นานาเชิงลบ

เหตุเคยเกิดแต่ครั้งพลังธรรม พ่อครูจำต้อง โดดไปช่วย ทั้งที่ไม่เห็นด้วยเรื่องตั้งเป็นพรรค

สันติอโศกจึงเป็นกำลังหลักหนุนให้พลังธรรมทำงานจนเกิดผลดีเป็นมิติใหม่ทางการเมืองหลายด้าน

เนื่องจากคนตียังมีไม่พอนั้นเอง ยิ่งก้าวกระโดดจากการเมืองท้องถิ่นสู่ระดับชาติ ยิ่งเป็นประเด็นโดนสกัดสาหัส สุดท้ายต้องจอบหน้าเสียดายนัก

งานการเมืองครั้งแรกโน้นนั่น คงพิสูจน์สันติอโศกระดับหนึ่งแล้วว่า เราไม่ได้ทำเพื่อตัวเองหาผลประโยชน์หวังเป็นใหญ่ดังที่ใคร ๆ ต่างทำหั่นแข่งขันกัน

แม้กระนั้น ถึงวันนี้ภาพหลอนว่าพ่อครู พาหมู่ทำงานการเมืองภาคประชาชนด้วยใจเสียสละนั้น ยังไงมันก็น่าหวาดระแวงกลัวแอบแฝงเชิงนัย ทั้ง ๆ ที่เราอุทิศสละลงทุนลงแรงเปลืองตัวเสียสละกล้าเข้าไปยุ่งการเมืองน้ำเน่า เพื่อให้การเมืองทุเรศบัดสีหน้าด้านมันมีวันหายยุ่งหมดเนาเท่านั้นเองต่างหาก แล้วคนกิเลสหนาปุถุชนหน้าไหนจะวางใจเราได้ เปล่าทั้งเพ...

วิบากกรรมงานการเมืองจึงสืบเนื่องตั้งแต่เก่าก่อน จนแม้วันนี้ถือเป็นเหตุหนึ่งพาชนเผ่าต้องรับเคราะห์เพิ่มอีกบ้าง มองเชิงบวกก็ได้เสียสละบำเพ็ญบารมีเพื่อแผ่นดินไทยถ้วนหน้า

การเมืองเป็นเรื่องอำนาจและผลประโยชน์ อันต้องยื้อแย่งวุ่นวายกันไปทั้งโลกโลกีย์ทุนนิยม

ในขณะที่วิถิปุณฺณนิยมกลับทำการเมืองเรื่องรับใช้ เพื่อให้ประชาชนใช้ทำเอา เพื่อสร้างสรรประโยชน์ ให้บังเกิดผลอยู่ผาสุกแก่มหาชนโลกมนุษยชาติ(พหูชนหิตายะ พาทุชนะสุขายะ โลกานุกัมปายะ)

ชีวิตโลกีย์ต่างเอาเป็นเอาตายกับลาภยศสรรเสริญโลกียสุข ต้องตกทุกข์ลงนรกจกเปรตเมื่อขาดหายโลกธรรม

สำหรับคนโลกุตระ แทนที่จะเป็นกรรมกรทาสโลกธรรมน้ำเน่าเฝ้าสวรรคัลวง ลงนรกตกไม่เสร็จสักที ลู้อยู่เหนือชั้นโลกธรรมกลับหลังหันมาตั้งหน้าทำเพื่อคนอื่นสนุกสุขกว่ากันเยอะเลย

ทั้งนี้ทั้งนั้น พุดไปโยการเมืองทุนนิยมสามัญ

ในเมื่อมันเป็นประเด็น ปัญหาสังคมที่แก้ไม่ได้ เพราะการศึกษาพุทธศาสนาที่ผิดพลาด ต้องโทษต้นรากจากศาสนาล้มเหลว คือไม่สามารถนำพาคนหลุดพ้นจากโลกธรรม แม้แต่อบายมุขบริโภคนิยมเป็นต้น แม้กระทั่งคนในศาสนาเอง ประพฤติธรรมเพื่อลดละลาภยศชั้นสรรเสริญเพลินอบายกันจริงจังเท่าไรบ้าง...

เฉพะอย่างยิ่ง จักมีสักกี่คนซาบซึ่งถึงเชื่อมั่นว่ามาประพฤติพรหมจรรย์วิถิปุณฺณนี้ มิใช่เพื่อลาภสักการะ เพื่อหาบิรวาร เพื่อให้มหาชนมานับถือตนเป็นคนวิเศษ หรือเพื่อลัษณ์ลัทธิอื่นให้โค่นล้มไป

ความจริงปรมัตถ์ดังกล่าวเป็นของเฉพะตนสาธารณชนจักล่วงรู้ศิลปได้ด้วยการคบคุ่น

ดังนั้น อาศัยเวลาและผลงานพฤติพุทธของหมู่มวลชาวอโศก คงจะพิสูจน์ให้มหาชนเห็นประจักษ์สิทธิ์ธรรมฤทธิ์ปฏิบัติพาพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

กล่าวจรรู้พอเพียง เหลือเลี้ยงง่ายดีแท้

ถึงแม้งานชุมนุมชาติพันธุ์จัดขึ้นโดยไม่เกี่ยวข้องการเมืองภาครัฐ อันที่จริงนับเป็นงานสังคมการเมืองตามหน้าที่พลเมืองดีของแผ่นดิน ชาวเขาเป็นชนกลุ่มน้อยมีโอกาสมาแสดงตัวจริงเสียงจริง แลกเปลี่ยนสัมพันธ์ชาวเราบ้าง

ข้อสำคัญปรากฏการณ์ชาวเขาเท่ากับยืนยันขวัญใจชนเผ่า คือองค์พระประมุข ผู้ทรงคุณธรรมนำหน้าราชการแผ่นดิน ทรงอุทิศสละบุกไปแก้ปัญหาเยี่ยมเยียนถึงถิ่นภูตอย ใคร ๆ ก็รักบูชา คนไม่เอาในหลวงแสนดีเลิศปานนี้ เลยมีแต่พวกวิปริตเห็นดอกบัวเป็นกงจักรเท่านั้นแหละ

พี่น้องชนเผ่า จึงเป็นสักขีพยานถึงอันนิสงส์แห่งการครองแผ่นดินโดยธรรมของในหลวงโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริบังเกิดผลด้วยครรลองราชประชาสมาลัย กระบวนการเมืองเพื่อสังคมโดยราษฎรร่วมไม่ร่วมมือมีน้ำใจใช้หลักคุณธรรมนำการเมือง ทำอะไร ๆ ก็สำเร็จ

โดยเฉพาะเศรษฐกิจพอเพียง คุณจะเห็นผลใน หมู่ชาวเขามากกว่าชาวบ้านเราเป็นแน่ จะด้วย เหตุจำเป็นหรืออำนาจของสังคมแวดล้อมก็ใช่ว่า อย่าวไรเสียสำหรับชนเผ่า เห็นเขาอารมณ์เย็น อดทนสูง ติดดิน แสนเรียบง่าย ไม่ยุ่งยากมากเรื่อง ดูนารักดีจะตาย

เพียงคบหาใกล้ชิดไม่ทันนาน รู้สึกเข้ากันได้ สนิทชิดเชื้อ เมื่อชาวอโศกก็เท่ากับเป็นชนเผ่า ชาติพันธุ์กลุ่มน้อยด้วยเช่นกัน ถึงแม้วัฒนธรรม ชนเผ่านานาชาติพันธุ์จะหลากหลาย กลับแปลกที่ แตกต่างแต่ไม่แตกแยก ต่างมีน้ำใจดีเหลือ

ข้อนี้กระมังเป็นจุดร่วมแก่นแกนใหญ่ พาให้ สัมผัสความกลมกลืนเพื่อนมนุษย์ชาติ เริ่มต้น ก่อเกิดจากบรรดาชนย่อยเผ่าชนน้อยนานา ต่าง ถิ่นฐานแม้กระจัดกระจาย กลายเป็นเครือข่าย สยายผลผนึกรวมพลังชาติพันธุ์ชนเผ่าชาวเขา ดอยเหมือนน้ำไหลไปหาน้ำ

หลักธรรมสำคัญอันนำพาให้หมู่ชนคนเล็ก คนน้อยเกาะกลุ่มเป็นเผ่าพันธุ์น้อยใหญ่รวมตัวกัน เป็นหมู่ผู้สงบสุขกับสัตว์สังคมได้นั้น เพราะแต่ละชน เผ่าต่างมีคุณธรรมสอดคล้องประองดองกันด้วย เมตตาธรรม ตามด้วยสาธารณโภคีมีแบ่งปัน บน พื้นฐานสัมพันธ์โดยน้ำหนึ่งใจเดียวด้วยศีลสามัญ ญตา พร้อมทิวศีลสามัญญตา ไม่ว่าจะรู้หนังสือพุทธ หรือเปล่า พวกเขารู้จักเป็นคนดีอยู่ในตัวตามหมู่ผู้ นำเสียสละรับใช้ให้ชนเขตชายชาติ

อนึ่ง เอกลักษณะโดดเด่นสำคัญอันน่ากล่าว ขวัญถึง นอกจากสมถะแล้วยังจนดี ซื่อ ๆ อีก ต่างหาก หัวอกคนจนซื่อ ๆ ด้วยกันย่อมจะคบ หากันง่าย เมื่อไม่ถือเงินตัวตั้งแบ่งชนชั้น

ยอยกชาวเขามาหลายประเด็น ไซ่ว่าจะไม่เห็น ชาวเราอยู่ในสายตาบ้าง อย่างคนพันธมิตร เคยร่วมต่อสู้เสียตายกันมาหลายร้อยวัน ก็จัด เป็นชนกลุ่มน้อย สมถะสันโดษกล้าจนกล้าให้เข้า กับเราชาวอโศกได้ง่ายดีไม่ใช่เล่น ๆ

กระบวนขยัน สร้างสรร สร้างมิตร มีชีวิต ประเสริฐทุกสถานการณ์ ปรากฏผลเหมือนมีพวก

เพื่อนพ้องน้องพี่มากหน้าหลายตาเพิ่มหมู่มวลไม่มี ใครขวางกั้นได้ ทั้ง ๆ ที่เราไม่ต้องอยากหาบริวาร เลย ใครศรัทธามีปัญญากล้าตี ต่างรื้อร่วมวง ไขบุญลย์ของเขาเอง...หนูเปล่านะ เขามาเอง!

ผิดกันไกลกับพรรคที่อยากใหญ่ไม่เสร็จ...

สภาพกลางถนน นับหัวคนไม่เอาใคร!

เพื่อไทยแม้มีอำนาจล้นฟ้าแล้วยังหิมนเกริมบ้า ระห่ำลุยโหดสุดซอยไหน ๆ อีก เขาทำเหมือน ประเทศไทยจะต้องเปลี่ยนเป็นประเทศไทยของ พวกกูเท่านั้นแหละ รัฐของข้าใครอย่าแตะ พวก เอ็งกระจอกนอกสายตา แค่นชนส่วนน้อยเล็กๆ อยายามาเหยิ่ม!

ระวังเกิดหน้าเหลี่ยมเจ้าเล่ห์กำลังเร่ขายชาติ อดุลตุลจ่าละหวั่น สภาข้าข้ามันทำฝันให้เป็นจริงได้ เสมอ ฮิตเลอร์เมืองไทยประกาศไม่รู้ก็หน ทักซิณ คิดเพื่อไทยทำ ประชาธิปไตยสามานย์พรรคนี้ คน ไทยจะทนไปได้กี่น้ำ คำตอบอยู่ที่พวกไทยเฉยเมย สู้เจ้าเป็นคนไทยรีเปลาเอ่ย...

ตกลงมันน่าสงาลัยค่างใจไม่หายบ้างไหม ไม่รู้ ใครพวกข้าใครผ่าเข้าข้างเอ็ง เท้าโหระที่เอาไม่เอา ทักซิณ ข้างไหนมันชนส่วนน้อย ไหนมันเสียงข้าง มากกันแน่ แน่จริงวัดกันที่สภาประชาชนกลาง ถนนหลวงไปเลย เจ้าของเสียงตัวจริงเสียงจริง ออกไปเองให้นับหัว รู้ดีชั่วเห็นดำเห็นแดงจบ ๆ กันไปสักทีดีไหมหนอ!

จะเอาวันไหนวางดีก็นัดกันดู ปรากฏการณ์ แสดงมวลประชาธิปไตยชนานแท้ ๆ อยู่ที่สองตีน

อนึ่ง ทักซิณชอบคุยไม้ เลือกตั้งเมื่อไหร่ชนะ ทุกที ไปรอเลือกตั้งทำไมชักช้ามากพิธียุง สู้เปิด เวทีประชาธิปไตยกลางถนนแบบไทย ๆ หากจะแนบ นับหัวกันแมน ๆ ไม่มีโกง ทำตรง ๆ ง่าย ๆ มัน น่าจะเข้าที่ จะใส่หน้ากากขาวก็ยิ่งดี ฟังนายฟุ้ง กะนายฝันคุยเฟื่องเรื่องดังว่ามา มีอะไรต่อไม่ต่อ ก็แล้วแต่ ไม่ว่าจะกันนะ...

ฝันไทยสปริงจักเป็นจริงเมื่อไม่นั่งเป็นไทยเฉย

๒

- คู่จริงไม่ทิ้งกัน
ฝ่าฟันอันตราย
ร่วมด้วยช่วยรอดตาย
กลับร้ายกลายเป็นเฮง.

คู่ปราบปญักษ์สีทอง

(สุวรรณกั๊กกฏกชาดก)

ณ กรุงสวตถิ นครหลวงของแคว้นโกศล มีกุกุมพี(คนร่ำรวย)คนหนึ่ง พาภรรยาของตน เดินทางไปสู่ชนบท เพื่อต้องการชำระหนี้สินให้หมดไป

ครั้นชำระหนี้สินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เดินทางกลับ แต่ระหว่างทางถูกพวกโจรจับตัวไว้ สาเหตุจากหัวหน้าโจรเกิดพึงพอใจในตัวภรรยาของกุกุมพีนั้น เพราะนางมีรูปโฉมงดงามน่าเลื่อมใสยินดี

ได้เวลาแล้ว หัวหน้าโจรกำลังจะลงมือฆ่ากุกุมพีเสีย ภรรยาของกุกุมพีซึ่งเป็นผู้มีศีล สมบูรณ์

ด้วยความประพฤติดี มีมารยาท เคารพสามีดุจเทวดา ก็ก้มลงหมอบกราบแทบเท้าของหัวหน้าโจร เอ่ยอ้อนวอนว่า

“ข้าแต่ นายโจรผู้เป็นใหญ่ ถ้าท่านมีความเสนหาตัวฉัน โปรดอย่าฆ่าสามีของฉันเลย เพราะหากท่านฆ่าสามีของฉัน ฉันจะกลืนใจตาย จะไม่ยอมไปกับท่านอย่างเด็ดขาด โปรดปล่อยสามีของฉันไปเถิด”

ได้ฟังคำของผู้มีศีลกล่าวอย่างนั้น หัวหน้าโจรยิ่งเลื่อมใสจิตใจของนาง จึงยอมปล่อยตัวทั้งสองสามีภรรยาไป

กุฎุมพีกับภรรยาได้กลับถึงกรุงสวาทดิโดยปลอดภัย แล้วได้ไปยังพระเชตวันมหาวิหาร ถวายบังคมพระศาสดาที่พระคันธกุฎี(กุฎีที่ประทับของพระพุทธเจ้า) พระศาสดาตรัสถามไถ่ว่า

“พวกท่านไปไหนมา”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เราทั้งสองได้เดินทางไปชำระหนี้สินมา พระเจ้าข้า”

“เดินทางไร้ป่วยไข้ ปลอดภัยดีหรือ”

“ระหว่างทาง พวกโจรจับข้าพระองค์ทั้งสองไว้ ข้าพระองค์จะถูกหัวหน้าโจรฆ่า แต่ภรรยาได้วิงวอนขอร้อง ช่วยให้รอดชีวิตมาได้ ก็เพราะอาศัยภรรยาผู้นี้ พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนอุบาสก(ชายที่ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง) มิใช่บัดนี้เท่านั้นที่ภรรยาได้ช่วยชีวิตสามี ให้พ้นภัยอันตรายได้ แม้ในกาลก่อน ก็มีนางข้างช่วยชีวิตชีวิตของตนให้รอดตายได้เช่นกัน”

กุฎุมพีฟังแล้ว ทูลขอให้ทรงแสดงเรื่องราวนั้น พระศาสดาจึงตรัสเล่า

.....

ใในอดีตกาล มีสระใหญ่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้ป่าหิมพานต์(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) เป็นที่อาศัยตีมกีนและหาอาหารของสัตว์นานาชนิด แต่ที่สระใหญ่นั้นเอง ปรากฏมี**ปูยักษ์สีทองตัวใหญ่โต** ขนาดเท่าลานนวดข้าวอาศัยอยู่ ด้วยเหตุนี้สระใหญ่นั้นจึงถูกเรียกกันว่า **กุพิรหะ(สระปู)**

ณ สระปู คราวใดที่พวกข้างทั้งหลายมาตีมกีน มาหาอาหารกิน หรือมาเล่นน้ำ มักจะโดนปูยักษ์สีทองตัวนี้จับกินเสมอ ๆ พวกข้างจึงพากันหวาดกลัวมาก ในเวลาที่ต้องมายังสระใหญ่นี้

ตอนนั้นเองมีนางข้างฟัง(ข้างตัวเมีย)ตัวหนึ่งอยู่ร่วมกับข้างจำฝูง จนกระทั่งตั้งครรภ์ นางข้างเป็นห่วงกังวลลูกน้อยในครรภ์ของตน จึงคิดว่า

“เราต้องรักษาครรภ์ของเราไว้ให้ได้”

จึงไปอาศัยถิ่นอื่นอยู่ ให้ห่างไกลจากสระปูนั้น

กระทั่งคลอดลูกน้อยออกมา เลี้ยงดูจนเติบโต เป็น**ข้างพลาย(ข้างตัวผู้)ตัวสูงใหญ่สง่างาม มีพลังกำลังมหาศาล**

ต่อมาข้างพลายหนุ่มได้นางข้างฟังตัวหนึ่ง**เป็นคู่ชีวิต** จึงเกิดความคิดถึงพ่อของตน

“เราน่าจะพาเมียและแม่ไปอยู่กับพ่อของเรา”

แล้วทั้งหมดก็เดินทางไปยังฝูงข้างนั้น

เมื่อได้พบพ่อแล้วอยู่ร่วมกัน ได้รู้อันตรายของฝูงข้างจากปูยักษ์ จึงกล่าวกับพ่ออย่างฮึกเหิมเชื่อมั่น

“พ่อ **ฉันจะกำจัดปูยักษ์ตัวนี้เอง**”

ข้างจำฝูงรีบปรามลูกของตนทันที

“อย่าเลย เจ้าไม่สามารถสู้ปูยักษ์นี้ได้”

แม้ถูกห้ามไว้ ข้างพลายหนุ่มก็รีบเร้าพ่ออยู่บ่อย ๆ

“พ่อให้ฉันทำเถอะ แล้วพ่อจะเห็นพลังกำลังอันมากมายของฉัน”

ในที่สุด ข้างพลายหนุ่มจึงเรียกประชุมข้างทั้งหมด ที่อาศัยสระใหญ่นั้นหากินอยู่ แล้วสอบถามข้างเหล่านั้น

“ปูยักษ์มักจับข้างกินตอนไหน เวลาลงสระหรือเวลาหาอาหาร หรือเวลาขึ้นจากสระ”

ข้างทั้งหลายตอบพร้อมกันทันที

“เวลาขึ้นจากสระ”

“ถ้าอย่างนั้น เวลาที่พวกท่านลงสระแล้ว หาอาหารกินจนพอ ให้รีบขึ้นจากสระก่อน **เราจะอยู่รังท้ายสุดเอง**”

ตกลงกันแล้ว ข้างทั้งหลายก็พากันกระทำตามนั้น

ผลก็เป็นไปตามคาดหมาย ปูยักษ์ใช้ก้ามที่แข็งแกร่งทั้งสองข้าง หนีบขาหลังทั้งสองข้างของข้างพลายหนุ่มไว้แน่น แม้ข้างจะมีกำลังมาก ลักปานใดก็ตีไม่หลุด โดนลากเข้าไปใกล้ปากของปูยักษ์เข้าไปทุกที

ขณะนั้น ข้างทั้งหลายพากันแตกตื่นกลัวตาย วิ่งหนีขึ้นจากสระกันอลหม่าน มีแต่นางข้างฟังเพียงตัวเดียว ยืนดูอยู่ด้วยความตื่นตระหนก

ข้างปลายหนุ่มเห็นอย่างนั้น จึงส่งเสียงร้องให้
นางข้างช่วยเหลือ

“ช่วยด้วย ! ฉันถูกปุ๋ยกัดตาไปน มีหนังเป็น
กระดุกตัวนี้หนีบเอาไว้แน่นมากดันไม่หลุด **เจ้าอย่า
ทิ้งฉันที่เป็นคู่ชีวิตไปเสีย”**

นางข้างได้ยินอย่างนั้นก็ได้สติ จึงกล่าว
ปลอบโยนออกไป

“ฉันจะไม่ละทิ้งไปอย่างแน่นอน เพราะท่าน
เป็นช่างทรงพลังถึง ๖๐ ปี ท่านเป็นที่รักยิ่งของฉัน
รักยิ่งกว่าหาปลูที่ทั้งหมดเลยเชียว”

ได้ให้กำลังใจแก่ข้างปลายหนุ่มแล้ว นางข้าง
ก็หันไปกล่าวกับปุ๋ยักษ์ อ้อนวอนขอร้องอย่าง
อ่อนน้อม

**“ท่านมีร่างกายสีทองใหญ่โต ทรงกำลัง
อำนาจ เป็นสัตว์น้ำที่ประเสริฐกว่าปูทั้งหลาย
ในมหาสมุทร ในแม่น้ำ ขอท่านได้โปรดช่วย
ปล่อยคู่ชีวิตของฉัน ที่ร้องขอความช่วยเหลือ
อยู่เถิด”**

ปุ๋ยักษ์ได้ยินเสียงโพเราะอันอ่อนน้อมแล้ว
กำมปูที่หนีบอยู่ก็คลายออกอย่างไม่รู้ตัว ทันใดนั้น
ข้างปลายหนุ่มก็ฉวยโอกาสดิ้นหลุดออกมา แล้ว
เหยียบขึ้นไปบนหลังปุ๋ยักษ์ กระตืบเท้าอย่างแรง
จนกระดองปูแตก ถึงแก่ความตาย ณ ที่ตรงนั่นเอง

จากนั้นซากปุ๋ยักษ์ก็ถูกข้างทั้งหลาย พากัน
รุมกระตืบจนแหลกละเอียด เหลือแต่กำมปูที่หลุด
กระเด็นไปไกล **กำมปูข้างหนึ่งมีพระราชาน้อง
๑๐ องค์เก็บได้เอาไปทำเป็นตะโพน(กลองสอง
หน้า)ชื่อว่า อณิกมุทิงคะ อีกกำมปูหนึ่งพวกอสูรได้
ไป ทำเป็นกลองชื่อว่า อาลัมพรเกรี** ซึ่งมีเสียงดัง
กระหึ่มดุจเมฆคำรามเลยทีเดียว

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบ ทรงเปิดเผยว่า

“ข้างปลายหนุ่มในกาลนั้น ก็คือเราตถาคต”

แล้วทรงประกาศลัจจะ ในเวลาที่จบลัจจะนั้น
คู่สามีภรรยาก็ได้ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล.

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๐๐ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๑๓๕)

แบ่งปัน สรรสาระ

ตะขบ

ต้นตะขบขึ้นทั่วไปตามที่รกร้างว่างเปล่า จะปลูกก็
ง่าย โตเร็ว บางบ้านตัดทิ้งเท่าไรก็ไม่หมด เดี่ยวกิ่งอก
ใหม่ โตพรวด ๆ ไม่เท่าไรก็ออกดอกออกผลหล่นทิ้ง
เกลื่อนกลาด ที่จริงตะขบเป็นผลไม้ไร้สารพิษที่หาง่าย
และมีประโยชน์มากมาย มีแต่นกมาจิกกิน น่าเสียดายที่
คนไม่น้อยไม่รู้ค่า เทียวไปหาซื้อผลไม้ฉีดยาเคมีราคา
แพงในตลาดมากขึ้น

กระทรวงสาธารณสุข : กลุ่มวิเคราะห์คุณค่าทาง
โภชนาการ กองโภชนาการ ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่อง
“ปริมาณใยอาหาร น้ำตาล และแร่ธาตุในผลไม้” โดย
การเก็บตัวอย่างผลไม้จำนวน ๓๐ ตัวอย่างจากท้องตลาด
วิจัยพบ **“ตะขบ”** มีคุณค่าเหนือกว่า**ผลไม้**นอกหลายชนิด
ผลมีใยอาหาร-แคลเซียม-โปแตสเซียมสูง ดูดซับ
คอเลสเตอรอล ลดความเสี่ยงมะเร็งลำไส้ เส้นเลือด
สมองแตก

ผลไม้ที่มีใยอาหารสูง ได้แก่ ตะขบ โดยใน ๑๐๐ กรัม
หรือประมาณ ๒๕ ผล จะมีใยอาหาร ๖.๓ กรัม ปริมาณ
ใยอาหารที่แนะนำให้กินประจำวันสำหรับคนไทยอยู่ที่
๒๕ กรัม การกินตะขบ ๑ ถ้วย เท่ากับได้ประมาณ ๑
ใน ๔ ของใยอาหารที่แนะนำแล้ว

ผลไม้ส่วนใหญ่มีพลังงานน้อย เพราะมีน้ำเป็นองค์
ประกอบค่อนข้างมาก จากการศึกษาครั้งนี้พบ
ตะขบและมะม่วงเขียวเสวยดิบมีพลังงานมากกว่า
ผลไม้อื่น คือ มี ๙๗ และ ๘๗ กิโลแคลอรีต่อ ๑๐๐ กรัม

ตะขบมีสารที่ให้สีแดงคือสารไลโคปีน กรดเอลลาจิก
แอนโธไซยานิน และกรดแกลลิก ที่ช่วยทำให้ระบบการ
ทำงานของต่อมลูกหมากดีขึ้น ทั้งยังเป็นสารต้านอนุมูล
อิสระช่วยป้องกันการเกิดโรคมะเร็งหลายชนิด รวมถึง
ปกป้องเซลล์จากการถูกทำลายจากสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะช่วยดูแลหัวใจ นอกจากนี้ แพทย์แผนไทยยังใช้
ตะขบในการรักษาอาการไข้ และเป็นยาบำรุงกำลัง
อีกด้วย

(ขอบคุณข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต)

ขึ้นชื่อว่าเป็น “นักปฏิบัติธรรม” แล้ว
ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับแดดร้อน ฝนตก หรือหนาวเย็น
ก็จะมีอะไรที่เป็นอุปสรรคของนักปฏิบัติธรรม
เพราะสามารถเก็บเกี่ยวเอาประโยชน์ได้จากทุกสิ่ง

ลูกอโศกอยู่ที่ไหน
ก็ยังเป็นลูกอโศกวันยังค่ำ

๒ ดือนเมษายนผ่านไปแล้ว แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ นำพาความร้อนอบอ้าวตามไปด้วย ในช่วงนี้ ไม่ว่าจะไปทางไหนก็จะได้ยินเสียงผู้คนโอดครวญว่า “ร้อน” กันเป็นทิวแถว หนึ่งในนั้นก็รวมทั้งตัวฉันเองด้วย ฉันเองก็เป็นคนที่ไม่ค่อยถูกโฉลกกับความร้อนสักเท่าไร ทรนร้อนได้ไม่เก่ง แต่ทนหนาวได้ดีกว่า ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะฉันมีจุดอ่อนที่เป็นโรคไมเกรน ทำให้เวลาอากาศร้อน ๆ ทั่วไป ไมเกรนก็พาลจะเล่นงานทุกที

แต่ฉันชื่อว่าเป็น “นักปฏิบัติธรรม” แล้ว ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับแดดร้อน ฝนตก หรือหนาวเย็น ก็จะไม่มัวอะไรที่เป็นอุปสรรคของนักปฏิบัติธรรม เพราะเราสามารถเก็บเกี่ยวเอาประโยชน์ได้จากทุกสิ่ง อากาศร้อน ๆ ก็อาจกลายมาเป็นความอบอุ่น สดชื่นได้ เรื่องร้าย ๆ ก็กลับกลายมาเป็นเรื่องดี ๆ ได้เพราะธรรมะ ฉันว่ามันน่าทึ่ง และเป็นความวิเศษของธรรมะที่พระพุทธองค์พาทำ เป็นเรื่องที่ทำทนายให้มาพิสูจน์กันได้จริง ๆ ลึกซึ้งแม่นยำยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์ เพราะวิทยาศาสตร์ไม่สามารถพาให้พ้นทุกข์ได้ แต่พุทธศาสนาสามารถพาให้พ้นทุกข์ได้จริง เป็นเพียงวิชาเดียวในโลกที่เรียนแล้ว “จบ” ไม่มีเก่าไม่มีใหม่ มีแต่ความเป็นลัจจะ (ความจริง) ที่แม้เวลาจะผ่านไป อีกร้อยปี ก็เหมือนปี วิชาของพุทธก็ยังคงเนื้อแท้ของลัจจะธรรมที่ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ ต่างกันกับวิชาหรือศาสตร์ต่าง ๆ ทางโลกที่มีมากมายจนกลายเป็นความรู้ที่เพ้อเกินความจำเป็นของชีวิต เรียนยังงมงายไม่จบ ยังมีการแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ ๆ มาหักล้างของเก่าได้อยู่เสมอ มีการพัฒนา คิดค้นไปเรื่อย ๆ แต่ไม่มีที่สิ้นสุด หลอกล่อให้ผู้คนต้องวิ่งไล่ตามความรู้ที่ไม่จบนี้ไปอีกร้อย ๆ จนหลงเวียนวายเป็นวัฏจักรของกิเลสตัณหาไปอีกหลายชั่วกัลป์

สิ่งเหล่านี้ก็เป็นเครื่องยืนยันให้ฉันรู้ว่า ตัวเองโชคดีมากแค่ไหนที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้มาฝึกเดินตามรอยพระพุทธองค์ ได้มาเป็นหลานหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ และลูกหลานของชาวอโศก ได้อยู่ได้ร่วมโพธิ์อันร่มเย็น

ภายในบ้านอโศกหลังนี้ แต่สิ่งอื่นใดที่เหนือกว่าความโชคดีนั้น คือการต้องพากเพียรปฏิบัติที่ตนเอง นำหลักธรรมคำสั่งสอนที่ได้มานั้นมา ปฏิบัติจนเกิดผลจริง เห็นจริง รู้จริงได้ เพื่อให้คุ้มค่ากับความโชคดีที่เราได้รับ อย่าให้ความโชคดีนั้นสูญเปล่า

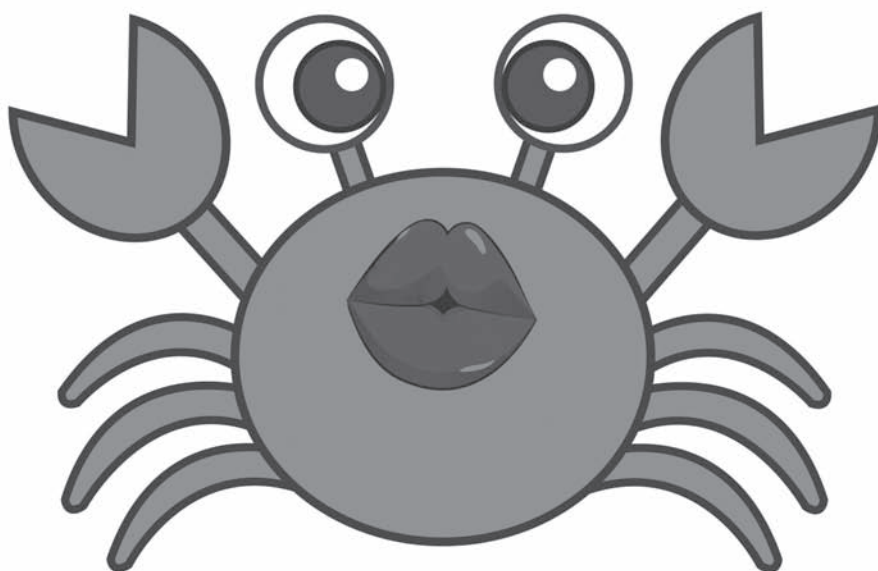
ในช่วงเวลาหลายอาทิตย์ที่ผ่านมา ลูกอโศกอย่างฉันก็ได้มีโอกาสไปชะเง้องดูโลกกว้างเหมือนชื่อคอลัมน์ที่หลวงปู่ตั้งไว้ให้จริง ๆ ฉันได้พบปะ เจอะเจอหลากหลายผู้คน หลายจริตนิสัยในการที่ได้มาเรียนวิชาประสบการณ์วิชาชีวิตเทคนิศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (มสธ.) ซึ่งเป็นชุดวิชาที่นักศึกษาทุกคนจะต้องมาเรียนที่มหาวิทยาลัยก่อนจบการศึกษา ซึ่งก่อนหน้านี้ฉันก็เคยมาอบรมวิชาเรียนโทรทัศน์ขั้นต้นและโทรทัศน์ขั้นสูง ได้พบปะเจอะเจอเพื่อน ๆ พี่ ๆ อ่า ๆ ที่เคยอบรมด้วยกันมา ฉันต้องเริ่มเรียนรู้สังคมในอีกรูปแบบหนึ่ง คำถามแรกที่ดังขึ้นมาในใจตอนนั้นก็คือ ฉันควรจะปรับตัวเองแค่ไหน? ควรจะเข้าหาหรือเชื่อมต่อกับทางโลกที่ตรงไหน? อะไรคือตรงกลาง? อะไรแค่นั้นหนอ? ที่เรียกว่า “พอดี”

แต่ประสบการณ์และความรู้ที่ฝังหัวฉันมาอยู่เสมอ ๆ ก็สอนให้ฉันสามารถวางใจได้อย่างสงบ “คิดได้ ประจุได้ แต่ไม่ยึด” คือคำตอบที่ผุดขึ้นมาตอบคำถามของตัวเอง ค่อย ๆ เรียนรู้ ค่อย ๆ ปรับตัว ค่อย ๆ หมุนไปหาความเหมาะสม ความพอดี ฉันคิดว่าถ้าจะให้ฟันธงว่าอะไรคือ “ความพอดี” มันค่อนข้างยากนะสำหรับบางเรื่องราว และสำหรับแต่ละคน เพราะเหตุปัจจัยแต่ละคนต่างกัน นิยามคำว่า “พอดี” ของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน เราจึงต้องเรียนรู้ที่จะหาความพอดีของตัวเอง โดยสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ อย่าลืมหักแต่เนื้อหาสาระที่แท้ อย่าทิ้งรากเหง้า และสิ่งที่ตั้งงามของตัวเองไป อย่าให้การปรับตัวเป็นเปลี่ยนตัว(ตน)ของเราไปในทางเสื่อมและฉันก็เชื่อว่า “ลูกอโศกอยู่ที่ไหน ก็ยังเป็นลูกอโศกวันยังค่ำ”

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

สิ่งที่คุณหญิงพูดไป
ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีเจตนาร้ายอย่างแน่นอน
หากไม่จริง ข้าพเจ้าขอเดิมพันด้วยชีวิต
เกิดชาติไหน ขอให้พบกับความวิบัติ
มีครอบครัววิบัติ มีภาระงานวิบัติ ตลอดไป ๗ ชาติ!.....
ข้าพเจ้าขอสาบานดังนี้!.....

ถ้าดิฉันเป็นไปตามที่กล่าวหา
เกิดชาติไหนขอให้ครอบครัวและวงศ์ตระกูล
มีอันเป็นไปในทุกชาติ
แต่ถ้าดิฉันไม่ได้เป็นไปตามที่ถูกกล่าวหา
ขอให้ดิฉันและครอบครัวเจริญก้าวหน้า
ยิ่งขึ้น ๆ

คำตอบอยู่ที่ใจ

มโนปพพังคมา อัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา
พระพุทธรองค์ตรัสไว้ “ใจเป็นใหญ่ ใจเป็น
ประธาน...”

หลาย ๆ เรื่องในโลกมนุษย์ ถูกผิดเป็น
เรื่องสมมติ บทบาทตัดสินจึงอยู่ที่ตัวเอง **ตัวเอง
นั่นแหละรู้ดีกว่าใคร!**

เมื่อสามเณรอกเถียง ธงโปกหรือลมโปก
อ.เว่ยหล่าง ตอบแบบฟันธง “ใจเธอซีโปก!”

เมื่อพระพุทธรองค์ ได้ว่าที่กับสุดยอดเดิยรถีย์
แพ้ชนะก้ำกึ่ง แต่รักแร้เดิยรถีย์เปียกชุ่ม แปลว่า
จิตใจกดดันสูงกว่า พระองค์จึงชนะด้วยประการ
ฉะนี้

งานหนัก สุขหรือทุกข์ โยนเงินจ้าง ๑ แสน
ซื้อบ้านจะขยันไม่หยุด ยิ่งทำยิ่งสุข!
จิตใจ มีอานภาพปานฉะนี้หนอ
เพราะ “เจตนา” เป็นเครื่องชี้กรรม
หลาย ๆ คดีจึงไม่ผิด แต่อาจเข้าข่าย
“ประมาทเลินเล่อ!”

คติประหารก็อาจลดเหลือจำคุกตลอดชีวิต!
ปรากฏการณ์ทางจิตสร้างสิ่งที่เป็น “มงคล”
ก็ได้สร้างสิ่งที่สุดแสน “อัปมงคล” ก็เป็นจริง
เมื่อเรา “ให้” ด้วยใจเต็ม เขาเรียก “เสียสละ”
เมื่อเรา “ให้” ด้วยใจหมอง เขาเรียก “เสีย-
เปรียบ”

เมื่อเราผจญทุกข์อย่างมีสติ เขาเรียก “บารมี”
เมื่อเราโวยวายเมื่อเจอทุกข์ เขาเรียก “วิบาก”
เมื่อเรารับใช้แผ่นดินอย่างเต็มใจ เราก็จะ
เป็น “วีรบุรุษ”

เมื่อเราซังกะตายรับใช้แผ่นดิน เราก็คือ “ซี้ซ่า”
เพราะเหตุนี้ระหว่าง “ประจານ” กับ “อุทา-
กรรม” ต่างก็ใกล้เคียง เส้นยาแดงผ่าแปด

จะเป็นฝ่ายไหน คงต้องให้เจ้าภาพอธิบาย
ชานไช อวิชชามี ๓ หัวใจก โลกะ-โทสะ-โมหะ
บางอย่างคนเราทำไปก็เพราะ “ความโลภ”
บางคนก็เพราะ “ความโกรธ”

และบางคนก็ด้วยรู้เท่าไม่ถึงการณ์เพราะ
“ความหลง”

เจตนาดีแต่ภาพออกมาไม่สวย ก็เรียก
“ความหลง” เพราะคนทำไม่ได้ตั้งใจ

การแก้ปัญหาในระดับชาติ ทำอย่างไรให้
ข้าราชการทำงานซื่อสัตย์สุจริต

สมัยก่อน ๆ เขาก็ให้สาบานด้วยปาก แถม
ดื่มน้ำที่แช่อาวุธสารพัด

ผิดคำสาบานก็ขอให้ข้าพเจ้ามีอันเป็นไป
สมัยรัฐบาลปัจจุบัน (๒๕๕๖) มีการนั่งโต๊ะ
เซ็นสัญญาว่าจะไม่โกง ไม่คอร์รัปชัน ก็ทำแล้ว
ใครจะคุมใครได้ ถ้ามีใจ “ใจเรา”

ท่านนายกฯ ออกไปปาฐกถาว่าด้วยเรื่อง
ของบ้านเมืองสยามที่ผ่านมา
ประจักษ์โยนระเบิดตูมใหญ่
ฝ่ายหนึ่งตัดสิน “ซู้ร้าย”
ฝ่ายหนึ่งตัดสิน “สุดยอด น่าสรรเสริญ”
ใครจะรู้ดีไปกว่าคุณหญิงละครับ?!

มาสาบานกันอีกรอบ ทบพวนบรรยากาศ
เก่า ๆ โบราณ ๆ

เริ่มคุณหญิงก่อน.....
ถ้าดิฉันเป็นไปตามที่กล่าวหาเกิดชาติไหน
ขอให้ครอบครัวและวงศ์ตระกูลมีอันเป็นไปใน
ทุกชาติ แต่ถ้าดิฉันไม่ได้เป็นไปตามที่ถูกกล่าว
หา ขอให้ดิฉันและครอบครัวเจริญก้าวหน้า
ยิ่งขึ้น ๆ สาธุ

ต่อไปก็ฝ่ายกล่าวหาคุณหญิง.....
สิ่งที่คุณหญิงพูดไป ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีเจตนา
ร้ายอย่างแน่นอน

หากไม่จริง ข้าพเจ้าขอเดิมพันด้วยชีวิต
เกิดชาติไหน ขอให้พบกับความวิบัติ มีครอบครัว
วิบัติ มีการงานวิบัติ ตลอดไป ๗ ชาติ!.....
ข้าพเจ้าขอสาบานดังนี้!.....

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภาพอินเทอร์เน็ต

เห็น“การกระทำบาป”ของคนอื่น
แล้ว“ใจเรา”เกิดอาการ“ยินดีพอใจ”
ก็เกิด“กรรมบาป”แล้ว
แม้จะเป็นแค่“การกระทำของใจ”
ใจได้กระทำ“กรรม”นั้นแล้วจริง
มี“ผล”เป็นของตนไปกับตนในชาติต่อๆมา
มี“ผลร้ายหรือผลทุกข์”แก่ตนเป็นผลบาปแน่นอน
ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน“วิบากบาป”ของพระองค์
ที่ทรงเล่าเอง

ใ
นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญญา ข้อที่ ๙. มีว่า *ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก* **ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก** **ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข* เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มีเลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน **“ฐานะแห่งบุคคล”** เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน *ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)* นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”** ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ” และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. **ฐานะนักบวช** ๒. **ฐานะนักบริหาร** ๓. **ฐานะนักบริการ** ๔. **ฐานะนักผลิต**
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันที่เดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต์” จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า **“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย **“ฐานะนักบวช”** ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘ “การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พริ้ว พุทธเจ้าตรัสหลักการของ **“ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็น” **โลกุตรธรรม**” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตรธรรม” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อิตตทานทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมพัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้ขยายถึงผู้มี “วิชาว ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อุปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แคะเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ดังนั้นใน “ใจ” เองนั้น ถ้า **ไม่มี “ผัสสะ”** **ไม่ต้องอาศัย “สัมผัส” ภายนอก** “โอฬาริกัตตตา” ย่อมไม่เกิด คือไม่เกิด **อิตตาทายา** ซึ่งเป็น **“อิตตา”** **ขั้นต้น** ที่จะต้องเรียนรู้อีกก่อนลำดับแรก ก็ไม่ได้เรียนให้งามทั้ง **ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** จึงจะลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล สว่างดงามตามพระอนุสาสนี ขอยืนยันว่า **“อิตตา” มีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** แต่ ถ้า **ไม่เป็นไปตามลำดับ** มันก็ผิดแล้ว ตามพุทธพจน์ ใช่มั้ย? จึงต้องสว่างดงามด้วย **ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** ซึ่งต้องเรียนรู้อัตตา” และปฏิบัติลดละ จนดับ **“อิตตา”** **ขั้นต้น**

ได้แก่ “**โอฟาริกอตัตา**”มาก่อน เป็นลำดับแรก ข้อสำคัญก็คือ **ต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย เกิดสภาวะอยู่** จึงจะถูกต้อง

“ใจ”โดยไม่มี“ผัสสะ”(สัมผัส)ก็เกิด“อตัตา”เองได้ เรียกว่า “**ธรรมมารณ**” ไม่เรียกว่า“**โณฏฐัพพารณ**” ซึ่งเป็นภาวะของ“**มโนมยอตัตา**”คือ **รูปหรืออตัตาที่สำเร็จด้วย“จิต”** ส่วนในภาวะที่เป็น“**อรูปอตัตา**”ก็**อรูปหรืออตัตาที่สำเร็จด้วย“สัญญา”** ตามที่ตนพึงสร้างเพราะความหลงยึดติด อันยังเป็น**อุปาทานอยู่**ของตน อีกหนะแหละ

คำพูดที่ได้จากความคิดจินตนาการ นั้น เป็นแค่ “**โวหาร**”(การกล่าว,การเรียก) จินตนาการออกมาเรียก จะเป็นอะไรก็ได้ มีได้เป็นได้ หรือไม่มีก็ได้ ไม่เป็นก็ได้ ก็แค่“**โวหาร**” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“**ชาณฺโสถนีสสูตร**”(ข้อ ๑๗๒ เป็นต้นไป) ยัง**ไม่ใช่ภาวะ“ความจริง-ของจริง”** ตามที่“**มี**”ให้**สัมผัส**ได้จริง

หรือแม้แต่“**โลกายตักสูตร**”(ข้อ ๑๗๕ เป็นต้นไป)“**ทัญญู**”ก็สามารถสร้าง**ทัญญู** ด้วยการรู้การเห็นได้แค่“**ความเข้าใจ, ความเห็น**” แค่**โลกายตาศาสตร์**(ประดาความรู้ของชาวโลกทั้งหลาย ปรชญาที่ประชาชนยึดถือ) ที่ยังไม่“**สัมมา**”แบบพุทธ หรือยังไม่**ใช่โลกตศาสตร์**) จะเห็นว่าอะไร“**มี**”(อัตถิ) หรืออะไร“**ไม่มี**”(นตถิ) ก็สามารถ“**คิดเห็นหรือเข้าใจ**”ไปได้ทั้งนั้น จะโตงโตงไหนก็ได้ **มีก็ได้ ไม่มีก็ได้** ยังไม่ใช่ความจริง ยังไม่ใช่ความแท้ ตอบข้างใดข้างหนึ่งว่า นั่นถูก นี่ผิด โดๆยังไม่ได้

ต่อเมื่อเข้าข่ายเป็น“**อริยสาวก**”คือ ผู้ได้สดับ หรือได้ฟังธรรมที่เป็นพุทธ จน**มีได้มีความสงสัยอย่างนี้** ว่า **เมื่ออะไร“มี”(โหติ) อะไรจึงมี**หนอแล **เพราะอะไรเกิดขึ้น** **อะไรจึงเกิดขึ้น** **เมื่ออะไรมี** นามรูปจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** สฬายตนะจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** ผัสสะจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** เวทนาจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** ตัณหาจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** อุปาทานจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** ภพจึง**มี** **เมื่ออะไรมี**ชาติจึง**มี** **เมื่ออะไรมี**ชราและ**มรณะ**จึง**มี** ฯ (อริยสาวกสูตรที่ ๑ ข้อ ๑๗๘ เป็นต้นไป)

“**อริยสาวก**”คือ ผู้ได้สดับ หรือได้ฟังธรรมที่เป็นพุทธ จน**มีได้มีความสงสัยอย่างนี้** ว่า **เมื่ออะไร“ไม่มี”(น โหติ) อะไรจึงมี**หนอแล **เพราะอะไรเกิดขึ้น** **อะไรจึงเกิดขึ้น** **เมื่ออะไรมี** นามรูปจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** สฬายตนะจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** ผัสสะจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** เวทนาจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** ตัณหาจึง**มี** **เมื่อ**

อะไรมี อุปาทานจึง**มี** **เมื่ออะไรมี** ภพจึง**มี** **เมื่ออะไรมี**ชาติจึง**มี** **เมื่ออะไรมี**ชราและ**มรณะ**จึง**มี** ฯ

แม้ได้ฟังคำตรัสแล้วปานฉะนี้ ก็ไม่ใช่เชื่อเลยว่า “**มี**”(โหติ) หรือ“**ไม่มี**”(น โหติ) จะต้องปฏิบัติจน“**มีญาณ**”ในปฏิจจนรูปบาททั้งหลายนั้น **โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่น** นั่นคือ **สัมผัสสภาวะนั้นๆโดยตนเอง**ของตนเอง(เอโก) **เห็นโดยตนเอง**(เอโก) **หยั่งรู้โดยตนเอง**(เอโก) ทั้ง“**นาม**”ได้แก่ **เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ** ทั้ง“**รูป**”ได้แก่ **มหาภูตรูป ๘ และรูปที่อาศัยมหาภูตรูป ๘ (อุปาทายรูป)** จึงจะชื่อว่า “**ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอสาละของผู้หนักหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา** ว่า **อสาละหมดสิ้นแล้ว** (อัญญู วิโมกเข กาเยน ผุสสิตวา วิหริติ ปัญญา ยัสส ทิสวา อสวา ปริกขิณา โหนติ : ตรวจจสอบได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

ข้อ ๑๗๙ พระพุทธเจ้าตรัสว่า **โดยที่แท้ อริยสาวกผู้ได้สดับย่อมมีญาณหยั่งรู้ในเรื่องนี้ โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่น** นั่นคือ **การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่** สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “**วิญาณ**”ว่า“**มี**” ในอริยสาวกสูตร(ข้อ ๑๗๘) และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “**อวิชชา**”ว่า“**มี**” ในอริยสาวกสูตร(ข้อ ๑๘๓)

มีใครคนที่ไม่**เข้าใจผิดหรือมิจฉาทัญญู**ไปว่า “**อตัตาไม่ใช่อตัตา**” แล้วตีขลุมว่า **อตัตานั้น“มี”ก็ไม่ได้ “ไม่มี”ก็ไม่ได้** ถ้าใครขึ้นเข้าใจว่า **อตัตา“มี”ก็ตาม** หรือขึ้นเข้าใจว่า **อตัตา“ไม่มี”ก็ตาม** เหมือนผู้นี้ว่านี่แหละคือ พวก**มิจฉาทัญญู** ต้องเป็นผู้**เข้าใจหรือเชื่อว่า “อตัตาไม่ใช่อตัตา”** ต้อง**เข้าใจหรือเห็นตามพยัญชนะว่า“ไม่ใช่”**นี้ ให้ยึดอยู่ คำนี้คำเดียวเท่านั้น จึงจะชื่อว่าผู้“**สัมมาทัญญู**”

ถ้าใครไปยึดถือคำอื่น แม้แต่เข้าใจว่า“**อตัตาใช่**” **อตัตา**..ก็**ไม่ได้** ถือว่า **ยังไม่รู้**คือ“**อวิชชา**”หรือเป็นผู้“**มิจฉาทัญญู**” ต้องเชื่อตามความหมายของคำคำเดียวเท่านั้น คือยึดอย่างมั่นอย่างแน่นว่า “**สิ่งทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่อตัตา**”(สัพเพชฺชมา อนตฺตา) เพราะ“**อนตฺตา**”คือ“**ไม่ใช่อตัตา**” ขึ้นเข้าใจหรือเห็นว่า“**ใช่อตัตา**”ก็ยังเป็นผู้“**มิจฉาทัญญู**” เพราะ“**อนตฺตา**”แปลว่า“**ไม่ใช่อตัตา**” อย่อออกนอกไปจาก“คำ”นี้ “**ความ**”นี้ พยัญชนะนี้เป็นอันขาด

ยิ่งถ้าใครขึ้นไปเข้าใจหรือเห็นว่า **อิตตานี้มี..ก็ไม่ได้** หรือเข้าใจว่า **“ไม่มีก็ไม่ได้”** จึงจัดพวกนี้อยู่ในพวก **“นรีตตา”** เลย เพราะพญชณะคำว่า **“นรีตตา”** แปลว่า **“ไม่มีอิตตา”**

ผู้มี **“ทิฏฐิ”** ว่า **“อิตตาไม่ใช่อิตตา”** เช่นนี้แหละ ที่จัดอยู่ในลัทธิ **“นัตถิกทิฏฐิ”** (ลัทธิสุดโต่งไปว่า ไม่มี=อุจเฉททิฏฐิ)

ที่ยืนยันว่า ผู้เข้าใจผิดตั้งว่านี่ เป็นคนผู้ **“นรีตตา”** คือ **“ปฏิเสธอิตตา”** อย่างสิ้นเชิง โดยยึดถือว่า ถ้าใครเห็นหรือเชื่อ เพียงแค่ความเห็นหรือความเชื่อเท่านั้นนะ ว่า **“อิตตามี”ก็ไม่ได้ “อิตตาไม่มี”ก็ไม่ได้**

คือ ต้องใช้คำว่า **“ทุกสรรพสิ่ง ไม่ใช่อิตตา”**(สัพเพ ชัมมา อนัตตา)เท่านั้น ไปเอาภาษาคำอื่นมาใช้ไม่ได้เลยทั้งนั้น

เพราะ คนผู้นี้พาชื่อมาก **“ยึด”**ได้แค่คำว่า **“ไม่ใช่อิตตา”** คำเดียวนี้เท่านั้นในเรื่อง **“อิตตา”** แม้แต่ใครจะไปใช้คำว่า **“ใช่อิตตา”**ก็ยังไม่ได้

ดังนั้น ยิ่งคำว่า **“อิตตาไม่มี”ก็ยังไม่ได้ เพราะถ้าขึ้น ผู้ใดไปใช้คำว่า “อิตตาไม่มี”** ผู้นั้น **“ยังมีอิตตา”** ทะนะสิ!

ต้องใช้คำว่า **“ไม่ใช่อิตตา”** เท่านั้น ใช้คำอื่นไม่ได้!
ผู้ที่มี **“ความยึดถือ”** (อุปาทาน) อยู่เท่านั้น ไม่ต้องไปพูดถึงว่า เขาจะรู้ถึงภาวะของ **“จิต-เจตสิก-รูป”**(ปรมัตถธรรม)เลย

เพราะคนเช่นนี้ได้แค่ **“วาทะ”** เท่านั้นในเรื่อง **“อิตตา”** คือ **ยึดได้แค่คำพูด** เท่านั้น ส่วน **“จิต”**จริง **“เจตสิก”**จริง หรือ **“ทำใจในใจ”**(มนสิการจิต)นั้นยังทำไม่ได้ ทำไม่เป็น แม้เขาจะเชื่อว่าเขาทำเป็น-ทำได้ ก็ทำอย่าง **“มิจฉาทิฏฐิ”**

เพราะในใจของคนที่ยังไม่สิ้น **“อวิชชาสวะ”** ยังมี **“อิตตา”**ทุกคน

เพราะผู้ยังไม่ไป **“อรหัต”** แม้จะสูงถึงขั้นอยู่ในภูมิ **“อรหัตตมรรค”** ก็ยังไม่หมด **“อิตตา”** สัมบูรณ์

คนที่ **“ปฏิเสธอิตตา”** เป็นนัตถิกทิฏฐิสนิกพานนี้ จึงเป็นคนผู้ได้แค่ **“คำพูด”** (วาทะ) เท่านั้นในเรื่องของ **“อิตตา”**

ตราบที่ผู้ใดยัง **“ยึด”**ด้วย **“อวิชชา”** ความยึดภวะนั้นก็คือ **“อิตตา”** อยู่ทั้งนั้น ไม่ว่า **“รูป”**หรือ **“นาม”** ไม่ว่า **“กาย”**หรือ **“ใจ”** ผู้มี **“สัมมปปีฎญา”**หรือมี **“วิชชา”** ย่อมรู้แจ้งเห็นจริง

ดังนั้น กายสักขีบุคคล **“ต้องสัมมปปีฎญา ๔ ด้วยกาย เห็นด้วยปัญญาที่เป็นสัมมปปีฎญา”** ใช่ไหม? จึงได้ทำให้ **“อาสวะบางอย่างสิ้นไปได้บ้าง แต่ยังไม่ถึงขั้น “อาสวะ”**

ทั้งหลายของตนหมดสิ้นบริบูรณ์สัมบูรณ์

ถ้าแม้กายสักขีบุคคลสามารถ **“สัมมปปีฎญา ๔ ด้วยกาย เห็นด้วยปัญญา ที่เป็นสัมมปปีฎญา สำเร็จ อริยาบถอยู่”** แล้วทำให้ **“อาสวะทั้งหลายทั้งหมดสิ้นไปได้เสียก่อน** จึงจะชื่อว่า **อรหัต** ตามที่พระพุทธพจน์ ใช่ไหม?

นั่นก็หมายความว่า การปฏิบัติธรรม ถ้าไม่ถึงขั้น **“ได้สัมมปปีฎญา ๔ ด้วยกาย และเห็นด้วยปัญญาชนิดที่เรียกว่า “สัมมปปีฎญา” สำเร็จ อริยาบถอยู่เป็นปัจจุบันนั้นด้วย** แล้วละก็ **“ดับสิ้นอาสวะไม่ได้”** อย่างสัมบูรณ์ เพราะใน **“วิโมกข์ ๘”** นั้นบริบูรณ์ครบทั้ง **“รูปฌาน”** และ **“อรูปฌาน ๘”** ที่สุดถึง **“นิโรธ”**(แบบพุทธ) โดยต้องผ่าน **“อรูปฌาน ๘”**แบบพุทธ ขอยืนยันนะว่าแบบพุทธที่ **“สัมมาทิฏฐิ”** จึงจะบริบูรณ์ถึงขั้น **“สัจญาเวทิตนโรธ”**

“สัจญาเวทิตนโรธ”นี้ เป็น **“นิโรธ”**พิเศษ ไม่ใช่ **นิโรธ”** ฟันๆคั้นๆคาๆทั่วไป ตามที่ปุถุชนคนสามัญเข้าใจกัน ซึ่งเป็นได้มีได้กันแบบโลกียะอยู่เท่านั้น

แต่ **“สัจญาเวทิตนโรธ”**นี้ เป็น **“คุณพิเศษ”** (อุตตริมนุสสรธรรม)แท้ เป็น **โลกุตระ** เป็นของพุทธเท่านั้น ในศาสนาอื่นๆใดๆ ไม่มี

แม้ชาวพุทธที่ยัง **“มิจฉาทิฏฐิ”**ก็ไม่สามารถบรรลุได้ **“นิโรธ”**ที่เป็น **แบบของพุทธ**นี้ ผู้บรรลุ ก็จะบรรลุ **“ได้ความเป็น “นิโรธ”**ในขณะที่ลืมตามีชีวิตประจำวันปกติ **สามัญ**นี้แหละ อันแตกต่างจาก **“นิโรธ”**ที่ไม่ใช่ของพุทธกันคนละภพคนละภูมิเลย เช่น **นิโรธที่ไม่ใช่พุทธนั้นมิใช่ในขณะหลับตาอยู่ในภาวะ**

และที่เป็นนัยสำคัญมากก็คือ **“ในขณะที่เข้าสู่ภาวะ “นิโรธ”**ของพุทธนั้น ผู้บรรลุ **“นิโรธ”**มีสติสัมปปีฎญา **ปัญญาสัมปขาโนรูตัวทั่วพร้อมครบทวารทั้ง ๖ ตามปกติของคนผู้จิตตื่นเต็มขั้นรับวิถี** ในชีวิตลืมตาอยู่ใน **“กามาวจร”**(ซึ่งท่องเที่ยวอยู่ในกามภพ,ซึ่งเกี่ยวข้องกับทวารภายนอก)ตามสามัญ

มิใช่ตัด **“ความรู้ที่ท่องเที่ยวไปในภายนอก”**(กามาวจร ภูมิ)หมด กลายเป็น **ผู้ไม่รับรู้อะไรใน “กามาวจร”**เลย [ผู้สนใจอ่านคำตรัสต่างๆในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๒๐๗-๒๔๖ ปสทาการัมมาทิวาสี ซึ่งชี้ให้เห็นถึง “สังขาร ๔” แห่งอทิวิบาท ๔ ของ “กายคตาสติ” ที่ชัดเจนยิ่ง “สังขาร ๔” ที่ว่านี้ได้แก่ ฉันทสมานธิปธานสังขาร-วิริย

สมาธิปธานสังขาร-จิตตสมาธิปธานสังขาร-วิมังสาสมาธิปธานสังขาร]

คำตรัสที่ว่านี้เป็นเครื่องยืนยันว่า การปฏิบัติธรรมแบบพุทธต้อง“สัมบูรณ์ด้วยวิโมกข์๘”อย่างสัมมาทฤษฎี ซึ่งเป็นการถูกต้อง(สัมพัทธ์)วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จอิริยาบถอยู่ (อัญญา วิโมกฺเข กาเยน พุสฺสิตฺวา วิหฺรติ) จึงจะดับอาสวะสิ้น เป็นนิโรธ เป็นวิมุตติ ได้บรรลุธรรม

“นิโรธ”ของพุทธนี้ มี“สัญญา”(การกำหนดรู้,ความหมายรู้,ความสำคัญมั่นหมาย) มี“เวทียต”(ความรู้สึกรู้,มีประสบการณ์,เสวยอารมณ์แล้ว,ความเสพ,ความเสวย)

มีใ้“นิโรธ”ที่ไม่มี“สัญญา” หรือไม่มี“เวทนา” แต่ที่เห็นกลับ“มี”อย่างวิเศษยิ่งต่างหาก

และการบรรลุธรรมภาวะขั้น“สัญญาเวทียตนิโรธ”นี้ ไม่ใช่“นิโรธ”ที่ต้องปฏิบัติหลับตาสะกดจิตให้“เข้าไปจมอยู่ในภวังค์แล้วก็สะกดจิตให้ไม่รู้อะไร” มีแต่จมอยู่ในความรู้สึก“มีด-ดำ”(กิเลส)อยู่ นั่นแล้วเรียกอาการลักษณะนี้ว่า“นิโรธ” “เข้า”แล้วก็ต้อง“ออก”ตื่นลืมตาจากสภาพที่ไม่รู้อะไร หรือออกมาจากสภาพที่จมอยู่ในความมีด-ดำ”(กิเลส)นั้นให้กลับคืนมารู้อยู่ในสภาพปกติคนตื่นรู้สามัญเป็นคนมีความรู้สึก มีความรับรู้ตามธรรมดาอีก

กล่าวคือ “เข้า”ไปอยู่ใน“นิโรธสมาบัติ” แล้วก็“ออกจาก”นิโรธสมาบัติ วนเวียนอยู่อย่างนั้น แล้วๆเล่าๆเรียกว่า “เข้า”และ“ออก”นิโรธสมาบัติ

“นิโรธ”ของศาสนาที่ไม่ใช่พุทธ ก็จะเข้าๆ-ออกๆอยู่อย่างนี้ เรียกว่า เข้านิโรธ-ออกนิโรธ ต้องเข้า-ต้องออกอยู่ไม่มีแล้ว ไม่มีเสร็จ

ต้องทำ“การเข้า”จึงจะมี“นิโรธ” แล้วทำ“การออก”ก็ไม่มีนิโรธ” ไม่มี“ความดับ”นั้น “ความดับ”นั้นหายไป

จะมี“นิโรธ”อีก ก็ต้อง“เข้า”นิโรธเอาใหม่

แล้วก็“ออก”จากนิโรธอีก

“มนสิการ”คือ“การทำใจในใจ”

“การทำใจในใจ”แบบนี้ ไม่ใช่“เข้านิโรธ”แบบพุทธ ก็ทำกันแบบนี้

เวียนวนอยู่อย่างนี้ “นิโรธ”เขาเป็นอยู่อย่างนี้ ผู้ทำได้ถือว่า ผู้สามารถทำ“นิโรธ”เป็นผลสำเร็จ

เก่งกันอยู่ที่ว่าถ้าใคร“เข้า”ไปทำ“ความดับ”เรียก

ว่า“ทำนิโรธ-อยู่ในนิโรธ”ได้นานเท่าไร ก็เก่งเท่านั้น

“ดับ”อยู่เช่นนั้นติดต่อกันให้ได้นานเท่าที่จะสามารถ

“ดับ”อยู่ได้นานเป็นชั่วโมง อยู่ได้นานมากชั่วโมง

เท่าไรก็เก่งขึ้นเท่านั้นๆ อยู่ได้เป็นวัน อยู่ได้หลายวัน

ว่ากันว่า คนเก่ง“เข้านิโรธ”อยู่ได้ถึง ๗ วัน

แล้วก็กลับ“ออกจากนิโรธ” มาเป็นไม่มี“นิโรธ”

“เข้าๆ-ออกๆ”กันอยู่อย่างนี้

“นิโรธ”ที่ไม่ใช่พุทธ คือ“นิโรธ”อย่างนี้ เก่งอย่างนี้

นั่นก็เป็น“นิโรธ”สามัญที่คนส่วนมากเข้าใจกันทั่วไป

ส่วน“สัญญาเวทียตนิโรธ”ที่เป็นของพุทธนี้ เป็น

“นิโรธ”ที่สำรอก“เหตุ” คือ กิเลสนั้นๆให้ลดลงจางคลายไปตามลำดับ กระทั่งหมดเกลี้ยง“เหตุดับสนิท”

“เหตุ”คือ “กิเลสนั้นๆ”ลดลงจางหายไปเรื่อยๆ

กระทั่งสิ้นเกลี้ยงกิเลส“อาสวะ”สุดท้ายไม่มีเกิดในจิตอีกเลยตลอดไป ก็หมดสิ้น“เหตุ” เป็น“นิโรธสมาบัติ”ถาวร

กิเลสดับถาวรตลอดไป ไม่ต้องเข้าๆ-ออกๆอะไรแบบนั้น

“ความคิด”อย่างนี้ๆ หรือ“ความรู้”ในวิธีทำนิโรธ”

ต้องอย่างนี้ ของแต่ละคนก็เป็นคนละอย่าง แตกต่างกัน

“นิโรธที่ได้ ที่เป็น”คือ“ความดับ”นั้น“ดับ”(ไม่มี

อาการที่ต้องการ-อาการที่ต้องการให้ไม่มีนั้น ก็ไม่มีสมใจ) จึงเป็นคนละอย่าง แตกต่างกัน ตามเหตุที่ต่างกัน

ฉะนั้น การมี“กาย”คือ มี“องค์ประชุมของภาวะใน

จิต” ที่ต่างก็เข้าใจว่า “นิโรธ”ต้องเป็นอย่างนี้ๆของคนแต่ละแบบ พุทธก็“สัญญา”(กำหนดสำคัญมั่นหมาย)ว่า

อย่างนี้ๆ แบบนี้ๆ ส่วนทฤษฎีที่ต่างจากพุทธก็“สัญญา”ว่าของตนเป็นอย่างนี้ๆ แบบนี้ๆ จึงต่างคนก็ต่างได้ตามที่ตน

“สัญญา”สมใจ และได้“กาย”นั้นๆสมใจของคนทั้งคู่

ต่างก็“เข้าสู่สมาบัติ”สำเร็จ ตาม“สัญญาว่านิโรธ”

ของตนๆกันทั้งคู่ คือต่างกำหนดความเป็น“นิโรธ”เหมือนกัน และต่างก็ได้“ความเป็น“นิโรธ”สมใจตามภูมิตนทั้งคู่

จึงชื่อว่า มี“กาย”(องค์ประชุมภาวะธรรม)อย่างเดียวกัน

(เอกัตตกาย) มี“สัญญา”(กำหนดสำคัญมั่นหมาย)อย่างเดียวกัน เช่นได้ความเป็น“เทพสุกถิณหา”ด้วยกันทั้งคู่

แต่ตามนัยสำคัญขั้นอนุตรริยะ(เหนือไม่มีเหนือกว่านี้ อีก) หรือขั้นอนินไตย(คิดสุดที่จะคิดได้)นั้น ภูมิแห่ง“สัญญา”

จึงคนละอย่าง ภาวะแห่ง“นิโรธ” หรือ“ความดับ”ที่ได้
จึงคนละอย่าง ผู้มีภูมิขั้นนี้ก็รู้ชัดเจน

ว่า สุตท้ายปลายสุดแห่งท้ายสุด(ปริโยสาน) “สัญญา
ของคนโลกิยะ”ก็ต้องเป็นอย่างหนึ่ง ส่วน“สัญญาของคน
โลกุตระ”ก็ต้องเป็น“สัญญาที่ต่างกันอีกอย่างหนึ่ง”
(นานัตตสัญญาโน) แม้แต่“กาย”(องค์ประชุมภาวะธรรม)ก็
ต้องต่างสภาพกัน(นานัตตสัญญาโน) ด้วยกันทั้งคู่ แน่อน

“สมาบัติ”ซึ่งหมายถึง การถึงหัวพร้อมหรือการบรรลุ
แต่ละแบบของตนๆต่างก็มี“การบรรลุ”ของตนๆสมใจทั้งคู่
“สมาบัติ”หรือ“สมาบัติติ”นี้แปลว่า การถึงหัวพร้อม
หรือการบรรลุ

“นิโรธสมาบัติ”ของพุทธ จึงแปลว่า การบรรลุผล
ธรรมเข้าขั้นถึงความดับของกิเลส ซึ่งก็คือ สามารถปฏิบัติ
อย่างมีญาณรู้แจ้งเห็นจริงในตัวกิเลสและทำตัวกิเลสนั้น
ไว้ให้ดับได้อยู่เห็น“กิเลสดับอยู่”หลักๆครบทั้งมี“จักขุ-
ญาณ-ปัญญา-วิขา-แสงสว่าง” แจ้งๆ สัมผัสเห็นอยู่แท้
จะไม่ใช้ภาวะ“ดับ” หมายถึง จิตใจไม่รับรู้อะไรเลย

สมาบัติ แปลว่า ถึงพร้อมแล้ว หรือถึงหัวพร้อมแล้ว
ดังนั้น แบบพุทธ จึงเป็น ผู้บรรลุผลธรรมนั้น ก็จบกิจ มีผล
“ดับกิเลสได้เสร็จแล้ว” จึงเป็นผู้มี“นิโรธ”สัมบูรณ์แล้ว
พุทธมีสัมบูรณ์ได้แล้ว จึงจบจริง ด้วยประการฉะนี้
ไม่ใช่ต้องเข้านิโรธ หรือต้องออกนิโรธ ตามแบบ
ของ“นิโรธ”อันเป็น“การทำให้จิตใจ(มนสิการ)ดับความรับรู้
หรือดับเข้าสู่ความดำมืด(กิณหะ)” แล้วก็ออกมาจากภาวะ
ดำมืดนั้น กลับมาสู่ความรู้ หรือความสว่างอีก

เข้าๆ-ออกๆวนเวียนอยู่ในระหว่างภพ“สุภกิณหภาพ
กับกามาวจรภพ”ไม่รู้แล้วรู้เสร็จ ซึ่งเป็นภาระทำให้ใจในใจ
(มนสิการ)ชนิดหนึ่ง แต่ทำใจในใจที่ไม่มีความจบกิจสัมบูรณ์
ซึ่งแตกต่างจาก“นิโรธ”แบบพุทธมาก เพราะพุทธ
ที่“สัมมาทิฐิ”นั้น“กำจัด(ปหาน)ชาติ-กำจัดภพ”ไปตาม
ลำดับ โดยปฏิบัติไป “กิเลส”ก็ลดลง-จางไปๆ จนถึง
ขั้น“ดับ”(นิโรธ)ก็ไม่มีอาการของกิเลสใดๆในจิตใจของผู้นั้น

กระนั้นก็ยัง“เพียรทำการรักษาผล”(อนุรักษนาปธาน)
โดย“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง” ให้บริบูรณ์สัมบูรณ์
หรือปฏิบัติสั่งสมผลให้ตกผลึกลงเป็น“ส่วนอดีต”

ด้วยการผ่านปฏิบัติปัจจุบันทำ“เวทนาในเวทนา ๓๖”ให้
สัมบูรณ์เป็น“สูญ”จากกิเลสสวะ ชนิดที่เข้าเขต“นิจจัง-
ภูวัง-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”จึงจะ
เป็น“อัปปนาสมาธิ”ถึงขั้น“สมาบัติ”(จิตตั้งมั่นแน่นแล้ว)

มี“อัปปนา-พยับปนา-เจตโส อภินิโรธปนา”บริบูรณ์
จนพยากรณ์ตนเองได้ว่า “เวทนา ๓๖”หรือ“มโนปริจาร ๓๖”
(เคหสิตเวทนา ๑๘ และเนกขัมมสิตเวทนา ๑๘)พื้น“อวิชชา”ในข้อ
ที่ ๗ (ในอวิชชา ๘ ประการ) คือ “ทั้งส่วนอดีตส่วนอนาคต”
กิเลสสวะเป็น“สูญ”อย่าง“นิจจัง-ภูวัง-สัสตัง-อวิปริณาม
ธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”สัมบูรณ์แน่

นี่คือ การทำ“กิเลสเป็นสูญ”ให้แก้“จิตตน” กระทั่ง
“จิตตั้งมั่นไม่หวั่นไหว”(อาเนญชาสมาธิ)

“อาเนญชาภิสังขาร”สุดท้าย จึงสำเร็จสัมบูรณ์
(absolute)จริง “ภพ-ชาติ”ของผู้นั้นก็ดับสิ้นหมด เป็น
ผู้สิ้นภพชาติอันติมะ(ultimate)สุดยอด

เรียกสภาวะอย่างนี้ว่า“ความดับ”(นิโรธ) ซึ่งเป็นแบบ
พุทธที่เรียก“นิโรธ”พิเศษนี้ว่า สัญญาเวทิตนนิโรธ

หากจะพูดว่า“เข้าสู่นิโรธ” ก็คือ เข้าสู่ภาวะที่กิเลส
(เท่านั้น)ที่ไม่มีอาการของมันแล้วในจิตใจขณะนั้น ถ้า“ดับ”ได้
ถาวรยั่งยืน ตั้งมั่น ไม่เกิดอีก ก็เป็น“นิโรธ”สัมบูรณ์นิพพาน
คือ“กิเลสดับ” ไม่ใช่“จิตดับความรู้สึกล(ดับเวทนา)
หรือดับการกำหนดรู้(ดับสัญญา)

“นิโรธ”ของพุทธ เมื่อประพุดิตนตามที่ทำได้ผล
ธรรมไปเสมอ จนกิเลส“จางคลาย”(วิราคะ) ก็ตามเห็น
“ความจางคลาย”(วิราคานุปัสสี)ไปตามลำดับ กระทั่งทำ
“กิเลสดับในจิตใจได้”ก็“ตามเห็นความดับของกิเลสนั้น”
(นิโรธานุปัสสี)อยู่อย่างเห็นๆ(ปัสสตี) แจ้งๆ(สังคิ) ซึ่งตรง
กันข้ามกับการทำนิโรธ“มีด”(กิณหะ) คนละชั่วทีเดียว
สุดท้าย “ดับ”ได้ถึงขั้น“กิเลส”ขั้น“อาสวะ”หมดไป
ก็จะไม่มี“กิเลส”นั้นเกิดในจิตใจอีก

เมื่อประพุดิตนอย่างนี้สะสมผลไปเรื่อยๆ เรียกว่า
“ทำอาน” ถึงขั้น“จิตใจมีความดับตั้งมั่น”เรียกว่า“สมาธิ”

มีหลักฐานยืนยันยืนยันความเป็น“นิโรธ” ซึ่ง“นิโรธ”
ของพุทธที่เรียกเต็มๆว่า“สัญญาเวทิตนนิโรธ”นี้มีนัย
สำคัญที่ชี้ชัดไว้ อย่างควรศึกษาขำยั้ง

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๑๐ และเล่ม ๑๘ ข้อ ๕๖๓-๕๖๔ หรือเล่ม ๑๗ ข้อ ๕๑๗ เป็นต้น ท่านล้วนยืนยันภาวะของ“สัญญาเวทยิตนิโรธ”ไว้ชัดเจน เป็นต้นว่า จากเล่ม ๑๒ ข้อ ๕๑๐ ชายคนหนึ่งคือวิสาขอุบาสก ได้ถามภิกษุณีธรรมทินนา ว่า

“การเข้า(สมาบัติ)สัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ เป็นอย่างไร”

ภิกษุณีธรรมทินนาตอบ : ผู้เข้า(สมาบัติชั้นตัสสะ)สัญญาเวทยิตนิโรธ มิได้มีความคิดอย่างนี้ ว่า เราจักเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธ ว่า เรากำลังเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธอยู่ ว่า เราเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธแล้ว ก็แต่ความคิดอันนำเข้าไปเพื่อความเป็นอย่างนั้น อันท่านให้เกิดแล้วตั้งแต่แรก(อด ขวัสส ปุพเพว ตถาจิตตัง ภาวิตัง โหติ ยันตัง ตถัตตายะ อุปเนตตีติ)

วิสาขะ : ข้าแต่พระแม่เจ้า ก็เมื่อภิกษุเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธธรรม คือ กายสังขาร วจีสังขาร จิตสังขาร อย่างไหนย่อมดับไปก่อน

ธรรมทินนาภิกษุณี : ดูกรวิสาขะผู้มีอายุ เมื่อภิกษุเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธ วจีสังขาร ดับก่อน ต่อจากนั้น กายสังขารก็ดับ จิตสังขารดับทีหลัง

วิ : ข้าแต่พระแม่เจ้า การออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ เป็นอย่างไร

ธ : ดูกรวิสาขะผู้มีอายุ ภิกษุผู้ออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ มิได้มีความคิดอย่างนี้ว่า เราจักออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ ว่าเรากำลังออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ ว่าเราออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติแล้ว ก็แต่ความคิดอันนำเข้าไปเพื่อความเป็นอย่างนั้น อันท่านให้เกิดแล้วแต่แรก

วิ : ข้าแต่พระแม่เจ้า ก็เมื่อภิกษุออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ ธรรมคือ กายสังขาร วจีสังขาร จิตสังขาร อย่างไหนเกิดขึ้นก่อน

ธ : ดูกรวิสาขะผู้มีอายุ เมื่อภิกษุออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ จิตสังขารเกิดขึ้นก่อน ต่อจากนั้น กายสังขารก็เกิดขึ้น วจีสังขาร เกิดขึ้นทีหลัง

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกัน แด่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างล้ำค่าทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?
กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำ**ของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม “กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต”

ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว
เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชานาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญ
บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ
ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เมื่อที่มนุษย์นับถือ ว่า
เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชานาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชานาน-ผีร้าย
หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาล
บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย.ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจชานาน”ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ทีเดียว
ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น

ถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า
**“กัมมัสสโกภมี-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”**[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกภมี หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง
“กรรม”ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูปลักษณ์ไหน แม้แต่
เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำริ
นั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม
เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกภมี”**และ**“กัมมทายาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้อย่างอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรรยา ๑๕” ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕**(จรรยา ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของ
ตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา
ถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง
ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน
ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง**“อนุสาสนี”**(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว
ว่า**“อนุสาสนีปฏิหาริย์”** นั่นคือ **อย่างไร?**

[ได้นำ**“จุลศีล”**มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้**“มัชฌิมศีล”**อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ**“มหาศีล”**อีก ๗ ข้อละเอียดดลคือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฏิหาริย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วย **ศีลสัมปทา** แล้วก็ **อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ **สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม **ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และ **ศีล** สูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี **ศีล** อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี **ศีล** กันทั้งกลุ่มชุมชน มี **ศีล** กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน **“ชาวโศก”** ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี **ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี **ศีล ๘** **ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี **ศีล** สูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี **สัมมาอาชีวะ** ไม่มี **การค้าขายผิดจากคำสอน** (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย **มัจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย **มัจฉาชีพ ๕** ข้อ นั้น (มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

เป็นต้นว่า **“ในกาลก่อน เราเป็นเด็ก(ลูก)ของชาวประมงอยู่ในบ้านเกวัญกุศคาม เห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้วเกิดความโสมนัส ด้วยวิบาปแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่ศีรษะ(ปวดศีรษะ) ได้มีแล้วแก่เรา”**

ท่าความเข้าใจดีๆ เกิดกับ **“กรรม”** อันละเอียดเพียงแค่ว่า **“มโนกรรม”** แค่ว่าของพระองค์ แค่มโนใจในปางที่เกิดเป็นลูกชาวประมง ยังไม่ได้ศึกษาธรรมะยังไม่ได้สมาทานศีลอะไรเลย แต่ **“กรรม”** นั้นทางใจแค่นี้แหละ ซึ่งเป็นแค่ **“มโนกรรม”** เท่านั้น ใจไปหลง **“ยินดี”** (โสมนัส) ในการฆ่าปลาของชาวประมง นั่นคือ **บาปแล้ว “วิบากบาป”** นั้นก็ตามมา เล่นงานพระองค์ พระองค์ต้องได้รับทุกข์เป็นการใช้หนี้ **วิบากบาป** คือ **“ปวดศีรษะ”** ก็ลองไตร่ตรองตามดูๆ เกิด

นี่ลูกชาวประมงนะ ไม่ใช่ตัวชาวประมงผู้ฆ่าสัตว์เอง

โดยตรงด้วย เพียงแต่ **“สัมผัส”** ทางตา เห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้ว ก็มี **“ใจ”** ยินดี **“โสมนัส** เท่านั้น ก็บาปแล้ว มี **“วิบากบาป”** ที่ต้องมารับ **“หนี้บาป”** ในชาติต่อๆ มา

และแน่นอนว่า **“ลูกชาวประมง”** นี้ไม่ได้สมาทาน หรือไม่ได้ถือ **“ศีล ๕”** แน่ๆ จะถือศาสนาไหนก็ไม่รู้ แต่ได้ทำ **“กรรม”** ที่เป็นอกุศล คือ **แค่วิสัยในใจนี้แหละ ยินดีโสมนัสกับการทำบาปของคนอื่น** คือ เห็นเขาฆ่าสัตว์ เท่านั้นที่ได้รับ **“วิบากบาป”** แล้ว ต้องรับ **“วิบากบาป”** นั้นในชาติอื่นต่อๆ มา ลองอธิบายเรื่องนี้ให้ละเอียดดูบ้าง พระพุทธเจ้าชาติปางก่อนเมื่อครั้งเกิดเป็นลูกชาวประมงอยู่ในบ้านเกวัญกุศคาม ได้ **กระทำบาป** อย่างหนึ่ง คือ **“เห็น”** (โดยมีตาสัมผัส) คนทั้งหลายฆ่าปลา (ตนเองไม่ฆ่าเองนะ) แล้วใน **“ใจ”** เกิดอาการ **“โสมนัส”** (ความยินดีพอใจ)

“ใจที่เกิดอาการยินดีพอใจ” นี้แหละคือ **“มโนกรรม”** คือ **“การกระทำของใจ** หรือ **ใจเกิดการกระทำ”** เพียงแค่ว่า **“อาการทางใจหรือใจได้เกิดอาการขึ้น”** ซึ่ง **“อาการยินดีพอใจ”** นี้ เป็น **ความยินดีพอใจ** (โสมนัส) จาก **“เหตุ”** ตากระทบ (สัมผัส) เห็น **“คนเขาฆ่าปลา”** คือ เห็น **“การกระทำบาป”** ของคนอื่น แล้ว **“ใจเรา”** เกิดอาการ **“ยินดีพอใจ”** ก็เกิด **“กรรมบาป”** แล้ว แม้จะเป็นแค่ **“การกระทำของใจ”** ใจได้กระทำ **“กรรม”** นั้นแล้วจริง มี **“ผล”** เป็นของตนไปกับตนในชาติต่อๆ มา มี **“ผลร้ายหรือผลทุกข์”** แก่ตนเป็น **ผลบาป** แน่นนอน ไปอีกยาวนาน ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน **“วิบากบาป”** ของพระองค์ที่ทรงเล่าเองนี้ไง

ศาสนาพุทธเชื่อ **“กรรม”** เชื่อ **“ผลของกรรม”** ว่า **“มีจริง** อย่างนี้ ใครทำก็ตาม ทั้งคนทั้งสัตว์ ไม่ว่าจะ เป็นเพียง **“ใจกระทำ”** ถ้าใจมีอาการของกิเลส ก็เป็น **“บาปของตน”** จะเป็น **“ของคนอื่น”** ไม่ได้ ที่ต้องมี **“ผล”** แก่ตนเกิดผล **“สุขหรือทุกข์ ดีหรือร้าย”** เช่นนี้ทุกคนทุกศาสนา จริงที่สุด

ไม่ละเว้นใคร มีศาสนาหรือไม่ก็ตาม **“ขึ้นอยู่กับกิเลสทั้งนั้น”** ศาสนาใดจะไม่เชื่อก็ตาม **“กิเลสเป็นเหตุแห่งบาป”** จริงที่สุด จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ถ้า **“ทำด้วยกิเลส”** มี **ผลบาป** ต่อผู้ทำนั้นๆ ทั้งสิ้น **ของตน** ไม่มีตกหล่น ไม่รับก็ไม่ได้ ถ้า **การกระทำ** (กรรม) ที่ **“ไม่มีกิเลส”** ก็ **“ไม่มีผลบาป”**

[มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

● ดอยแพ่งคำ ลีนป่าโลกีย์

ด้วยหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยศรัทธาจึงทำให้เงินซื้อไม่ได้
ความยากลำบากไม่อาจเข้ามาขัดขวางได้
และน่าเสียดายว่ายังมีพี่น้องอีกหลายร้อยคนที่ออกจากบ้านมาแล้ว
รถบัสที่มีผู้ใจบุญสนับสนุนให้ทุนมารับส่ง
ไม่พอกับจำนวนคนที่จะเข้ามาถวายพระพร
โดยเฉพาะคนตกรถไฟถึง ๕๐๐ กว่าคน
ต้องพากันร้องไห้กลับบ้าน...

เมื่อฟ้าพิสุจน์ความจงรักภักดี ของพี่น้องชาติพันธุ์!

ลองคิดถึงจิตใจของคนที่อยู่อย่างสุขสบายใน
ป่าบนดอย มีร่มไม้ ป่าไม้ มีลำธารรินไหล มี
สายลมพัดเย็นสบายอยู่บนเขาบนดอย แต่ด้วย
ความจงรักภักดี และความกตัญญูที่มีต่อพ่อหลวง
ของปวงชนชาวไทย ทำให้พี่น้องกว่า ๔๐ ชน
ชาติพันธุ์ พากันบุกป่าฝ่าดง ลงจากเขาจากดอย

บางเผ่าใช้เวลาหลายวันในการเดินเท้าออกมา
แล้วยังต้องต่อรถออกมาอีกหลายทอด กว่าที่จะถึง
กรุงเทพมหานคร

ปกติการรวมพลคนหลายพันเช่นนี้ ก็จะต้อง
มีทางการกะเกณฑ์หรือไม่ก็จ้างวานกันมา แต่

ด้วยหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยศรัทธาจึงทำให้เงินซื้อไม่ได้ ความยากลำบากไม่อาจเข้ามาขัดขวางได้ และนำเสียดายว่ายังมีพี่น้องอีกหลายร้อยคนที่ออกจากบ้านมาแล้ว รถบัสที่มีผู้ใจบุญสนับสนุนให้ทุนมารับส่ง ไม่พอกับจำนวนคนที่ จะเข้ามาถวายพระพร โดยเฉพาะคนตรกรถไฟถึง ๕๐๐ กว่าคน ต้องพากันร้องไห้กลับบ้าน อย่างน่าสงสาร

และไม่น่าเชื่อว่าพลังศรัทธาของผู้คนหลายพันคน เมื่อเคลื่อนตัวเข้ามาสู่ดินแดนที่เต็มไปด้วยมลพิษทั้งอากาศ ทั้งความซื่อสัตย์ มลพิษทั้งด้านการเมืองและความจงรักภักดี จึงทำให้พื้นที่กม.ที่กว้างใหญ่ ไม่สามารถหาสถานที่ ที่จะให้พี่น้องชาวเขาที่เริ่มทยอยเดินทางเข้ามาลงพื้นที่ไหน ๆ ได้ ทั้ง ๆ ที่ในสนามเสือป่าได้รับอนุญาตให้เข้าไปกางเต็นท์ได้แล้ว มีเจ้าหน้าที่จากสำนักพระราชวัง คอยอำนวยความสะดวก พร้อมกับให้คำแนะนำการใช้สอยพื้นที่เป็นอย่างดี

แต่สุดท้ายขณะที่เริ่มกางเต็นท์ใหญ่ขึ้นมาอยู่ดี ๆ ก็เหมือนกับมีฟ้าผ่ามากลางแดด มีคำสั่งให้รื้อเต็นท์ออก และให้ย้ายคนที่กำลังจะเปิดงานในวันพรุ่งนี้ออกไปทันที พร้อมกับมีตัวจริงเสียงจริงออกมาคอยกำกับการ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ในระดับสูง เจ้าของวาทกรรมอันเป็นที่ฮือฮามาแล้วคือ “รักในหลวงให้อยู่กับบ้าน!” นั่นเอง

วันที่ ๔ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของงานเริ่มมีชาวเขาทยอยเข้ามาในพื้นที่ ซึ่งตอนนี้ก็ได้ฟุตบอลที่ติดกับสนามเสือป่านั้นเองเป็นศูนย์อพยพชั่วคราวของพี่น้องชาวเขาที่เข้าพื้นที่แล้วหลายร้อยคน จึงจำเป็นต้องกางเต็นท์ช่วยลดความรุนแรงของแสงแดดที่แผดกล้าในหน้าร้อนให้บางเบาลงมา แต่ไม่นานเท่าไรตำรวจก็จะมาไล่ให้ย้ายไปที่อื่นอีก จึงไม่ต่างอะไรกับหนีเสือ (ป่า) มาปะระเซ่ที่ไล่ให้พ้น ๆ ไป

คุณหมิงจูไม่ได้ปฏิเสธคำขอร้องจากตำรวจที่

จะให้ย้ายไปอีก แต่ตั้งเงื่อนไขว่าขอให้ออกหนังสือรับรองสถานที่ใหม่ให้ด้วย เพราะมีเช่นนั้นเราก็จะถูกหลอกและถูกไล่ไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ไม่มีหนังสือใด ๆ มาจากทางตำรวจ มีแต่ส่งคนมาขู่มาปลอบและเรียกตัวไปสอบสวนเป็นระยะ ๆ เพื่อจะให้ย้ายสถานที่ให้ได้

งานนี้ต้องยกให้ความเป็นผู้นำที่สุดหนึ่งของเธอภายใต้ภาวะกดดันอยู่รอบด้าน แต่เธอก็เก็บเอาปัญหาและอุปสรรคไว้ภายในใจ ทำให้พี่น้องชาวเขาที่มาด้วยกัน ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนจบงานจึงมีการขึ้นไปกล่าวขอบคุณตำรวจ... “ที่มาช่วยดูแลเราอยู่ตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่โดยปกติเราก็ก้าวตำรวจอยู่แล้ว...”

ซึ่งถ้าเขาได้รู้เบื้องหน้าเบื้องหลังอย่างที่คุณหมิงจูได้รับแรงกดดันจนต้องร้องให้ออกมา ชาวเขาคงต้องจับไข้หัวโกรนเมื่อเห็นท่านตำรวจเป็นแน่ และด้วยความนิ่งและมั่นคงของผู้นำไม่ตีโพยตีพายให้เกิดเรื่องวุ่นวายออกไปสู่พี่น้องอุปสรรคขวากหนามที่ประเดประดังเข้ามาจึงไม่สามารถเอาชนะพลังของความจงรักภักดีของพี่น้องชนเผ่าได้ ทั้ง ๆ ที่คตินี้น่าจะเป็นคินที่อ่อนล้าและอิดโรยที่สุดของหัวหน้าหมิงจู ผู้ซึ่งกลายเป็นผู้นำที่ทุก ๆ ชาติพันธุ์ยกให้โดยปริยาย เพราะแค่จะชวนพวกเขาให้ไปนั้นไปนี่ ก็จะมีคำตอบเป็นแบบเดียวกัน คือ **“ต้องไปถามหัวหน้าหมิงจูก่อน!”**

วันอาทิตย์ที่ ๕ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันฉัตรมงคล ต้องเริ่มงาน แต่วันนี้ น่าจะเป็นวันที่ซุลมุนวุ่นวายมากที่สุด เพราะเวทีกียังตั้งไม่ได้ เต้นท์ใหญ่ที่จะใช้กันแดดกันฝนเพื่อทำพิธีกรรมร่วมกันก็ตั้งไม่ได้ เพียงแค่ทำท่าจะไปขยับขาเต็นท์ ตำรวจก็จะพริบมากันทันที แคมยังมีรถยกขนาดใหญ่จอดรออยู่อีก ๓ คัน เป็นสัญญาณบอกว่า ถ้าเอาเต็นท์ใหญ่ลงก็ต้องเจอร์รถใหญ่ยกไปแน่!

แต่พิธีการที่จะต้องแสดงความจงรักภักดี จักต้องดำเนินการกันต่อไป (The show must go on!) แม้ไม่มีเวทีกั้น ไม่มีเต็นท์กันแดดกันฝนให้สถานที่ก็มีแค่ฟุตบอลที่ผู้คน ๕-๖ พันคน เบียดเสียดอัดเยียดกันอยู่แบบศูนย์อพยพก็ตาม แต่เมื่อวัน “ว.” เวลา “น.” กำหนดไว้แล้ว และด้วยความแน่นแฟ้น มุ่งมั่นของพวกเขาที่ตั้งใจเดินทางกันมาเพื่อในหลวง พิธีกรรมต่าง ๆ จึงดำเนินไปตามที่ได้กำหนดไว้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

๐๗.๐๐ น. ตัวแทน ๒๐๐ คนถูกส่งให้ไปคอยรับเสด็จที่วัดพระแก้ว อีก ๒๐๐ คนนำของที่ระลึกต่าง ๆ ของพี่น้องชนเผ่าเข้าไปมอบและถวายพระพรที่โรงพยาบาลศิริราช (โดยมีรถบัสของการบินไทย และ ชมรม.คอยให้บริการ) ส่วนที่เหลือทั้งหมดก็อยู่รวมกันเพื่อทำพิธีสืบทอดถวาย

ในหลวงตามความเชื่อของแต่ละชนเผ่า ซึ่งเขาเชื่อมั่นว่าจะทำให้ในหลวงทรงอยู่เป็นหลักให้แก่แผ่นดินไทยไปอีกยาวนาน

แต่อาจจะเป็นด้วยฤทธิ์ของเจ้าป่าเจ้าเขาที่ติดตามชนเผ่ามาด้วย พอเริ่มทำพิธีกรรมได้ไม่นาน ลมฟ้าลมฝนก็โจนทะยานจากแผ่นฟ้าสู่พื้นพสุธาตรงกับขานรับพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา ซึ่งมีความเชื่อกันว่าถ้ามีฝนตกลงมาอย่างนี้ จะทำให้เขากลับไปทำไร่นาได้ผลดี และในระหว่างที่ฝนกระหน่ำลงมานั้น สิ่งที่ภาคภูมิใจประการหนึ่งที่ไม่มีในกำหนดการนั้นก็คือ การได้ตั้งแถวคอยรับส่งขบวนเสด็จทั้งขาไปและกลับ ซึ่งพวกเขาพร้อมใจกันอย่างสำคัญ

และหลังจากพายุฝนที่ทำให้พวกเขาอาบน้ำกันโดยไม่ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว ฟ้าก็กลับมาสว่าง แดดจ้าสดใสทำให้เสื้อผ้าเขาแห้งไปเองโดยไม่มีร่มเงามาขวางกั้นแต่อย่างใด ทั้งนี้ทั้งนั้นคงต้องขอบคุณทาง กทม. ที่มาช่วยอนุเคราะห์ติดตั้งแท่นพิธีและพระบรมสาทิสลักษณ์ขนาดใหญ่ให้ ซึ่งสุดท้ายได้กลายเป็นที่พึ่งพิงอย่างเดียวที่จะมีได้ และกลายเป็นไฮไลท์ของงานนี้ เพราะเป็นทั้งเวที-ฉากเวที-ที่สืบทอด-ที่จุดเทียนชัยถวายพระพร ฯลฯ เสมือนกับพี่น้องชนเผ่า ได้มาแสดงออกซึ่งความ

จงรักภักดีต่อหน้าพระพักตร์ในหลวงเอง

ทั้งการทำพิธีสืบชะตาและการแสดงออกถึง วัฒนธรรมประเพณีของพี่น้องชนเผ่าต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งถึงการจุดเทียน ชัยถวายพระพรในตอน ๒ ท่าด้วยความมุ่งมั่น เพื่อจะทำสิ่งดีที่สุดในหลวง จึงทำให้ สถานการณ์พลิกผันจากเริ่มต้นแบบจับต้น ชนปลายไม่ถูกแทบจะไม่เป็นงานแต่ก็ฝ่าฟันกัน สู้เป่าหมายอย่างมั่นคง เหนียวแน่น สามัคคี จนเป็นที่ประทับใจซึ่งกันและกัน และประทับใจ ไปถึงคนดูที่ติดตามการถ่ายทอดสดจากเอฟเอ็ม ทีวีตลอดงาน ดั่งได้มีผู้ชมแสดงความคิดเห็น ชื่นชมทางเอสเอ็มเอสกันมากกว่า ๒๐๐ ข้อความ

๐๘๑๖๓๓๗xxx เป็นวันหยุดที่มีความสุขมาก ที่ได้รับชมรายการรวมพลังกลุ่มชาติพันธุ์ฯ เริ่มต้นในพระบารมีของพระองค์ ในหลวงของ แผ่นดิน ขอขอบคุณ FMTV มาก ๆ ค่ะ

๐๘๑๑๐๐๔xxx ปลื้มใจที่ประเทศไทยมี วัฒนธรรมอันหลากหลายแต่หัวใจเดียวกัน คือรัก พ่อหลวง

๐๘๒๓๗๒๓xxx แม้เวที่ต่ำเพียงดินแต่ คุณค่าสูงส่งด้วยบริสุทธิ์ใจ

๐๘๙๔๓๙๔xxx ลูกอธิษฐาน บันดาลฟ้า มาช่วย พ่อบุญเสริมต่อ พ่อหายป่วย ช่วยรักษา เกิดแสงบุญ แสงสีทอง ล่องนภา ชาวประชา ร้อยดวงใจ ถวายพระพร

๐๘๑๒๖๖๖xxx ยอดเยี่ยมการแสดง วัฒนธรรม พี่น้องชนเผ่า ถวายในหลวง

๐๘๒๔๐๓๙xxx ฝนตกแดดออกอากาศร้อน หน้าหนาวแค่วันก็เคยเห็นพี่น้องทุกชนเผ่า ท้อถอยสักคนเดียวแต่กลับเห็นถึงความอดทน

มุ่งมั่นทำดีเพื่อพ่อหลวงฯ มากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

๐๘๑๔๗๖๘xxx ปีนี้อยู่หน้าทีวี ปีหน้าขอร่วม รวมกลุ่มกับชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง ไม่ว่าจะ จัดที่ใดก็ตาม

๐๘๑๒๒๓๕xxx ขอชื่นชมพี่น้องกลุ่มชาติ พันธุ์มาก ๆ ค่ะที่มาช่วยกันถวายพระพร เห็นแล้ว ฉันท้ำตาไหลขอบพระคุณมาก ๆ ค่ะ...จากสาย สองค่ะ

๐๘๐๐๔๕๖xxx อายุ ๖๐ แล้วเพิ่งเห็นการ แสดงที่ประทับใจและมีความสุขมาก

๐๘๙๔๒๖๔xxx อยากเห็นคนไทยรู้จักสามัคคี กันดังเช่นกลุ่มพี่น้องที่รวมกันอยู่ ณ ลานพระรูป นักการเมืองดูเอาไว้

ฯลฯ

สรุปแล้วงานนี้ต้องถือว่าชนะใจคนดูแม้จะต้อง ฝ่าฟันอุปสรรคขวากหนามนานปีการ แม้ตำรวจ ที่มาคอยกำกับให้พวกเขาตากแดดตากฝนกัน ตลอดงาน ก็ออกมาขอโทษขอโพย ที่เข้าใจผิดไป คิดว่าจะมีการเมืองแอบแฝง และเป็นธรรมดาที่ เหนือฟ้าย่อมมีฟ้า เหนือภูเขาคือยอดหญ้าที่ถูก เหยียบย่ำอยู่ในแผ่นดิน จริง ๆ แล้วงานนี้เบื้องลึก เบื้องหลังทั้งระดับสูง ๆ ขึ้นไปเป็นอย่างไร ? คงไม่สามารถกำหนดรู้ได้ แต่บรรดาเหล่า หญ้าแพรกที่เปรี๊ยะได้กับกลุ่มต่าง ๆ ของ พี่น้องชนเผ่าที่เข้ามารวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน น่าจะเป็นนิมิตหมายที่ดีให้แก่สังคมไทยที่กำลัง แดกแยกกันอยู่ในขณะนี้ว่า

แม้จะหลากหลายชาติพันธุ์ แต่หลอม รวมกันเป็นหนึ่งได้เพราะในหลวง

ชาติไทยจักสามัคคี เพราะความจงรักภักดี และกตัญญูตั้งชาวเขา ! ☞

บทความพิเศษ

● พิมพ์วัฒน์ ชูโต

ระบอบประชาธิปไตยจะให้ผลดีหรือเลว ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ระบอบ ซึ่งได้แก่นักการเมืองและประชาชน ระบอบประชาธิปไตยที่ถูกใช้อย่าง “ไร้ศีลธรรม” ก็จะเป็นระบอบที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ทั้งในระดับชาติและระดับโลก

● กว่า ๖๐ % ของคนไทยเลี้ยงดูง่าย

10/09/55

● การตุณผู้จัดการออนไลน์

29/11/55

● ประเทศนี้คนต้องไถนาเลี้ยงควาย

22/08/55

ประชาธิปไตย (Democracy)

ประเทศไทยเริ่มพัฒนาระบอบประชาธิปไตยมาตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๗๕ จนถึงปัจจุบัน ก็ผ่านมาประมาณ ๘๐ ปีแล้ว แต่ดูเหมือนว่ายิ่งพัฒนาก็ยิ่งล้าสน และส่งผลให้ประเทศต้องล้มลุกคลุกคลาน ประเทศไทยถูกฝรั่งเรียกว่า เป็นประเทศที่ “ทันสมัย” แต่ไม่พัฒนา (modern but not developed) แล้วยังจัดให้มีความเสี่ยงสูงที่จะเป็น “ประเทศที่

ล้มเหลว” (failed state) เหมือนหลายประเทศในอัฟริกาอีกด้วย นั่นหมายความว่า ในขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านอย่างสิงคโปร์ มาเลเซีย และเกาหลี ต่างพัฒนา “รอดหน้า” ประเทศไทยกลับยิ่งพัฒนาก็ยิ่ง “รอดหลัง” จนอินโดนีเซียและเวียดนามก็กำลังจะแซงหน้าไทยในเร็ว ๆ นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวียดนามนั้น ดร.ไสว บุญมา

อดีตเศรษฐกิจอาวุโส ผู้ชำนาญด้านการพัฒนาของธนาคารโลก ถึงกับกล่าวว่า “เวียดนามต่อให้ไทย ๑๓๐ ปี และจะใช้เวลาเพียง ๒๕ ปี เพื่อแข่งไทย”

สาเหตุสำคัญของความล้มเหลวในการพัฒนาระบบประชาธิปไตยของประเทศไทยนั้นมีหลายประการ เช่น การขาด “พลังทางศีลธรรม” ในทุกระดับของสังคม (โกงบ้างไม่เป็นไร ถ้าตนเองได้ประโยชน์ด้วย) ความแตกต่างด้านรายได้ในสังคมที่ขยายตัวขึ้นตลอดเวลา (สร้างความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมและการเมือง) ความไม่รู้ไม่เข้าใจในหลักการและกระบวนการของประชาธิปไตย (คนไทยโดยเฉลี่ยอ่านหนังสือปีละแปดบรรทัด) ตลอดจนไม่ตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบของตนในระบบนี้ อย่างไรก็ตาม ในโอกาสนี้จะขอครอบคลุมเฉพาะสาระสำคัญของระบอบประชาธิปไตย โดยการนำเอาคำกล่าวของผู้ทรงคุณวุฒิและนักวิชาการชั้นนำมาเสนอเพื่อความเข้าใจโดยสรุป ดังนี้ :

ประชาธิปไตย : คำว่า democracy มาจากภาษากรีกว่า denokratia ซึ่งสามารถแยกเป็น demos แปลว่าประชาชน และ kratia แปลว่าอำนาจ เมื่อนำเอาคำทั้งสองคำมารวมกันก็แปลได้ว่า “อำนาจของประชาชน” (people’s power) ในอดีตประชาชนใช้ “ประชาธิปไตยทางตรง” (direct democracy) โดยเข้าประชุมแสดงความคิดเห็นและหล่อหลอมนโยบายด้วยตนเอง ต่อมาเมื่อจำนวนคนมีมากก็ต้องหันไปใช้อำนาจอริปไตยผ่านตัวแทน (representative democracy)

ดร.เจมส์ เอ.โรบินสัน ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า :

“ประชาธิปไตยเกิดจากการเผชิญหน้าทางยุทธศาสตร์ของ “คนรวยกลุ่มน้อย” กับ “คนกลุ่มใหญ่” ซึ่งเป็นคนชั้นกลางและคนจน คนรวยไม่ต้องการประชาธิปไตย เพราะกลัวจะถูกคุกคามให้กระจายความมั่งคั่ง หรือกลัวการถูกล้มล้าง”

ทั้งสองฝ่ายต้องตกลงกัน เพื่อมิให้เกิดความรุนแรงว่า จะใช้การเลือกตั้งตัวแทนของประชาชนโดยใช้เสียงส่วนใหญ่ แต่การบริหารจะต้องทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม และต้องมีการถ่วงดุลโดยการแบ่งอำนาจออกเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ ซึ่งแยกกันทำหน้าที่โดยอิสระ (ทั้งอาจมีการตั้งองค์กรอื่น ๆ ขึ้น เพื่อทำหน้าที่ถ่วงดุล และตรวจสอบทั้งในภาครัฐและเอกชนด้วย)

ในบางประเทศคนรวยขี้โกง หรือนายทุนสามาสนย์ใช้เงินจากคอร์รัปชันไปซื้อคนยากคนจนให้ต่อสู้กับคนชั้นกลาง เพื่อการเข้ายึดรัฐอำนาจของตน

จอห์น ล็อก นักปรัชญาทางการเมือง ผู้มีชื่อเสียงชาวอังกฤษ กล่าวว่า :

“รัฐบาลที่ไม่ทำประโยชน์ให้ประชาชนคือรัฐบาลที่เป็นขบถ ประชาชนทุกคนมีสิทธิได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน”

รัฐบาลเป็นของประชาชน โดย (ตัวแทน) ประชาชนและเพื่อประชาชน รัฐบาลที่ทำประโยชน์เพื่อตนเองและพรรคพวก รวมทั้งเอาสมบัติของประชาชน (เฉพาะที่มีกำไร) ไปขายให้พรรคพวกและสกัดกั้นขัดขวางการแสดงความคิดเห็นต่างของประชาชนโดยสงบ ย่อมเป็นรัฐบาลที่เป็นขบถ..... รัฐบาลเป็นตัวแทนของประชาชนทุกคน จึงต้องปฏิบัติต่อประชาชนโดยเท่าเทียมกัน ปราศจากซึ่งอคติใด ๆ (ไม่ช่วยพวกที่เลือกตนเองก่อนหรือมากกว่า)

จอห์น ดิวอี้ นักปรัชญาชาวอเมริกัน กล่าวว่า : “ประชาธิปไตยไม่ใช่เป้าหมาย แต่เป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่ฐานะและสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ที่สมบูรณ์”

การซื้อเสียง การเสนอผลประโยชน์ (จอมปลอม) และการโกหกบิดเบือนเพื่อครอบงำให้ได้ การสนับสนุน รวมทั้งการฉ้อราษฎร์บังหลวง เป็นการทำลายฐานะและสิทธิพื้นฐานของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอริปไตย

โรเบิร์ต เอ.ดาร์ล ศาสตราจารย์กิตติคุณ ด้านรัฐศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเยล สหรัฐฯ กล่าวถึงสาระสำคัญของระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทนว่า :

๑. “การตัดสินใจของผู้บริหารในเรื่องสำคัญ ๆ (เช่น เรื่องเขตแดนและการค้าเสรี ซึ่งเกี่ยวข้องกับอธิปไตยของชาติ ฯลฯ)” ต้องได้รับการเห็นชอบของรัฐสภา

๒. ประชาชนมีอิสระในการเข้าร่วมในการเลือกตั้งอย่างอิสระและเป็นธรรม (ในฐานะผู้สมัครและผู้ลงคะแนน โดยไม่ถูกซื้อและถูกครอบงำ)

๓. ประชาชนมีสิทธิแสดงความคิดเห็นทางการเมืองอย่างสงบ โดยไม่ถูกคุกคามโดยอันตรายหรือการลงโทษ (ไม่โดนตำรวจฆ่า โดนลอบยิงด้วยปืนเอ็ม ๓๙ โดนรุมยิงกลางเมืองหลวง โดนสรรพากรตรวจภาษี ฯลฯ)

๔. ประชาชนมีสิทธิเข้าถึงข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ โดยปราศจากการควบคุมและผูกขาดโดยรัฐบาล หรือองค์กรอื่นใด (สื่อมวลชนในปัจจุบันจำนวนมากเป็นของนายทุน จึงมักลงข่าวหรือไม่ลงข่าวเพื่อประโยชน์ของนายทุนและผู้มีอำนาจ)

๕. ประชาชนมีสิทธิก่อตั้งและเข้าร่วมในกิจกรรมทางการเมือง”

สิ่งที่โรเบิร์ต เอ.ดาร์ล เน้นมากคือช่องว่างของรายได้ที่ขยายตัว จะนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมและการเมือง เพราะนักการเมืองมักพึ่งนายทุน (หนึ่งดอลลาร์หนึ่งเสียง) มากกว่าประชาชน (หนึ่งคนหนึ่งเสียง) และเหตุการณ์จะเลวร้ายยิ่งขึ้นหากนายทุนเข้าควบคุมอำนาจรัฐเสียเอง โดยผ่านการซื้อเสียงและใช้นโยบายประชานิยม ประชาชนจะ “ติดกับ” และสูญเสียเสรีภาพในการใช้อำนาจอธิปไตยอย่างมีอิสระ”

ศาสตราจารย์เดวิด บีแทม ของมหาวิทยาลัยลีดส์ในอังกฤษ กล่าวว่า :

“ประชาธิปไตยต้องการสังคมที่มีความเท่าเทียมและอยู่ภายใต้กฎหมาย (rule of law) ซึ่งทุกคน

สามารถใช้พลังทางการเมืองเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตน หากปราศจากสาระสำคัญทั้งสองข้างต้น ประชาธิปไตยก็ไร้แก่นสาร”

ในสังคมที่มีช่องว่างทางรายได้สูง หรือมีพลังทางศีลธรรมต่ำ ประชาชนมักถูกซื้อด้วยเงินและโดยโครงการประชานิยมหลายรูปแบบ เพื่อการเข้าสู่อำนาจของนักการเมือง และในสังคมดังกล่าว การข่มขู่ คุกคาม ทำร้าย และการกระทำที่ละเมิดกฎหมายมักถูกใช้เพื่อสกัดกั้นความเห็นต่างทางการเมือง ประชาธิปไตยย่อมไม่ปรากฏขึ้นในสังคม “ทรราช” เพราะประชาชนจำนวนมากไม่สามารถใช้พลังทางการเมืองเพื่อรักษาประโยชน์ของตนได้

ศาสตราจารย์เดวิด บีแทม กล่าวถึงการคอร์รัปชันด้วยว่า “การคอร์รัปชันบ่อนทำลายประชาธิปไตย และการคอร์รัปชันมักเกิดในประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งประชาชนขาดจิตสำนึกสาธารณะและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม”

ศาสตราจารย์เดวิด บีแทม ยังกล่าวต่อไปว่า :

“สาระสำคัญอีกอย่างของประชาธิปไตย คือการแบ่งแยกอำนาจอย่างอิสระ ๓ ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายบริหาร (รัฐบาล) ฝ่ายนิติบัญญัติ (รัฐสภา) และฝ่ายตุลาการ (ศาลสถิตยุติธรรม) ทั้งนี้เพื่อถ่วงดุลไม่ให้มีการรวบอำนาจ (check & balance)

ฝ่ายบริหาร มีหน้าที่ตัดสินใจและดำเนินการตามนโยบายและกฎหมายที่วางไว้

ฝ่ายนิติบัญญัติ มีหน้าที่ออกกฎหมายและตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล ไม่ใช่อยู่ภายใต้อำนาจเงินของหัวหน้าพรรคและรัฐบาล จนกลายเป็น “เผด็จการทางรัฐสภา” (tyranny of the majority)

ฝ่ายตุลาการ มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นอิสระและยุติธรรม

นอกจากการแยกอำนาจเพื่อถ่วงดุลข้างต้น ยังอาจมีการตั้งองค์กรกลางต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบ

และถ่วงดุลด้วย นอกจากนี้ ประชาชนยังอาจตั้ง “องค์กรเอกชน” (non-governmental organization-NGO) ขึ้นเพื่อตรวจสอบ เผยแพร่ ข้อมูลข่าวสารและการรณรงค์ เช่น Center for Responsive Politics และ Constitution Watch ของสหรัฐฯ และ UK Democratic Audit ของสหราชอาณาจักร

อัล กอร์ รองประธานาธิบดีคนที่ ๔๕ ของสหรัฐฯ (พ.ศ.๒๕๓๖-๒๕๔๔) กล่าวว่า :

“รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ สถาปนาระบบตรวจสอบและถ่วงดุล (check and balance) โดยแยกเป็นอำนาจบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการ ทุกอำนาจถูกออกแบบให้เท่าเทียมกัน”

ทั้งอังกฤษและสหรัฐฯ ต่างแบ่งแยกอำนาจเพื่อการถ่วงดุล แต่ในประเทศที่ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” อำนาจนิติบัญญัติหรือสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งมีหน้าที่ออกกฎหมายและตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหารกลับถูกซื้อและทำตนเป็น “ตรายาง” โดยผ่านกฎหมายตามความต้องการของฝ่ายบริหาร และยกมือสนับสนุนฝ่ายบริหารในทุกประเด็นจนกลายเป็น “เผด็จการทางรัฐสภา” หรือ tyranny of the majority ซึ่งเลวร้ายกว่าเผด็จการทหารเสียอีก ในประเทศโปรตุเกสและตรุกี กองทัพเคยขับไล่รัฐบาลที่ใช้อำนาจ “เผด็จการทางรัฐสภา” แล้วคืนอำนาจอธิปไตยให้ประชาชน

ไนอัล เฟอร์กูสัน ศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์สากล ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า :

“ผู้คนสอดแผ่นเล็ก ๆ ลงในหีบเลือกตั้ง ผู้ที่ได้รับเลือกก็เข้าไปในรัฐสภา แต่สิ่งนี้เพียงอย่างเดียวไม่ได้ให้ประชาธิปไตยโดยอัตโนมัติ”

ฮิตเลอร์ของเยอรมนี มาร์กอสของฟิลิปปินส์ ชูฮาร์โตของอินโดนีเซีย และเผด็จการอีกมากในแอฟริกา ต่างก็ครองอำนาจผ่านการเลือกตั้งระบอบประชาธิปไตยเป็นกระบวนการ ไม่ได้มีองค์ประกอบเพียงการเลือกตั้งเท่านั้น

ศาสตราจารย์โนม ซอมสกี ของสถาบันเอ็มไอที สหรัฐฯ กล่าวว่า

“กับดักอันหนึ่งของระบอบประชาธิปไตย คือการยึดโยงกับการเลือกตั้ง”

นักการเมือง “เลว” มักทำให้มีการเลือกตั้ง เพราะจะได้ใช้เงินซื้อเสียง แคมเปญมิดเบือนให้ประชาชนเชื่อว่า การเลือกตั้งคือสาระสำคัญประการเดียวของระบอบประชาธิปไตย และผู้ที่ผ่านการเลือกตั้งสามารถทำทุกอย่างได้ตามที่เห็นควร ในบางประเทศ ประชาชน ตำรวจ ทหาร อัยการ บางส่วนของศาลและองค์กรกลางต่างถูกซื้อ การซื้อทำได้ง่ายในประเทศที่มีมาตรฐานทางศีลธรรมต่ำ และประชาชนมีทัศนคติว่า “โกงบ้างไม่เป็นไร ขอให้ตนได้ประโยชน์ด้วย” และข้าราชการพูดว่า “ผมมีหน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐบาล เพราะรัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง” (ไม่ว่ารัฐบาลจะเป็นโจรหรือพระ??)

ดร.วิลเลียม เอสเตอร์ ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก อดีตนักเศรษฐศาสตร์อาวุโสของธนาคารโลก กล่าวว่า :

“ประชาธิปไตยเป็นระบอบที่ซับซ้อนเกินกว่าการจัดการเพียงการเลือกตั้ง ปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งของระบอบนี้คือ เผด็จการเสียงส่วนใหญ่หรือเผด็จการทางรัฐสภา (tyranny of the majority) ซึ่งสกัดกั้นการแสดงความคิดเห็น และการอภิปรายอย่างเสรีของเสียงส่วนน้อย สาระสำคัญอย่างหนึ่งของประชาธิปไตยคือการปกป้องเสรีภาพในการ “เห็นต่าง” โดยไม่ถูกข่มขู่ คุกคาม และทำร้ายจากฝ่ายที่ครองอำนาจบริหาร”

พอล คอลลีเออร์ ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด ประเทศอังกฤษ กล่าวว่า :

“พบหลักการที่ชัดเจนจากการสำรวจว่าการเลือกตั้งที่โปร่งใส (ไม่ทุจริตและไม่ซื้อเสียง) จะส่งผลให้รัฐบาลใช้นโยบายทางเศรษฐกิจที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน ในขณะที่การเลือกตั้งที่

เต็มไปด้วยการทุจริตแสดงให้เห็นว่าการตรวจสอบและถ่วงดุล (check and balance) ตามระบอบประชาธิปไตยได้สูญหายไป :

โทมัส เจฟเฟอร์สัน ประธานาธิบดีคนที่ ๓ ของสหรัฐฯ (พ.ศ.๒๓๔๔-๒๓๕๒) กล่าวว่า :

“นักประชาธิปไตยจะเชื่อในการควบคุมของประชาชน..... คะแนนเสียงของคนร้อยละ ๕๑ ไม่ได้ทำให้พวกเขามีสิทธิเหนือคนร้อยละ ๔๙”

นักการเมืองในระบอบประชาธิปไตยจะไม่ “ควบคุม” ประชาชนด้วยการใช้เงินหรืออำมลสินจ้างใด ๆ ชื่อ “อำนาจอธิปไตย” ของประชาชน และจะให้ความสำคัญกับ “ทุกคะแนนเสียง” โดยเท่าเทียมกัน (มีจิตสำนึกสาธารณะ) ไม่ยึดถือระบบผู้ชนะได้หมด (winner-take-all) แต่จะคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และการเคารพสิทธิของสมาชิกร่วมสังคม

โทมัส เจฟเฟอร์สัน ยังเตือนด้วยว่า นักประชาธิปไตยมีน้อยลงทุกที เขาเจาะจงเตือนถึงอันตรายของ “กลุ่มธนาคารและการเงิน” ในที่สุด การใช้เงินซื้อนักการเมืองเพื่อหลอหลอมนโยบายของประเทศและกฎระเบียบให้เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มของตน และการฉ้อฉลอย่างหนักในภาคการเงิน ก็ทำให้สหรัฐฯเผชิญวิกฤตอย่างร้ายแรงทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ.๒๕๕๑ และส่งผลให้เศรษฐกิจของโลกพลอยชวนเซไปด้วยตลอดห้าปีที่ผ่านมา

ดร.โจเซฟ อี.สติกลิตส์ ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกัน ของมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ผู้ได้รับรางวัลโนเบล ในปี พ.ศ.๒๕๔๔ กล่าวว่า :

“ประชาธิปไตยหมายความว่า ไม่มีผู้ใดหรือหมู่คณะใดจะได้ทุกอย่างที่ตนเองต้องการ ประชาธิปไตยเป็นระบบที่ใช้เหตุผลชักจูงให้ผู้อื่นเห็นด้วยและปฏิบัติตาม ประชาธิปไตยที่แท้จริงต้องการมากกว่าแค่การไปออกเสียงเลือกตั้งทุก ๆ ๒-๔ ปี นักการเมืองต้องฟังเสียงประชาชน”

ผู้ที่ใช้การโกหก หลอกหลวง บิดเบือน ใช้เงิน

จ้าง ลัญญาว่าจะให้ ช่มชู้ คุกคาม ทำร้าย ใช้กำลังบังคับ เช่นฆ่าเพื่อร่วมชาติ ปล้นชิง ทำลายสมบัติสาธารณะ และละเมิดหลักนิติธรรม เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนเองต้องการนั้น เรียกว่า “ทรราช” (Tyrant)

ดร.เดวิด ซีคอร์ทเทน อดีตศาสตราจารย์ด้านบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า :

“เสรีภาพที่ถูกต้องในระบอบประชาธิปไตยคือ เสรีภาพที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศ ไม่ใช่ใบอนุญาตให้ทำอะไรได้ตามใจชอบและแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว โดยไม่นำพาต่อส่วนรวม แต่มันเป็นโอกาสที่จะทำหน้าที่พลเมืองอย่างมีความรับผิดชอบในฐานะสมาชิกคนหนึ่ง ของสังคม”

เสรีภาพที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ ไม่ใช่เสรีภาพที่จะบุกขว้างปา และด่าทอบุคคลที่ตนไม่พอใจอย่างหยาบคาย บุกโรงพยาบาล เผาศาลากลาง ยิงเสาไฟฟ้าแรงสูง เช่นฆ่าทหารที่ปราศจากอาวุธ เผาห้างสรรพสินค้า และปล้นชิงทรัพย์สิน ฯลฯ ปรากฏการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นในประเทศที่ล้มเหลว หรือใกล้จะล้มเหลวเท่านั้น

ดร.ชาร์ล ทิลลี่ ศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวถึงการตรวจสอบความเป็นประชาธิปไตยนั้นให้ดูว่า :

๑. “ประมุขของรัฐหรือหัวหน้ารัฐบาล รัฐมนตรี และผู้ที่ทำหน้าที่นิติบัญญัติได้รับเลือกเข้ามาอย่างอิสระ และถูกต้องชอบธรรมหรือไม่??
๒. ประชาชนปลอดภัยจากการครอบงำของกองทัพ อำนาจจากต่างประเทศ คณะอธิปไตยหรือการบริหารโดยคนกลุ่มเล็ก (oligarchy) กลุ่มศาสนา (theocracy) นายทุนหรือกลุ่มคนรวย (plutocracy) หรือกลุ่มอิทธิพลอื่น ๆ หรือไม่??
๓. รัฐบาลทำให้ประชาชนพึงพิงรัฐบาลหรือไม่??

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. ตัวแทนองค์กรชุมชนยื่นหนังสือเรียกร้องให้รัฐบาลทบทวนการสนับสนุนงบประมาณการพัฒนาของขบวนการองค์กรชุมชน ซึ่งขอไป ๕,๑๘๓ ล้านบาท เหลือเพียง ๕๑๙ ล้านบาท !

วิจารณ์ วันนี้รัฐบาลเขาเล่นชุมชนเองจะบอกแล้วว่าใครอย่าหวังหาผลประโยชน์ แม่เล็กแม่น้อยก็อย่าหวัง รัฐบาลหาเสียงเล่นเองดีกว่า !

๒. เยาวชนสมัครเรียนเกษตรลดลง...

วิจารณ์ อนาคตประเทศไทยจะเป็นมหาอำนาจทางเกษตรได้อย่างไร ?

วันนี้รัฐบาลเขาเล่นชุมชนเองจะบอกแล้วว่าใครอย่าหวัง...แม่เล็กแม่น้อยก็อย่าหวัง รัฐบาลหาเสียงเล่นเองดีกว่า !

๓. งานชิ้นแรกของรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ คือปรับกฎระเบียบการไว้ผม งานชิ้นที่ ๒ ยุบโรงเรียนขนาดเล็กทั่วประเทศ อ้างว่า เพื่อคุณภาพการศึกษา

วิจารณ์ แล้วงานชิ้นต่อไป น่าจะเป็นอะไร คิดแล้วก็ขลุ๊ก !

๒

● **คิดชั่วพูดชั่วทำชั่ว**
เมามัวเมาโลภเมฆหลง
มันนรกมันทุกข์มันคง
ตระนงทรงชนทรราช.

เข้าถึงอบาย(ความฉิบหาย ทุกข์(ไปชั่ว) วินิบาต (ตกต่ำทรมาณ) นรก(ความเร่าร้อนใจ)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หากบุคคลจะกล่าวถึง อบาย(ความฉิบหาย) ที่ถูกต้องเขาพูดหมายถึง นรก(ความเร่าร้อนใจ)นั่นเอง ดังนั้นควรกล่าวได้ว่า นรกเป็นสถานที่(สภาวะจิตใจ)ที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าใคร่(อยาก) ไม่น่าพอใจโดยส่วนเดียว หากจะเปรียบเทียบอุปมาถึงนรกที่เป็นทุกข์นี้ ก็ไม่ใช่ของง่ายนัก”

นรกของคนชั่ว

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน เขตกรุงสาวัตถี เมืองหลวงของแคว้นโกศล ทรงได้รับสั่งเรียกเหล่าภิกษุมาร่วมชุมนุมกัน แล้วตรัสแสดงธรรม

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **ลักษณะที่เป็นพาล(ความชั่ว)** เครื่องหมายที่เป็นพาล เครื่องอ้างที่เป็นพาลของ**คนพาล(คนชั่ว)**นั้น มี ๓ อย่าง คือ คนพาลในโลกนี้

๑. **มักคิดความคิดที่ชั่ว**
๒. **มักพูดคำพูดที่ชั่ว**
๓. **มักทำการกระทำที่ชั่ว**

ถ้าคนพาลไม่เป็นคนที่มีความคิดที่ชั่ว พูดคำพูดที่ชั่ว ทำการกระทำที่ชั่วแล้ว โหนเลยบัณฑิต (คนดีมีคุณธรรม)จะรู้จักเขาได้ว่า ผู้นี้เป็นคนพาล (คนชั่ว) เป็นอัสถบุรุษ(คนที่มีความเห็นผิด)

แต่เพราะคนพาลมักคิดความคิดที่ชั่ว มักพูดคำพูดที่ชั่ว มักทำการกระทำที่ชั่ว ฉะนั้นบัณฑิตจึงรู้ว่า นี่เป็นคนพาล เป็นอัสถบุรุษ **ก็คนพาลนี้แหละยอมได้รับความทุกข์ใจอยู่ในปัจจุบัน**

ต่อมา คนพาลที่ประพฤติทุจริต(ทำชั่ว)ทางกาย ทุจริตทางวาจา ทุจริตทางใจแล้ว เมื่อตายไปยอม

ได้ฟังอย่างนี้ มีภิกษุรูปหนึ่งกราบทูลขึ้นมาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ จะทรงเปรียบเทียบมาให้ฟังได้หรือไม่”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับคำ แล้วตรัส “อาจเปรียบเทียบได้อยู่ เธอทั้งหลายจงฟัง

เปรียบเทียบ**เหมือนพวกราชบุรุษ(คนของพระราช)** จัปโจรผู้กระทำผิดได้แล้ว นำตัวมาแสดงแก่**พระราช**

ขอเดชะ ผู้นี้เป็นโจรกระทำผิดต่อพระองค์ขอพระองค์ทรงลงอาญา(โทษ)แก่มัน ตามพระราชประสงค์เถิด

ถ้าอย่างนั้น **พวกท่านจงเอาทองคำ ๑๐๐ เล่ม แทงโจรนี้ ในเวลาเช้านี้** จงไปเถิด

พวกราชบุรุษไปกระทำตามนั้น ในตอนเช้านั้น ครั้นถึงเวลากลางวัน พระราชาตรัสถามถึงโจร พวกราชบุรุษกราบทูลว่า

ขอเดชะ โจรถูกแหงด้วยทองคำ ๑๐๐ เล่มแล้ว ยังมีชีวิตอยู่อย่างเดิม พระเจ้าข้า

ถ้าอย่างนั้น **พวกท่านจงเอาทองคำอีก ๑๐๐ เล่ม แทงโจรนี้ ในเวลากลางวันนี้** จงไปเถิด

พวกราชบุรุษไปกระทำตามนั้นอีก ในตอน

กลางวันนั้น

ครั้นถึงเวลาเย็น พระราชาตรัสถามถึงโจร
พวกราชบุรุษกราบทูลว่า

ขอเดชะ โจรถูกแทงด้วยหอกอีก ๑๐๐ เล่ม
แล้ว ก็ยังมีชีวิตเป็นอยู่อย่างเดิม พระเจ้าข้า

ถ้าอย่างนั้น พวกท่านเอาหอกอีก ๑๐๐ เล่ม
แทงโจรนี้ ในเวลาเย็นนี้ จงไปเถิด

พวกราชบุรุษไปกระทำตามนั้นอีก ในตอนเย็น
นั้น

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โจรนี้ถูกแทงด้วยหอก
ถึง ๓๐๐ เล่ม จะได้รับความทุกข์ใจจากเหตุที่
ถูกแทงนั้นบ้างหรือไม่

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ โจรนี้ถูกแทงด้วย
หอกแม้เพียงเล่มเดียว ก็ได้รับความทุกข์ใจแล้ว
จะกล่าวไปไยถึงหอกตั้ง ๓๐๐ เล่ม”

ขณะนั้นเอง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงหยิบ
ก้อนหินย่อมๆ ขนาดเท่าฝ่ามือขึ้นมา แล้วตรัสถาม

“ก้อนหินขนาดเท่าฝ่ามือนี้ เปรียบเทียบกับ
ภูเขาหิมพานต์แล้ว อย่างไหนใหญ่กว่ากัน”

“ก้อนหินขนาดเท่าฝ่ามือมีขนาดเล็กมาก
เมื่อเปรียบเทียบกับภูเขาหิมพานต์แล้ว ย่อม
ไม่ถึงแม้ส่วนแห่งเสี้ยว(ส่วนย่อย) ไม่อาจนับได้
ไม่อาจเทียบกันได้”

“ฉนั้นเหมือนกันภิกษุ ความทุกข์ใจที่โจรถูก
แทงด้วยหอก ๓๐๐ เล่ม ซึ่งกำลังได้รับอยู่นั้น
เปรียบเทียบกับทุกข์ของนรกแล้ว ย่อมไม่ถึง
แม้ส่วนแห่งเสี้ยว(ส่วนย่อย) ไม่อาจนับได้ ไม่
อาจเทียบกันได้เลย

ก็ทุกข์ของนรกนั้น เปรียบอุปมาให้นายนิรยบาล
(ผู้คุมนรกคือจิต) ได้จับตัวคนพาลนั้นลงโทษ
ด้วยการตรึงตะปูเหล็กร้อนแดงที่มือทั้ง ๒ ข้าง
ที่เท้าทั้ง ๒ ข้าง และที่ตรงกลางทรวงอก คนพาล
จะได้รับทุกข์ทรมานอย่างหนัก เจ็บปวดสาหัส
อยู่ในนรกนั้น แล้วจะยังไม่ตาย(ไม่จบ) ตราบ
เท่าที่บาปกรรม(การทำชั่ว)ยังไม่สิ้นสุด

ยังอาจเปรียบเหมือนมีนายนิรยบาล จับคน
พาลนั้นขึงพืดแล้วใช้ฝั่ง(เครื่องมือถากไม้ลักษณะ
คล้ายจอบ)ถาก คนพาลนั้นจะได้รับทุกข์ทรมาน

อย่างหนัก เจ็บปวดสาหัสอยู่ในนรกนั้น และจะยังไม่ตาย ตราบเท่าที่บาปกรรมยังไม่สิ้นสุด

ยังอาจเปรียบเหมือนมีนายนิรยบาล จับคน
พาลนั้นเอาเท้าขึ้นข้างบน เอาหัวลงข้างล่าง
แล้วถากด้วยพรา(มีดขนาดใหญ่) คนพาลนั้นจะ
ได้รับทุกข์ทรมานอย่างหนัก เจ็บปวดสาหัสอยู่ใน
นรกนั้น และจะยังไม่ตาย ตราบเท่าที่บาปกรรม
ยังไม่สิ้นสุด

ยังอาจเปรียบเหมือนมีนายนิรยบาล จับคน
พาลนั้นเทียมรถ(ผูกเข้ากับรถเพื่อให้ลากรถ)
แล้วให้ลากรถวิ่งกลับไปกลับมา บนพื้นที่ร้อนมี
ไฟลุกโพลงโชติช่วง คนพาลนั้นจะได้รับทุกข์
ทรมานอย่างหนัก เจ็บปวดสาหัสอยู่ในนรกนั้น
และจะยังไม่ตาย ตราบเท่าที่บาปกรรมยังไม่สิ้นสุด

ยังอาจเปรียบเหมือนมีนายนิรยบาล จับคน
พาลนั้นให้ปีนขึ้นปีนลงภูเขาถ่านเพลิงลูกใหญ่
ที่มีไฟติดลูกโพลงโชติช่วง คนพาลนั้นจะได้รับ
ทุกข์ทรมานอย่างหนัก เจ็บปวดสาหัสอยู่ในนรกนั้น
และจะยังไม่ตาย ตราบเท่าที่บาปกรรมยังไม่สิ้นสุด

ยังอาจเปรียบเหมือนมีนายนิรยบาล จับคน
พาลนั้นเอาเท้าขึ้นข้างบน เอาหัวลงข้างล่าง
แล้วพุ่งไปในหม้อทองแดงที่ร้อนจัด มีไฟติดลูก
โพลงโชติช่วง ตัวของเขาเดือดเป็นฟองอยู่ใน
หม้อทองแดงนั้น พุ่งพล่านขึ้นข้างบนบ้าง
จมลงข้างล่างบ้าง ได้รับทุกข์ทรมานอย่างหนัก
เจ็บปวดสาหัสอยู่ในหม้อทองแดงนั้น และจะยังไม่
ตาย ตราบเท่าที่บาปกรรมยังไม่สิ้นสุด

ยังอาจเปรียบเหมือนมีนายนิรยบาล โยนคน
พาลนั้นเข้าไปในมหาไฟ(ความเร่าร้อนใจ
สุดขีด) ซึ่งมี ๔ มุม ๔ ประตู แบ่งไว้เป็นสัดส่วน
เท่าๆ กัน มีกำแพงเหล็กล้อมรอบ แล้วครอบไว้
ด้วยแผ่นเหล็ก แม้พื้นของมหาไฟนั้นก็ล้วน
เป็นเหล็ก มีไฟลุกโพลงร้อนแรง แผ่ไป ๑๐๐
โยชน์(๑,๖๐๐ กม.)รอบด้านอยู่ตลอดเวลา

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเรื่องนรกแม้
โดยย่อเนกปริยาย(ประการต่างๆ)เพียงเท่านี้ จะ
ให้เห็นถึงนรกที่เป็นทุกข์ ไม่ใช่ทำได้ง่ายเลย”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “พาลบัณฑิตสูตร” ข้อ ๔๖๗-๔๗๕)

จะต้อง “กำหนดเป้าหมายร่วม” เพื่อเป็นเครื่องช่วยหล่อหลอม
ให้เกิดระบบประสานงานประสานประโยชน์จนนำไปสู่
“การที่แต่ละคนช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ประสานงาน
ประสานประโยชน์กัน ให้งานที่ทำสำเร็จผล
ทั้งแก่ตน แก่ผู้อื่น และแก่ประเทศชาติ”

ขายของต่ำกว่าทุนที่ตลาดอารียะ
บ้านราชเมืองเรือ

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

๔.๒ ขั้นตอนการประสานงานประสาน
ประโยชน์
(Endorse หรือ สร้างสนามพลัง
ความรู้-รัก-สามัคคี ของ “E”)

เมื่อสร้างเสริมพลังของความเมตตามุ่งดี
มุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกันตามขั้นตอนแรกของ

SEAL จนช่วยให้สามารถจับประเด็นปัญหา และ
วิเคราะห์สาเหตุของปัญหา บนพื้นฐานแห่งการ
คิดได้อย่าง เที่ยงตรงในเหตุในผล ในทิศทางที่
จะนำไปสู่ “ผลที่ดี” ตามจิตใจที่มีความเมตตา
มุ่งดีมุ่งเจริญ ต่อตัวเองและผู้อื่นนั้น ๆ แล้ว

ขั้นตอนที่สองของ “SEAL” จะต้อง “กำหนด

เป้าหมายร่วม” เพื่อเป็นเครื่องช่วยหล่อหลอมให้เกิดระบบประสานงานประสานประโยชน์จนนำไปสู่ “การที่แต่ละคนช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ประสานงาน ประสานประโยชน์กัน ให้งานที่ทำสำเร็จผล ทั้งแก่ตน แก่ผู้อื่น และแก่ประเทศชาติ” ตามพระบรมราชาวาทคุณธรรมข้อที่สองต่อไป โดยมี การกำหนดขอบเขตเป้าหมายและเขียนคำปณิธานหรือแผนปฏิบัติ ตามหลักปฏิบัติของ เศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้เกิดการลงมือปฏิบัติ ให้ถึงจุดพอประมาณตามหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง (ดั่งผังความคิดที่แสดงให้เห็นในต้นบทที่ ๔)

หากเปรียบเทียบกับขั้นตอนของกระบวนการ AIC ซึ่งขั้นตอนแรกเป็นการสร้างสนามพลังความเข้าใจ (Appreciation Power Field) เพื่อให้เห็นองค์รวม (the Whole) ของปัญหาต่างๆ จนเกิดความเห็นใจและเข้าใจคนอื่น ที่ต่างก็มีข้อจำกัดของกรอบการรับรู้และเงื่อนไขในการแก้ปัญหาของแต่ละคนแล้ว ขั้นตอนที่สองของ AIC จะเป็นการสร้างสนามพลังกระทบ (Influence Power Field) โดยการที่เราส่งแรงกระทบเพื่อเชื่อมโยงไปสู่ผู้อื่น (Others) ให้เกิดการร่วมมือร่วมมือช่วยกันทำงาน (Collaboration) หรือร่วมกันแก้ปัญหา (Problem Solving) หรือร่วมกันคลี่คลายความขัดแย้ง (Conflict Resolution) ฯลฯ

ขั้นตอนที่สองของ SEAL (หรือ “E”) นี้ ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับขั้นตอนที่สองของ (หรือ “I”) ดังที่กล่าวมา โดยจะเป็นขั้นตอนในการสร้างสนามพลังความร่วมมือ หรือสนามพลังของระบบประสานงานประสานประโยชน์ (สนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี ของ “E”) เพื่อนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายร่วมที่ชัดเจนขึ้น ถึงขั้นก่อเกิดเป็นยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติ สำหรับให้ลงมือประพฤติปฏิบัติอย่างเป็นระบบที่เป็นรูปธรรมต่อไป

การมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายร่วมที่ตรง

กัน จะก่อให้เกิดพลังแห่งการประสานงานประสานประโยชน์ (Purpose is Power) เพราะจะช่วยให้เกิดการ “ประสานจุดร่วม สงวนจุดต่าง” ฉะนั้น ถ้าหากไม่สามารถกำหนดขอบเขตเป้าหมายร่วมหรือทิศทางของยุทธศาสตร์ ที่จะใช้เป็นเครื่องยึดโยงเพื่อให้ผู้คนซึ่งมีกรอบความคิดหรือกรอบการรับรู้ที่แตกต่างกัน ได้เกิดความร่วมมือกันเป็นระบบ พลังแห่งความ “รู้-รัก-สามัคคี” ในระดับขั้นตอนที่สองนี้ก็จักไม่เกิดขึ้น

การเมืองหรือประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมของประชาชน การประชุมสัมมนาแบบมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมของทั้งผู้เรียนและผู้สอน ฯลฯ เหล่านี้ จึงเป็นประโยชน์ต่อการช่วยเสริมสร้างสนามพลังของระบบการประสานงานประสานประโยชน์ อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาในระดับต่างๆ ของสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น ซึ่งถ้าไม่เข้าใจถึงธรรมชาติของสนามพลังอันเกิดจากการมีเป้าหมายร่วมที่ชัดเจนเช่นนี้ ลำพังการอาศัย “อำนาจ” เพื่อ “บีบเค้น” ให้ผู้คนมาร่วมมือร่วมใจกันทำงานหรือแก้ปัญหาต่างๆ ก็ จะกระทำได้ผลเพียงในขอบเขตหนึ่งเท่านั้น

ถ้าจะประยุกต์ใช้ SEAL ในการประชุมสัมมนาเพื่อกำหนดเป้าหมายและยุทธศาสตร์สำหรับเป็นกรอบความร่วมมือในการทำแผนปฏิบัติตามขั้นตอนที่สองของ “E” นี้ อาจนำเทคนิคขององค์ความรู้ทางตะวันตกมาประยุกต์ใช้ได้ เช่น การใช้เทคนิคของ “SWOT Analysis” เพื่อวิเคราะห์จุดแข็ง (Strength) และจุดอ่อน (Weakness) ที่จัดเป็นส่วนของปัจจัยภายในองค์กร รวมถึงการพิจารณาโอกาส (Opportunity) และอุปสรรค (Threat) ที่เป็นส่วนปัจจัยภายนอกขององค์กร สำหรับเป็นเครื่องมือช่วยพิจารณาทางเลือกต่างๆ ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกยุทธศาสตร์ ที่สามารถจะก่อให้เกิด “ผลที่ดี” ตามที่พึงปรารถนามากที่สุด

หรืออาจใช้เทคนิคการประชุมสัมมนาของ “Six Thinking Hats” เพื่อช่วยในกระบวนการวิเคราะห์ตัดสินใจ เทคนิคดังกล่าวเหมือนกับการให้ผู้เข้าร่วมประชุมสวมแว่นที่ละสีหรือสวมหมวกที่ละใบ เพื่อมองสถานการณ์ของปัญหาจากในมิติต่าง ๆ โดยมองจากกรอบของหมวกสีขาว คือมองข้อเท็จจริงของสถานการณ์ปัญหาอย่างเป็นกลาง ๆ ไม่เจือด้วยอารมณ์ความรู้สึก มองจากกรอบของหมวกสีแดง คือการมองด้วยพลังของอารมณ์ความรู้สึกที่ปลดปล่อยออกมา มองจากกรอบของหมวกสีดำ คือมองในแง่ลบเพื่อไว้ก่อนว่าทางเลือกนั้น ๆ อาจนำไปสู่ผลเสียและปัญหาอะไรบ้าง มองจากกรอบของหมวกสีเขียว คือมองในแง่บวกว่าทางเลือกดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลดีอะไรบ้าง มองจากกรอบของหมวกสีเขียวย ซึ่งก็คือมองด้วยความคิดริเริ่มใหม่ ๆ นอกกรอบความคิดปรกติ และสุดท้ายก็มองจากกรอบของหมวกสีฟ้า อันคือควบคุมการประชุมสัมมนาและประมวลความคิดในแง่มุมต่าง ๆ เพื่อสรุปการตัดสินใจว่าควรเลือกทางเลือกไหนถึงจะเหมาะสมที่สุด เป็นต้น

นอกเหนือจากนี้ในขั้นตอนการประชุมระดมความคิดเพื่อกำหนดเป้าหมายร่วม และยุทธศาสตร์ที่จะนำไปสู่เป้าหมายดังกล่าวนั้น ก็อาจใช้ “Card Technic” หรือ “Meta Plan” เข้ามาช่วยเสริมได้ โดยให้ผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนาเขียนข้อเสนอแนะของตนใส่กระดาษเพื่อตอบคำถามของโจทย์ที่ตั้งให้ จากนั้นให้ผู้เข้าร่วมประชุมนำข้อเสนอของตนมาติดที่กระดานพร้อมกับจัดกลุ่มของข้อเสนอให้เป็นหมวดหมู่ แล้วสรุปความคิดรวบยอด (Conceptualization) ของข้อเสนอในแต่ละทางเลือก เพื่อให้ที่ประชุมลงมติว่าจะเลือกทิศทางของยุทธศาสตร์ไหน สำหรับเป็นแนวทางใหญ่ ๆ ในการแก้ปัญหาหรือการกระทำ “เหตุ” เพื่อนำไปสู่ “ผลที่ดี” ตามเป้าหมายความใฝ่ฝันที่เห็นร่วมกันนั้น ๆ ฯลฯ

เงื่อนไขแบบ Win Win

การจะกำหนดเป้าหมายร่วมและยุทธศาสตร์ที่เป็นการประสานงานประสานประโยชน์ของผู้เกี่ยวข้องได้นั้น ต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่ต่างฝ่ายต่างจะได้รับ โดย “ชนะด้วยกัน” ทุกฝ่าย (หรือเป็นเงื่อนไขแบบ “Win Win”) ซึ่งไม่ใช่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ทั้งหมดโดยที่อีกฝ่ายเสียทั้งหมด (อันเป็นเงื่อนไขแบบ “Zero Sum”) ที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาความขัดแย้งเพราะผลประโยชน์ขัดกันจนทำให้แสวงหาเป้าหมายร่วมไม่ได้

ฉะนั้นในการทำงานร่วมกันของคนหลายฝ่าย เพื่อให้เกิดการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ประสานงาน ประสานประโยชน์กัน จึงต้องพยายามเตือนให้ทุกฝ่ายตระหนักถึงข้อเท็จจริงว่า ยุทธศาสตร์ที่กำลังแสวงหาร่วมกันนั้น อาจไม่ใช่เป็นทางเลือกของยุทธศาสตร์ที่ดีที่สุดสำหรับผู้คนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่จะเป็นทางเลือกที่ตรงกับรองลงมาสำหรับคนทุกฝ่าย หรืออาจไม่สามารถเป็นทางเลือกที่ช่วยให้ทุกฝ่ายพึงพอใจมากที่สุด แต่เป็นทางเลือกของยุทธศาสตร์ที่จะช่วยให้ทุกฝ่ายมีความไม่พึงพอใจน้อยที่สุด และสามารถนำไปสู่เป้าหมายของ “ผลที่ดี” ได้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่เงื่อนไขข้อจำกัดต่าง ๆ จะเอื้ออำนวยให้ ซึ่งขั้นตอนส่วนที่สองของ SEAL นี้ จะเป็นไปได้ง่ายขึ้นถ้ามีพื้นฐานของขั้นตอนแรกในการเสริมสร้างให้ทุกฝ่าย มีจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน เป็นต้นทุนรองรับมาก่อน

การประสานงานประสานประโยชน์เพื่อให้เกิดระบบการทำงานร่วมกันอย่างบูรณาการนี้เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับสังคมไทย ซึ่งไม่ค่อยมีวัฒนธรรมในการทำงานเป็นทีม ดังจะเห็นได้จากการแข่งกีฬาประเภทต่าง ๆ ถ้าเป็นกีฬาที่เล่นกันเป็นทีม เช่น ฟุตบอล หรือบาสเก็ตบอล เป็นต้น คนไทยมักจะแพ้ทีมนักกีฬาชาติอื่น แต่

ถ้าเป็นการแข่งขันในกีฬาที่เล่นเดี่ยว อาทิ ชกมวย กรีฑา ยกน้ำหนัก เทนนิส ฯลฯ เรามักจะมีโอกาสชนะชาติอื่นในกีฬาประเภทเหล่านี้

ปรากฏการณ์ของการทำงานอย่าง**ไม่ค่อยประสานงานประสานประโยชน์** มักจะเกิดขึ้นกับส่วนราชการต่าง ๆ อันอาจมีสาเหตุจากโครงสร้างและวัฒนธรรมทางการเมืองของสังคมไทย ซึ่งติดยึดอยู่กับวิธีทำงานแบบเจ้าขุนมูลนายที่มุ่งใช้**“อำนาจ”** เพื่อสั่งการในการแก้ปัญหาเป็นลำดับๆ ลงมา จาก**บนลงล่าง** (Top Down) โดยแม้แต่การประชุมที่ชื่อว่าเป็นการบูรณาการในการทำงานของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ก็มักจะมีลักษณะเป็นการประชุมเพื่อมารับฟังนโยบายจากผู้บังคับบัญชา (ซึ่งมักจะยึดโทรศัพท์มือถืออยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่ในการประชุมดังกล่าว) มากกว่าเป็น**กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม** เพื่อนำไปสู่การสร้าง**สนามพลังความร่วมมือ** หรือ**สนามพลังของระบบการประสานงานประสานประโยชน์** แล้วใช้**พลังอันไพศาลของ “ระบบ”** ที่สร้างขึ้นนี้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ต่อไป

เมื่อยึดติดอยู่กับวัฒนธรรมแห่งการใช้**อำนาจ**เพื่อแก้ปัญหา การแย่งชิง**“อำนาจทางการเมือง”** ก็จะเป็นไปอย่างรุนแรงเข้มข้นด้วย แต่ในขณะที่โครงสร้างของระบบการเมืองไทยมีความอ่อนแอ ทำให้ได้รัฐบาลผสมจากหลายพรรคการเมืองเป็นส่วนใหญ่ โดยรัฐบาลก็ไม่ค่อยจะมีเสถียรภาพมากนัก ปรับคณะรัฐมนตรีบ่อย เปลี่ยนรัฐบาลกันบ่อย ครั้นเมื่อรัฐมนตรีที่ดำรงตำแหน่งไม่มีหลักประกันใด ๆ ว่าจะสามารถอยู่ในตำแหน่งทางการเมืองดังกล่าวได้ ครบตามกำหนดวาระของกฎหมาย ก็จะมี**มุ่งผลักดันนโยบาย**ที่ให้เห็นผลสำเร็จในระยะสั้น เพื่อเป็นผลงานติดตัวไป ยิ่งกว่า**มุ่งผลักดันนโยบาย**ที่เห็นผลสำเร็จในระยะยาว (โดยถือคติที่ว่าหากไป

มุ่งผลงานระยะยาว กว่าตัวจะสึก งาก็คงจะไหม้หมดเสียก่อน)

ที่นี่เมื่อมีการเปลี่ยนรัฐมนตรีคนใหม่เพราะความไม่มีเสถียรภาพในทางการเมือง รัฐมนตรีจากพรรคการเมืองใหม่ (หรือจากกลุ่มการเมืองใหม่ที่อยู่ในพรรคการเมืองเดิมก็ตาม) พอมาดำรงตำแหน่งแล้ว ก็มีแนวโน้มจะปรับเปลี่ยนนโยบายใหม่ด้วย เพราะถ้าไป**มุ่งผลักดันโครงการ**ที่รัฐมนตรีคนเก่าริเริ่มไว้ ก็จะกลายเป็นผลงานส่วนใหญ่ของรัฐมนตรีคนเก่าไป โดยที่ตัวเองไม่มีผลงานอะไรใหม่อันโดดเด่นให้ผู้คนได้กล่าวถึง จึงทำให้ต้องพยายามริเริ่มโครงการใหม่ ๆ เพื่อสื่อแสดงถึงความดำรงอยู่แห่ง**ตัวตนในความเป็นรัฐมนตรี**นั้นๆ ของตน (หรือถึงแม้จะสานต่อโครงการเดิม ก็อาจเปลี่ยนชื่อโครงการเสียใหม่เพื่อให้กลายเป็นผลงานของตน เป็นต้น)

บนพื้นฐานของโครงสร้างและวัฒนธรรมทางการเมืองแบบนี้ แต่ละหน่วยงานก็จะทำงานกันแบบแยกส่วนภายใต้**อำนาจ**จักรแห่งอำนาจของ**นักการเมือง** และ**พรรคการเมือง**ที่ควบคุมกำกับหน่วยงานนั้น ๆ อยู่ แม้แต่กรมที่อยู่ภายในกระทรวงเดียวกันซึ่งถูกกำกับโดยรัฐมนตรีว่าการและรัฐมนตรีช่วยว่าการที่มาจากคนละพรรคการเมือง (หรือคนละกลุ่มการเมืองภายในพรรคเดียวกัน) ก็ยังทำงานในลักษณะบูรณาการกันไม่ค่อยได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง**งบประมาณ** เพราะต่างต้องคำนึงถึงการ**แข่งขันทางการเมือง**ในการเลือกตั้งครั้งหน้า ฉะนั้นเมื่ออ้อยเข้าปากช้างแล้วใครจะยอมคายออกมาง่าย ๆ เพื่อให้**กลุ่มการเมืองหรือพรรคการเมืองอื่น** (ที่อาจจะกลายเป็นคู่แข่งทางการเมืองกับตน) ฉกฉวยเอา**ประโยชน์ส่วนดังกล่าว**ไป

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๔

ชาวอิรักต่างก็เข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่า สหรัฐฯ ล่วงละเมิดและข่มขืนอิรัก
ก็เพื่อการครอบครองทรัพยากรของอิรัก
และทำทุกอย่างเพื่อให้มั่นใจว่าเศรษฐกิจของอิรัก
จะตกเป็นบริวารของเศรษฐกิจโลก
ที่สหรัฐฯ เป็นเจ้าของในระยะยาว!!!

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/196380-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

๑๑. ประชาธิปไตยจากปลายกระบอกรบปืน
: การรุกรานอิรักของนายฮอร์ช บุช (พ่อ) เมื่อ ๑๐
ปีก่อนตามด้วยการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจและ
การทิ้งระเบิดใส่ตลอด ๘ ปีของบิลคลินตันแล้ว
ต่อด้วยการรุกรานคาร์บองด้วยข้ออ้างแบบ
“หมาป่ากับลูกแกะ” ของนายฮอร์ช บุช (ลูก)
เพื่อครอบครองน้ำมันราคาถูกนั้นมหาวิทยาลัย
จอห์น ฮอบกินส์ สถาบันเอ็มไอทีของสหรัฐฯ และ
มหาวิทยาลัยอัลมุสตันลيرياของกรุงแบกแดดได้

ประเมินร่วมกันว่าชาวอิรักทุกเพศทุกวัยเสียชีวิต
จากปืนระเบิดจากมะเร็งที่เกิดจากรังสีของระเบิด
(โดยเฉพาะเด็ก) และโรคร้ายที่เกิดจากระบบ
น้ำสะอาดและระบบขยะถูกทำลายและอื่น ๆ
รวมกันไม่ต่ำกว่า ๖๕๐,๐๐๐ คน ยิ่งกว่านั้นใน
การยึดครองอิรักหลังการโจมตีครั้งที่ ๒ อิรักได้
ถูกทำให้กลายเป็น “มรดกโลก” โดยนายพอล
เบอร์มเนอร์ ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะผู้บริหารของ
สหรัฐฯ ในอิรักดังนี้ :

- แปรรูปรัฐวิสาหกิจกว่า ๒๐๐ แห่งให้เอกชน เช่น กิจการกรมปูนซีเมนต์โรงงานปุ๋ยเหมืองซัลเฟตโรงงานยาและสายการบินให้ต่างชาติถือหุ้นได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ในทุกกิจการ ยกเว้นกิจการน้ำมันสหรัฐฯ คุ้มครองการแยกสินแร่ ธนาคารและประกันภัย

- นักลงทุนต่างชาติมีสิทธิทุกอย่างเท่าเทียม นักลงทุนชาวอิรักตามบทบัญญัติขององค์การการค้าโลก(WTO) และสถาบันการค้าระดับโลกอื่น ๆ รวมทั้งห้ามจำกัดให้บริษัทก่อสร้างของสหรัฐฯซึ่งได้สัญญาก่อสร้างขนาด ๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ต้องจ้างผู้รับเหมาท้องถิ่นและห้ามกำหนดให้บริษัทก่อสร้างชาวอิรักได้รับสัญญาเหนือบริษัทต่างชาติด้วยข้ออ้างว่าต้องการผลักดันเศรษฐกิจของอิรัก

- ให้นักลงทุนต่างชาติโอนเงินที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนหุ้นกำไรและเงินปันผลเข้าออกได้อย่างเสรี

- รัฐบาลและธุรกิจในอิรักผูกพันตามกฎหมายระเบียบนี้เป็นเวลา ๔๐ ปีและอิรักอาจต่ออายุได้อีกโดยไม่จำกัดเวลา

คำสั่งข้อ ๓๙ ข้างต้นส่งผลให้บริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ มีสิทธิเป็นเจ้าของกิจการได้เกือบทุกประเภทและส่งเงินกำไรกลับสหรัฐฯได้หมด โดยไม่ต้องลงทุนใหม่เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจของอิรักหรือสิ่งแหวดล้อมหรือชุมชนแต่อย่างใด นักลงทุนต่างชาติสามารถโอนย้ายเงินได้ตลอดเวลาไม่ต้องจ้างงานคนอิรักไม่ต้องปกป้องสิทธิของแรงงานชาวอิรักและไม่ต้องให้หลักประกันทางด้านสวัสดิการแต่อย่างใดประเทศอิรักและชาวอิรักได้ถูกลดความสำคัญและเป็นเพียงวัตถุติดสำหรับการตักตวงโดยบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯและเศรษฐกิจโลกเท่านั้นอนึ่งคำสั่งของนายเบรมเมอร์ข้อ ๓๗ และ ๔๐ ยังกำหนดด้วยว่า :

- ธนาคารต่างชาติมีสิทธิซื้อหุ้นของธนาคารอิรักได้ร้อยละ ๕๐ บริษัทการเงินและธนาคารชื่อ เจ.พี.มอร์แกน-เชสซึ่งเป็นกลุ่มธนาคารใหญ่อันดับ

๒ ของสหรัฐฯและมีส่วนพัวพันกับการฉ้อฉลกลโกงของบริษัทพลังงานชื่อเอรอนซึ่งล้มละลายไปแล้วได้รับสัญญาให้รวมกลุ่มของ ๑๓ ธนาคารจาก ๑๓ ประเทศแล้วตั้งเป็นธนาคาร Trade Bank of Iraq เพื่อจุดและลากอิรักเข้าสู่ระบบโลกให้เร็วที่สุด

- กำหนดให้เก็บภาษีรายได้จากธุรกิจทุกประเภทและประชาชนในอัตราที่ต่ำเพียงอัตราเดียว ที่ร้อยละ ๑๕ ทั้ง ๆ ที่ควรจะมีอัตราก้าวหน้าสำหรับบริษัทและคนรวยนอกจากนี้ อัตราภาษีต่ำแสดงให้เห็นถึงเจตนาของสหรัฐฯที่จะให้อิรักมีรายได้สำหรับการพัฒนาประเทศและการศึกษาของเยาวชนในอนาคตในอัตราที่ต่ำ ด้วยการถูกรุกรานมาตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมาทำให้อิรักถอยหลังไป ๕๐ ปีและต้องใช้เวลากว่า ๕๐ ปี จึงจะกลับมาอยู่ในฐานะก่อนการถูกรุกรานและการกระทำที่น่าเจ็บแค้นของสหรัฐฯนี้เองที่ทำให้การก่อการภัยทั้งในอิรักและทั่วโลกขยายตัวขึ้นกว่า ๓ เท่าตั้งแต่สหรัฐฯเข้ายึดครองอิรัก

- ผู้ยึดครองมีแผนให้อิรักถูกผนวกเข้าสู่ระบบการค้าเสรีอย่างสุดขีด โดยการเปลี่ยนแปลงกฎหมายทั้งหมดของอิรักให้สอดคล้องกับบทบัญญัติขององค์การการค้าโลก และต้องกลายเป็นประเทศที่ต้องผลิตเพื่อส่งออกซึ่งสินค้าในบัญชีส่งออกมีเช่นน้ำมัน สินค้าเกษตร ผัก ดอกไม้และเมล็ดพันธุ์ เซพรอนและเทซาโคได้รับสัญญาให้จำหน่ายน้ำมันราคาถูกและได้กำไรมหาศาล เมื่อ ๒๑ มีนาคม ๒๕๐๖ หนังสือพิมพ์ซานฟรานซิสโกโครนิเคิลเปิดเผยว่าบริษัทก่อสร้างของสหรัฐฯเช่นฮัลลิเบอร์ตัน, เคบีอาร์, เบคเทล, วอชิงตันกรุป, ฟลูออร์, เพอรินีและพาเซเรสได้รับสัญญามูลค่า ๑๒.๖ พันล้าน ๒.๘ พันล้าน ๒.๑ พันล้าน ๑.๑ พันล้าน ๑.๐ พันล้านและ ๙๗๔ ล้านตามลำดับโดยไม่ต้องผ่านการประมูล (โปร่งใส??) ทั้งนี้เพื่อก่อสร้างระบบโครงสร้างพื้นฐานซึ่งถูกทำลายไปโดยทหารสหรัฐฯและล่าสุดนายยอร์ชบูชได้ประกาศแผนการจัดตั้งเขต

การค้าเสรีสหรัฐฯ-อิรักด้วย

เราได้รับทราบอย่างชัดเจนแล้วว่าพวก “อนุรักษนิยมใหม่” ของสหรัฐฯภายใต้การนำของ ยอร์ช บุช ต้องการที่จะรุกรานอิรักและปรับเปลี่ยนตะวันออกกลางให้เปิดรับระบบตลาดเสรี เพื่อให้แน่ใจว่าทรัพยากรของภูมิภาคนี้ (น้ำมัน) จะหลั่งไหลไปสู่สหรัฐฯอย่างไม่ขาดสาย คำว่า “ความมั่นคงของชาติ” ถูกสหรัฐฯใช้กล่าวอ้างอย่างสยดสยองเพื่อปกป้องรักษา “เสรีภาพ” ที่จะเข้าถึงตลาด (ประเทศอื่น) ได้อย่างเสรีและมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ปกป้องรักษาสิทธิบริโภคนิยมและเศรษฐกิจฟองสบู่ของตนเอาไว้โดยไม่สนใจว่าการกระทำดังกล่าวจะเป็นการ “ทำร้ายตนเอง” และ “ทำร้ายโลก” เพียงใดก็ตาม???

หลังจากนายยอร์ช บุชประกาศชัยชนะต่อ “ศัตรูที่อ่อนแอกว่า” (ประชากรอิรัก ๒๐ ล้านคน :สหรัฐฯ ๓๐๐ ล้านคน) และเข้ายึดครองอิรักฝั่งแรกที่ย้ายสหรัฐฯทำคือการทำให้มั่นใจว่าการดูดน้ำมันจะทำได้เพื่อการส่งออกและเริ่มแปรรูป วัสดุหลากหลายต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วและนั่นทำให้การต่อต้านสหรัฐฯเพิ่มสูงขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า เพราะชาวอิรักต่างก็เข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่า สหรัฐฯลวงละเมิดและข่มขืนอิรักก็เพื่อการครอบครองทรัพยากรของอิรัก และทำทุกอย่างเพื่อให้มั่นใจว่าเศรษฐกิจของอิรักจะตกเป็นบริวารของเศรษฐกิจโลก ที่สหรัฐฯเป็นเจ้าของในระยะยาว!!!

นายวิลเลียม โจเซฟ บิลเลอร์ชาวอเมริกันคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลอสแอนเจลิสได้เขียนจดหมายไปแสดงความคิดเห็นในนิตยสาร นิวสวีคฉบับวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ว่า “บุช และเหล่าเนโคโนคนส์ไม่มีวันต้องการประชาธิปไตยในอิรัก พวกเขาต้องการควบคุมน้ำมันของอิรัก ถ้าขัดดัมประเคนน้ำมันให้บริษัทอิลลิเบอร์ตันของสหรัฐฯขัดดัมก็ยังคงอยู่ในอำนาจต่อไป ยิ่งกว่านั้นคุณไม่สามารถสร้างประชาธิปไตยจากการส่งหน่วยนาวิกโยธินเข้าไปโดยการทรมาณ

ชาวอิรักผู้บริสุทธิ์ และเข่นฆ่าประชาชนด้วยความเป็นมิตร ภารกิจของบุชไม่มีทางสำเร็จถ้าคุณต้องการส่งออกระบบประชาธิปไตยคุณต้องทำให้มันประสบความสำเร็จในสหรัฐฯเสียก่อน นั่นก็คือการเลิกหลอกลวงผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียง และเลิกจัดการเลือกตั้งที่ฉ้อฉล และนั่นรวมทั้งขจัดอิทธิพลของบริษัทข้ามชาติและปลัดคนอย่างนายคาร์ลโรฟ (ที่ปรึกษาของนายยอร์ช บุช) ออกจากตำแหน่ง”

สหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในการเผยแพร่ประชาธิปไตยที่แท้จริงประชาธิปไตยที่สหรัฐฯยึดเยียดให้อิรักเป็นประชาธิปไตยที่ชาวอิรักไม่มีเสรีภาพที่จะเลือก (freedom of choice) แต่เป็นประชาธิปไตยจากปลายกระบอกรบปืนเพื่อการปล้นทรัพยากรอันมีค่าของอิรักเท่านั้น???

๑๒. ความยุติธรรมที่ไม่เท่าเทียม

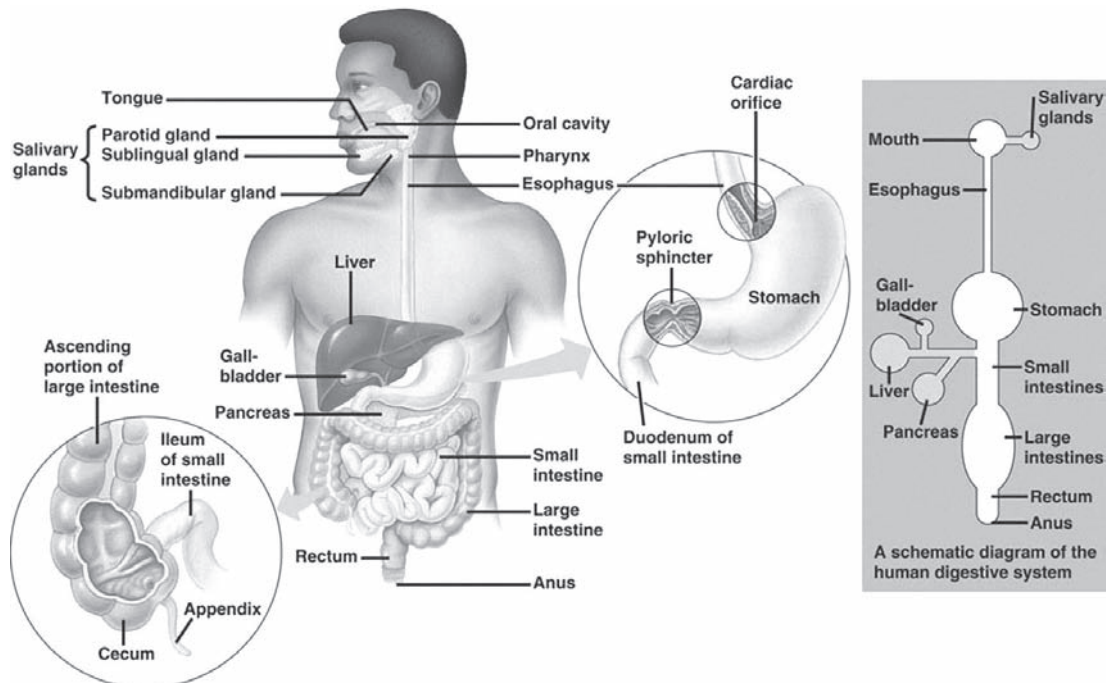
หลังสงครามเย็นสหรัฐฯกลายเป็นมหาอำนาจเพียงหนึ่งเดียวแต่ก็เป็นมหาอำนาจที่สมาคมด้านกฎหมายของสหรัฐฯเองที่ชื่อ American Society of International Law (ASIL) ตั้งข้อสังเกตในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) ว่า “ในปัจจุบันกฎหมายสากลดูเหมือนจะถูกละเลยโดยสหรัฐฯมากที่สุดในรอบ ๑๐๐ ปีและการดูหมิ่นเหยียดหยามพันธะตามกฎหมายดังกล่าวมีมากอย่างน่าตกใจ” ณ ที่นี้จะขอยกตัวอย่างการละเมิดกระบวนการยุติธรรมในระดับสากล ๒ กรณีคือกรณีการรุกรานอิรักและกรณีนักโทษที่ถูกขังที่ค่ายกวนตานาโมดังนี้ :-

กรณีที่หนึ่ง :ในระดับประเทศ “ช็อกแป” ถูกใช้เป็นหลักในการประกันความยุติธรรมความเสมอภาคและความสงบสุขในระดับนานาชาติโลกก็มีมาตรฐานที่ประเทศต่างๆใช้ในการอยู่ร่วมกัน มาตรฐานบางส่วนปรากฏอยู่ในกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติและบางส่วนเกิดจากผลการตัดสินของศาลโลกและสนธิสัญญาต่าง ๆ

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๔๒)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

๑. ALA มีขนาดโมเลกุลและภาวะแขนคู่ที่เคลื่อนตัวได้คล่อง และพร้อมให้อิเล็กตรอนได้ง่าย ทำให้ละลายได้ทั้งในน้ำและน้ำมัน มีประสิทธิภาพในการต้านอนุมูลอิสระสูง อีกทั้งช่วยส่งเสริม หรือซ่อมสารต้านอนุมูลอิสระตัวอื่น เช่น วิตามินซี วิตามินอี กูตาไรโอน โคคิวเทน ให้กลับมาใช้งานซ้ำได้ หรือเป็นสารทดแทนกรณีสารต้านอนุมูลอิสระใดที่ขาดแคลนไป มีบทบาทได้ทั้งภายในเซลล์ และที่เยื่อหุ้มเซลล์

๒. ALA ทำงานส่งเสริมอินซูลิน ในการ

ช่วยกวาดเก็บ นำมาใช้ และเก็บกักน้ำตาลในเลือด มีการศึกษาที่แสดงว่า oxidative stress มีผลในการเกิดอาการต้ออินซูลิน ที่เซลล์กล้ามเนื้อ แต่เมื่อเซลล์ได้รับ ALA จะได้รับการปกป้องจากอนุมูลอิสระได้ ALA ช่วยให้ผู้ป่วยเบาหวานตอบสนองต่ออินซูลิน เป็นบทบาทที่เพิ่มประสิทธิภาพของอินซูลินต่อน้ำตาลในเลือด ทำให้ใช้บำบัดผู้ป่วยที่เป็นเบาหวาน

๓. ประสาทถูกทำลายเนื่องจากเบาหวาน (Diabetic neuropathy) จากน้ำตาลในเลือดสูง

หรือ oxidation ต่อเส้นประสาทนั้น วิตามิน B12 ช่วยไม่ได้มากแต่ ALA ใช้ได้ผลดีจากการที่ ALA มีส่วนร่วมในเมตาโบลิซึมของพลังงาน ช่วยการไหลเวียนเลือดตามหลอดเลือดๆ (เช่น เส้นที่ไปเลี้ยงเส้นประสาท) ดีขึ้น แล้วยังช่วยให้การใช้น้ำตาลในเลือดดีขึ้นด้วย ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ นอกจาก ALA แล้ว ก็ยังมี **วิตามินอี** และ Capsaicin ที่ได้จาก **พริก**

ประโยชน์หลักของ ALA คือ **ใช้รักษาอาการปวดและชาตามหัวมือเท้า** จากระบบประสาทและระบบเลือดถูกทำลาย ซึ่งอาจเกิดจากอนุมูลอิสระทำลายเซลล์ประสาท เมื่อระดับน้ำตาลในเลือดสูงผิดปกติ เกิดการเติมออกซิเจน (oxygenation) รวมทั้ง **อาการประสาทเสื่อมจากเบาหวาน ด้านการอักเสบ**

๔. จับตัวกับโลหะหนักที่เป็นพิษต่อร่างกาย เช่น ตะกั่ว แคดเมียม สารหนู ปรอท แล้วขับออกจากร่างกาย (Chelation) อีกทั้ง **คุณสมบัติที่ซึมผ่านแนวกันสมองได้** ทำให้เชื่อว่า น่าจะมีบทบาทเข้าไปช่วยนำโลหะหนักออกมาขับทิ้งผ่านตับ หรือไตได้

๕. คุณสมบัติที่เพิ่มระดับกลูตาไธโอนในระดับช่วยให้ ‘ตับ’ ขับล้างสารพิษตกค้างได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้ง **ช่วยบำรุงตับให้แข็งแรง**

๖. ALA ทำงานร่วมกับเอนไซม์ในร่างกายเพื่อ **เร่งกระบวนการสร้างพลังงาน** และจัดเป็น **สารต้านอนุมูลอิสระ** ที่มีฤทธิ์แรง ช่วยให้อนุภาคที่ไม่เสถียร และเป็นผลร้ายต่อร่างกาย มี **สภาพเป็นกลาง ช่วยควบคุมระดับของธาตุเหล็กและทองแดง** ซึ่งเป็นแร่ธาตุจำเป็นของร่างกายให้อยู่ในระดับที่พอดี

๗. ALA ช่วยปกป้องตับมิให้ถูกอนุมูล

อิสระทำลาย **ช่วยกำจัดสารพิษออกจากร่างกาย** มีการใช้สารนี้รักษาตับอักเสบ ตับแข็ง และโรคตับอื่นๆ รวมทั้งสารพิษตะกั่ว หรือโลหะหนักอื่นๆ และสารเคมีจากอุตสาหกรรม เช่น carbon tetrachloride

๘. ในสัตว์ทดลองยังพบประโยชน์ของ ALA **ช่วยยับยั้งต่อกระจก เพิ่มความจำ และปกป้องเซลล์สมองจากการขาดเลือด** มีบางข้อมูลชี้ว่า ALA **ยับยั้งการเพิ่มจำนวนของไวรัส** จากคุณสมบัติต้านอนุมูลอิสระ **เสริมภูมิคุ้มกันและการทำงานของตับ ช่วยชะลอการเกิดหลอดเลือดแข็งตัว** ซึ่งมักพบในผู้ป่วยเบาหวาน

๙. การศึกษาผลของ ALA ใน **อัลไซเมอร์** และ **พาร์กินสัน** บ่งชี้ว่า ALA น่าจะมีประโยชน์

๑๐. ตลอดจนใช้คุณสมบัติต้านอนุมูลอิสระช่วยเรื่อง **อ่อนเพลียเรื้อรัง สะเก็ดเงิน** ซึ่งรุนแรงจากอนุมูลอิสระ

๑๑. พบว่า ALA ช่วยป้องกันการ **กระตุ้นออนโคยีน (oncogene) ซึ่งเป็นยีนควบคุมการเกิดมะเร็ง** จากอนุมูลอิสระ และสารก่อมะเร็ง

๑๒. **อาการปวดแสบร้อนในปาก** เหมือนกินพริก เข้าใจว่าอาการนี้แปรปรวนในวัยทอง การลดลงของฮอร์โมน หรือมีโรคของระบบประสาท หนึ่งในสามเกิดหลังทำฟัน **การติดเชื้อยีสต์ (candida albicans) การขาดวิตามินบีต่างๆ และสังกะสี** พบว่าการให้ ALA ชนิดออกฤทธิ์ช้าๆ ช่วยลดอาการได้ เข้าใจว่า ALA ไปทำลายอนุมูลอิสระที่ก่อดันประสาท และเพิ่มความเร็วของสัญญาณประสาท ALA เคยใช้กับการเจ็บปวดร้าวของประสาทไซอาติก (sciatic pain) ได้ผล จึงนำมาใช้กับอาการแสบร้อนในปาก

มีการทดลองให้ **ALA เทียบกับยาหลอก**

- ๙๗% มีอาการดีขึ้น
- ๓๔% ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
- ๑๓% หายขาด
- ๑๐% ดีขึ้นเพียงเล็กน้อย

ในขณะที่กลุ่ม **ยาหลอก** มีอาการดีขึ้นเพียงเล็กน้อย ๔๐% การติดตามผล **๑ ปีให้หลัง** พบว่ากลุ่มที่ได้ **ALA ๓ ใน ๔ มีอาการดีขึ้นในระดับที่ดี** ส่วน **กลุ่มยาหลอก** กลับมีอาการแย่ลง

๑๓. อาวุธใหม่ในการลดน้ำหนัก มีงานวิจัยว่า **ALA** มีผลอย่างไรกับ **เอนไซม์ APK** (activated protein kinase enzyme) ซึ่งพบในสมองส่วน ไฮโปทาลามัส น่าจะมีหน้าที่สำคัญต่อความอยากอาหาร APK เพิ่มขึ้นเมื่อเซลล์ต้องการพลังงานมากขึ้น ซึ่งอาจไปเพิ่มความอยากอาหาร

คนอ้วนส่วนมากไม่ตอบสนองต่อ Leptin ซึ่งนำมาใช้เป็นฮอร์โมนต่อต้านความอ้วน แต่ **ALA** พอที่จะให้ความหวังได้ โดยสัตว์ทดลองมีอัตราเผาผลาญสูงขึ้นด้วย กลูโคสและไขมันถูกเผาผลาญมากขึ้น

ในกรณีเบาหวานที่ดื้ออินซูลิน ย่อมดีขึ้นโดย **ลดการสะสมของไขมันที่กล้ามเนื้อ** และเซลล์ไขมันที่ไม่โตคอนเดรีย เป็นตำแหน่งที่ **ALA** ทำงานในฐานะปัจจัยร่วม (Co factor) ในการย่อยกลูโคสและไขมัน

ALA เป็นตัว **ช่วยวิตามินทุกชนิด** เช่น ไทอะมีน ไบโอฟลาเวิน กรดแพนโททินิก และไนอาซิน ในการเปลี่ยน **คาร์โบไฮเดรต โปรตีน และไขมันจากอาหารให้กลายเป็นพลังงาน**

ALA เป็นปัจจัยสำคัญใน internal cellular bum หรือการเผาผลาญภายในไมโทคอนเดรีย

จึงช่วยเพิ่มอัตราเผาผลาญของเซลล์ เพิ่มพลังงาน และความสามารถในการซ่อมแซมของเซลล์

๑๔. โรคประสาทที่ไม่ได้มาจากเบาหวาน **ALA** ก็น่าจะมีบทบาทจากการเป็นสารต้านอนุมูลอิสระด้วย ทั้งไป **เพิ่มระดับกลูตาไธโอนภายในเซลล์** ทำให้ช่วยซ่อมเซลล์ประสาทที่ถูกทำลายเสียหาย ให้ฟื้นกลับมาใหม่

การไม่เป็นพิษของ **ALA** จึงน่าจะผสมผสานเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมโภชนาการร่วมกับ **วิตามินบีรวม แมกนีเซียม และกรดไขมันจำเป็น**

ยังแนะนำให้ใช้ **ALA** ในโรค multiple sclerosis **อาการพิษจากโลหะหนัก ต้อกระจก ต้อหิน และโรคตับจากพิษสุรา** **ดู** ต่อฉบับหน้า

**ไม่กังวลกับความร้าย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน**

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

**ทจก.จ.บริการพฤษะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

รวยจากเลือดและน้ำตา

รุ่ง เข้าฝูงนกออกบินว่อน ส่งเสียงจ๊อกแจ๊ก จอแจ ฝูงไก่ค้อยเขี่ยใบไม้หาอาหารตามลานดิน หมาเฝ้าบ้านจ้องดูคนแปลกหน้าที่สัญจรผ่านไปมา วัควายลุกยืนคอยเจ้านายมาจูงออกไปเล็มหญ้า

ยามเช้าสรรพสัตว์เริ่มต้นออกหากินตามธรรมชาติ เพราะนี่คือความต้องการอันดับหนึ่งในชีวิต ต้องออกแรงแสวงหาถึงจะได้อาหารมา

แต่คนผู้มีปัญญาเหนือกว่าสัตว์โลกทุกชนิดหลายคนติดนิสัยนอนตื่นสายคุดคู่กับที่นอน ทำตัวสบาย ๆ ไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไร เพราะคิดว่าไม่เห็นจำเป็นต้องตื่นนอน อาหารการกินมีพร้อมรอเข้าปาก ยิ่งพ่อแม่มีฐานะดีจะนอนทั้งวันก็ไม่มีความอดตาย ในแง่นี้สัตว์เดรัจฉานจึงมีความเก่งกว่า

เพราะสามารถรู้วิธีหาอาหารให้ตนด้วยเขี้ยวเล็บด้วยความขยันและสู้ทน

สุมาลี แม่ลูกสองวัยกลางคน หยิบกระบี่บั้งข้าวเหนียวพร้อมกล้วยสุกออกมายื่นรอใส่บาตรริมถนน ก่อนพระสามรูปจะเดินมาถึงเธอได้ยกกระบี่บั้งข้าวขึ้นอธิษฐาน ให้ตนเองพร้อมครอบครัวอยู่ดีมีแรงแให้ร่ำรวย เจ้าหมาดำวิ่งมาขึ้นกระดิกหางใกล้ ๆ มันไม่เคยเห่าพระสักครั้ง แต่ถ้าคนแปลกหน้ามันจะเห่าข่มขู่ทุกราย

“เด็ดๆ จะนอนเอาบ้านเอาเมืองหรือโง่ ตะวันส่องแล้วรีบลุกขึ้น เตรียมตัวไปโรงเรียนเดี๋ยวนี้ละ” สุมาลีปลุกลูกแทบทุกวัน หลังใส่บาตร

“ควายของเราโตพอขายแล้วทั้ง ๔ ตัว ถ้าขายช่วงนี้ จะได้ตั้งแสนกว่าบาทเลยนะ แล้วไป

หาซื้อควายตัวเล็กสัก ๔ ตัว ราคาสัก ๔ หมื่นมาเลี้ยงต่อ ไม่เกิน ๒ ปีก็จะขายได้เงินเป็นแสนกว่ากำไรดีนะ”

สุมาลีบอกสามีให้รับขายควายแลกเป็นเงินกลับมา ซึ่งเป็นกำไรก้อนใหญ่ต่างจากพวกเปิดไก่พันธุ์เนื้อ แม้จะขายอยู่บ่อย ๆ แต่ก็กำไรไม่ค่อยมากเหมือนขายควาย

เศษกระดูกผสมกับข้าวที่เหลือจากอาหารมือเที่ยง สุมาลียกไปเทให้เจ้าหมาดำที่สนามหญ้าหลังบ้าน เพียงหันหลังจะเดินกลับเข้าบ้าน ก็ได้ยินเสียงไก่ร้องแข็งแ้ง พอหันกลับไปดูปรากฏว่าไก่พ่อพันธุ์ถูกหมาดำจับจมน้ำขี้วชั๊กกระดูกตายไปต่อหน้า เพราะแย่งอาหารกัน นึกถึงเหตุการณ์เมื่อวันวานที่หมาดำแอบไปจับกัดเปิดชาวบ้านตายไปสองตัว จนต้องชดใช้ค่าเสียหายให้เขา

“อย่างนี้มันอยู่กับกูไม่ได้แล้ว” สุมาลีกัดฟันความโกรธขึ้นหน้าสุด ๆ

บ่ายสองโมงรถกระบะรับซื้อหมาหรือแลกร่วงเข้ามาพร้อมเสียงตะโกนเชิญชวน “หมาสามตัวร้อย หมาน้อยแลกรู ใครมีหมามาแลกรูกันเร็ว” นอกจากครูลแล้ว ไม่ว่าจะป็นกะละมังถ้วย จาน ราคาไม่กี่บาทก็ล้วนใช้แลกรูมาได้

สุมาลีเรียกเจ้าดำมาหา ด้วยความรักผู้เป็นเจ้านายที่เคยให้อาหารทุกวัน เจ้าหมาดำกระดิกหางก้มหัวเข้ามาหา สุมาลีรีบจับเอาไว้ ชายร่างใหญ่พร้อมไม้ติดบ่วงตรงปลายเดินรีเข้ามาคล่องคอเจ้าหมาดำอย่างรวดเร็ว เหวี่ยงขึ้นไปทิ้งกรงเหล็กบนรถ มันทกใจสุดขีดที่ต้องขึ้นไปรวมอยู่กับหมาต่างถิ่นอีกนับสิบตัว มองเห็นเจ้านายยื่นมือรับกะละมังพลาสติกใบใหญ่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

อาหารของพวกวัวควายเป็นหญ้า พืชผักผลไม้ มันไม่รู้ว่าสิ่งในป่านั้นคนได้กำหนดเอาไว้เป็นขอบเขตเจ้าของ วัวควายมันคิดเพียงอย่างเดียวว่า นั่นคืออาหารที่จะดับความหิว เจอที่ไหนก็จะขอเคี้ยวกินให้อิ่ม คนจึงต้องมาสนตะพายผูกมัดให้อยู่ในขอบเขต ไปเฟ้นฟานที่อื่นไม่ได้

วัวควายจึงเป็นพวกสัตว์ที่ซื้อ ๆ กินอิ่มแล้วก็

ต้องนอนหลับอยู่กับขี้เยี่ยวในคอกทั้งวันทั้งคืน

หมาบ้าน อาหารของมันคือเนื้อนมไข่ แต่พวกมันก็ฉลาดรู้ว่าพวกวัวควาย มันรู้สิ่งที่ไม่ควรไม่ควร เช่น ไม่กล้าเข้าไปแอบกินอาหารที่เจ้านายมันตั้งเอาไว้สำหรับคนกิน มันจะอดใจคอยแต่เศษอาหารที่เจ้านายส่งแยกมาให้กินเท่านั้น

หมามันมีสิทธิ์วิ่งเข้าออกในบ้าน รอบ ๆ บ้านได้อย่างเสรี และมันยังรู้จักบุญคุณเจ้าของพร้อมยอมรับเป็นผู้คุ้มภัยให้แก่เจ้านายอย่างซื่อตรง ทั้งยังชอบเป็นเพื่อนเล่นกับทุกคนที่ได้มาคบคุ้น

ความฉลาดรู้ของวัวควายกับหมาจึงต่างกัน วัวควายตัวแล้วตัวเล่าถูกขายเข้าโรงฆ่าสัตว์ โดยเจ้าของแทบไม่มีความห่วงใยหรือคิดถึง เพราะความผูกพันทางจิตเจ้านายน้อยนิดหรือไม่มีเลย

แต่หมากับเจ้าของ จะมีความผูกพันทางจิตใจ มีความรักห่วงใยและมีความคิดถึงกันเสมอ

ในช่วงเข้าพรรษาปีนี้ ชาวพุทธผู้ใฝ่บาตรกันทุกวัน นั่งสมาธิก่อนนอนทุกค่ำคืน แต่ยังไม่เห็นจิตวิญญาณของพวกสัตว์โลกน้อยใหญ่ที่เกิดมาชดใช้กรรมกัน ได้รับวิบากเป็นความทุกข์ในความเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่แล้ว ทั้งยังต้องผจญกับสัตว์อื่น ๆ ที่มารบกวนเช่น พยาธิ ยุง เห็บหมัด ไร รื่น ฯลฯ คอยดูดเลือดและนำโรคร้ายมาซ้ำเติมให้เกิดทุกข์ทรมานตลอดเวลา แต่ชาวพุทธจำนวนไม่น้อยยังคงเลี้ยงสัตว์เพื่อขายให้เขานำไปฆ่า และเศรษฐกิจจากโรงฆ่าก็อึดเอมกับความร่ำรวยที่เพิ่มพูนมาจากเสียงกรีดร้องหวาดผวาของสัตว์ก่อนมันจะตายอย่างเจ็บปวดหรือเพราะชาวพุทธในยุคนี้ ต่างหลงทางว่าผู้ที่ร่ำรวยเงินทองคือเป็นผู้มีความสุขตามแนวทางของพระศาสนา แม้เงินทองกองท่วมหัวกินไปร้อยชาติไม่หมดนั้น จะได้มาจากหยดน้ำตาและกองกระดูกมากมายนับไม่ถ้วนก็ตาม แต่พวกเขา ก็ยังคงหลงว่าตนคือชาวพุทธที่แท้จริง และพร่ำบอกตนเองอย่างภาคภูมิใจว่า เพราะเป็นคนมีบุญจึงได้เป็นเศรษฐีร่ำรวย

ชาวพุทธ...ที่ชวนสลดหดหู่ใจ!!!

๒๕

สิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญของนิติกรรม
หมายถึง สิ่งที่จะต้องมีในนิติกรรมนั้น ๆ
ถ้านิติกรรมนั้นไม่มีสิ่งนั้นแล้ว
ก็จะไม่เกิดเป็นนิติกรรมขึ้นมาได้

ความไม่สมบูรณ์แห่งนิติกรรม

ประเภทของนิติกรรมที่เป็นโมฆะ

๑. นิติกรรมเป็นโมฆะทั้งหมด

๒. นิติกรรมเป็นโมฆะบางส่วน หรือโมฆะ
แยกส่วน

(ก) นิติกรรมนั้นสามารถแยกส่วนได้ กล่าวคือ
นิติกรรมสามารถแยกออกเป็นส่วน ๆ ได้

(ข) สามารถสันนิษฐานเจตนาของคู่กรณีได้ว่า
หากคู่กรณีได้รู้ว่านิติกรรมส่วนหนึ่งเป็นโมฆะ แต่
อีกส่วนหนึ่งสมบูรณ์

ตัวอย่าง ดำขายไก่แจ้ให้แดงคู่หนึ่งราคา ๔๐๐
บาท ในขณะที่ทำสัญญาซื้อขายนั้น ไก่แจ้ตัวผู้ได้
ตายไปแล้วโดยที่ดำและแดงไม่รู้ เช่นนี้สัญญาซื้อ
ขายไก่แจ้คู่นี้จึงตกเป็นโมฆะทั้งหมด

ข้อยกเว้น ถ้าพึงสันนิษฐานได้โดยพฤติการณ์
แห่งกรณีว่า คู่กรณีเจตนาจะให้ส่วนที่ไม่เป็นโมฆะ
แยกออกจากส่วนที่เป็นโมฆะ

ตัวอย่างที่ ๑ จากตัวอย่างข้างต้น ถ้าตาม

พฤติการณ์แห่งกรณีพึงสันนิษฐานได้ว่าคู่กรณีคือ
ดำและแดงมีเจตนาจะซื้อขายไก่แจ้เป็นตัว ๆ
กล่าวคือ แยกออกเป็นตัวผู้กับตัวเมียได้ เช่นนี้
สัญญาซื้อขายไก่แจ้ตัวเมียที่เหลืออยู่นั้นก็ใช้
บังคับกันได้โดยคิดราคาเป็นตัวละ ๒๐๐ บาท

ตัวอย่างที่ ๒ ดำให้แดงกู้เงิน ๑๐,๐๐๐ บาท
ทำสัญญากู้กันเป็นหนังสือ โดยตกลงคิดดอกเบี้ย
กันร้อยละ ๒๐ ต่อปี เช่นนี้เป็นการคิดดอกเบี้ย
เกินเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ คือพระราช-
บัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ.๒๔๗๕
กำหนดไว้ว่า ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ
๑๕ ต่อปี ดังนั้นสัญญากู้จึงมีวัตถุประสงค์ต้องห้าม
ชัดแจ้งด้วยกฎหมาย และเป็นกฎหมายที่
เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรม
อันดีของประชาชน แต่ตามพฤติการณ์แห่งกรณี
พึงสันนิษฐานได้ว่าคู่กรณีเจตนาจะให้แยกส่วน
ประกอบที่เป็นโมฆะออกจากส่วนที่ไม่เป็นโมฆะ

ดังนั้นแล้วเฉพาะข้อตกลงเรื่องดอกเบี้ยจึงตกเป็น โฆษะ ส่วนเงินต้นยังคงสมบูรณ์ใช้บังคับได้

ความหมายและลักษณะนิติกรรมที่เป็นโมฆียะ

นิติกรรมที่เป็นโมฆียะนั้นเป็นนิติกรรมที่ กฎหมายถือว่าสมบูรณ์ตราบที่ยังไม่ถูกบอกล้าง

สาเหตุที่ทำให้นิติกรรมเป็นโมฆียะ

๑. เหตุเพราะความสามารถ

มาตรา ๑๕๓ บัญญัติว่า “การใดมิได้เป็นไป ตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยความสามารถ ของบุคคล การนั้นเป็นโมฆียะ”

๒. เหตุเพราะเจตนา

(ก) ความสำคัญผิด

การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดเป็นเรื่องที่ผู้ แสดงเจตนาได้แสดงเจตนาออกมาไม่ตรงกับ เจตนาที่แท้จริงที่มีอยู่ในใจ แต่เกิดขึ้นมาโดย ผู้แสดงเจตนาไม่รู้ตัว เพราะถ้าผู้แสดงเจตนา รู้ตัวว่าเจตนาที่ตัวเองแสดงออกมาไม่ตรงกับเจตนา แท้จริงในใจของตนแล้ว ก็จะเป็นเรื่องของการ แสดงเจตนาออกมาโดยในใจจริงไม่ต้องการ ผู้กพันตามการแสดงเจตนาที่ตนแสดงออกมา หรือมิฉะนั้นก็เป็นเรื่องที่แสดงเจตนาหลงโดยสมรู้ กับคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง ปกติแล้วการแสดงเจตนา โดยสำคัญผิดนี้ ผู้แสดงเจตนาอาจจะแสดง เจตนาออกมาเพราะเกิดความสำคัญผิดขึ้นเอง หรือมีผู้มาหลอกให้สำคัญผิดก็ได้

การสำคัญผิดอาจเป็นการสำคัญผิดในมูล เหตุชกุงใจให้ทำนิติกรรม คือผู้แสดงเจตนา สำคัญผิดในเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็น เหตุชกุงใจให้ผู้แสดงเจตนาเกิดเจตนาที่จะทำ นิติกรรมขึ้นมาในใจของตน และได้แสดงเจตนา ออกมา ซึ่งเจตนาที่ผู้แสดงเจตนาได้แสดงออกมา นั้นตรงกับเจตนาที่แท้จริงที่มีอยู่ในใจ เพียงแต่ เจตนาในใจที่แสดงเจตนาทำนิติกรรมนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริง เช่น นักเล่นที่ดินได้ข่าวจาก เพื่อนซึ่งไม่เป็นความจริงว่า ทางราชการจะตัด

ถนนผ่านท้องนาบริเวณหนึ่งซึ่งจะทำให้ที่ดินมี ราคาสูงขึ้น จึงกว้านซื้อที่ดินในบริเวณนั้น แต่ ความจริงแล้วข่าวนั้นไม่เป็นความจริง จะเห็นได้ ว่ากรณีเช่นนี้เป็นเรื่องที่เขาแสดงเจตนาโดย สำคัญผิดในมูลเหตุชกุงใจให้เขาเกิดเจตนาที่จะ ซื้อที่ดิน ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาโดยสำคัญผิด อย่างหนึ่ง

การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดที่จะเป็นเหตุ ให้การแสดงเจตนาเสื่อมเสียไปนั้น มีกฎหมาย บัญญัติอยู่ ๒ มาตรา คือประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา ๑๕๖ และมาตรา ๑๕๗ สำหรับมาตรา ๑๕๖ นั้นเป็นเรื่องของการแสดง เจตนาโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่ง นิติกรรมซึ่งมีผลทำให้การแสดงเจตนาเป็นโมฆะ ส่วนมาตรา ๑๕๗ เป็นเรื่องของการแสดงเจตนา โดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สิน ซึ่งตามปกติถือว่าเป็นสาระสำคัญ และถ้าไม่มีความสำคัญผิดเช่นนั้นก็จะไม่มีการแสดงเจตนา ทำนิติกรรมขึ้นมา จะมีผลทำให้การแสดงเจตนา นั้นเป็นเพียงโมฆียะ ไม่ใช่เป็นโมฆะ

๑. การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๖ บัญญัติว่า “การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิด ในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรมเป็นโมฆะ

ความสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่ง นิติกรรมตามวรรคหนึ่ง ได้แก่ ความสำคัญผิดใน ลักษณะของนิติกรรม ความสำคัญผิดในตัวบุคคล ซึ่งเป็นคู่กรณีแห่งนิติกรรม และความสำคัญผิด ในทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรม เป็นต้น”

การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็น สาระสำคัญแห่งนิติกรรมที่เป็นโมฆะตามมาตรา ๑๕๖ วรรคหนึ่งนั้น จะเกิดขึ้นได้โดยที่ผู้แสดง เจตนาแสดงเจตนาออกมาโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่ง เป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรมที่ตนกระทำการ แสดงเจตนาออกมาผิดจากเจตนาในใจของตน โดยที่ผู้แสดงเจตนาไม่รู้ตัวว่าเจตนาที่

แสดงออกมาผิดจากเจตนาในใจของคนที่ต้องการ
จะทำนิติกรรม

สิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญของนิติกรรม หมายถึง
สิ่งที่จะต้องมิในนิติกรรมนั้น ๆ ถ้านิติกรรมนั้น
ไม่มีสิ่งนั้นแล้วก็จะไม่เกิดเป็นนิติกรรมขึ้นมาได้
มาตรา ๑๕๖ วรรคสอง ให้ความหมายไว้ว่า ความ
สำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรม
ตามวรรคหนึ่ง ได้แก่ ความสำคัญผิดในลักษณะ
ของนิติกรรม ความสำคัญผิดในตัวบุคคลซึ่งเป็น
คู่กรณีแห่งนิติกรรม และความสำคัญผิดในทรัพย์สิน
ซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรม เป็นต้น ที่ใช้คำลง
ท้ายว่า “เป็นต้น” แสดงว่าไม่จำกัดอยู่เฉพาะตาม
สิ่งที่ได้ให้ไว้เป็นตัวอย่างนั้นเท่านั้น จะได้กล่าว
เป็นลำดับดังนี้

(๑) สำคัญผิดในลักษณะของนิติกรรม เป็น
เรื่องและผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมตั้งใจจะทำ
นิติกรรมอย่างหนึ่ง แต่เมื่อแสดงเจตนาออกมา
แล้วกลายเป็นว่าเขาได้แสดงเจตนาทำนิติกรรม
อีกอย่างหนึ่งซึ่งมิใช่นิติกรรมที่ตั้งใจจะทำ เช่น
ผู้แสดงเจตนาต้องการทำสัญญาให้เช่าที่ดิน แต่
ผู้แสดงเจตนาอ่านหนังสือไม่ออก คู่กรณีเอา
หนังสือสัญญาฉบับหนึ่งมาให้ลงชื่อ บอกว่าเป็น
หนังสือสัญญาให้เช่าที่ดิน ความจริงแล้วเป็น
หนังสือสัญญาจะขายที่ดินให้แก่คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง
ในกรณีเช่นนี้ถ้าผู้แสดงเจตนาลงชื่อในหนังสือ
สัญญานั้นจะเห็นได้ว่า ผู้แสดงเจตนาไม่ได้ตั้งใจ
แสดงเจตนาที่จะขายที่ดิน แต่ตั้งใจจะให้เช่าที่ดิน
เจตนาที่แสดงออกมาว่าเป็นการจะขายที่ดินนั้น
เป็นการแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในลักษณะหรือ
ชนิดของนิติกรรม จึงตกเป็นโมฆะตามมาตรา ๑๕๖
วรรคหนึ่ง

**(๒) สำคัญผิดในตัวบุคคลซึ่งเป็นคู่กรณีแห่ง
นิติกรรม** เป็นเรื่องและผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมนั้น
ตั้งใจจะแสดงเจตนาทำนิติกรรมกับบุคคลอื่น แต่
เมื่อแสดงเจตนาทำนิติกรรมจริง ๆ แล้ว กลายเป็น
ว่าได้แสดงเจตนาทำนิติกรรมกับบุคคลอีกคน
หนึ่ง โดยที่ผู้แสดงเจตนาไม่ตั้งใจผิดคิดว่าบุคคล

ที่แสดงเจตนาทำนิติกรรมด้วยนั้นเป็นบุคคลเดียวกับ
บุคคลที่มีเจตนาในใจที่จะทำนิติกรรมด้วย

แต่ในการทำนิติกรรมบางอย่างนั้นไม่สนใจว่า
คู่กรณีในการทำนิติกรรมอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจะเป็นใคร
แม้จะสำคัญผิดในตัวคู่กรณีในการทำนิติกรรม ก็
ถือไม่ได้ว่าเป็นการสำคัญผิดในสิ่งที่เป็นสาระ
สำคัญในการทำนิติกรรม เช่น เจ้าของร้านขาย
หนังสือพิมพ์ไม่สนใจว่าคนที่ซื้อหนังสือพิมพ์จะ
เป็นใคร ฉะนั้นเจ้าของร้านแสดงเจตนาขาย
หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นให้นาย ก. โดยคิดว่าเป็น
นาย ข. ก็ไม่สำคัญ นิติกรรมซื้อขายหนังสือพิมพ์
ย่อมเกิดขึ้นโดยสมบูรณ์ แม้ผู้ขายหนังสือพิมพ์นั้น
สำคัญผิดคิดว่าคนที่มาซื้อเป็นบุคคลคนหนึ่ง
แต่ความจริงเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง ในด้านตรง
ข้ามคนซื้อหนังสือพิมพ์นั้นก็ไม่ได้สนใจว่าคนขาย
เป็นใคร แม้จะมีความสำคัญผิดในตัวบุคคลผู้ขาย
ก็ไม่ทำให้สัญญาซื้อขายเป็นโมฆะ

การสำคัญผิดในตัวบุคคลซึ่งเป็นคู่กรณีใน
การทำนิติกรรมที่จะถือได้ว่าเป็นสิ่งที่เป็นสาระ
สำคัญของนิติกรรมนั้น ข้อเท็จจริงจะต้องปรากฏ
ว่า ถ้ามิใช่บุคคลนั้นที่ตนเข้าใจแล้ว ผู้แสดง
เจตนาจะไม่ทำนิติกรรมนั้นด้วย ถ้าไม่ปรากฏ
เหตุเช่นนี้ก็มิทำให้การแสดงเจตนาเสื่อมเสีย
โดยถือว่าไม่สำคัญผิดในตัวบุคคลซึ่งเป็นคู่กรณีใน
นิติกรรมแต่อย่างใด

**(๓) สำคัญผิดในทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุแห่ง
นิติกรรม** หมายถึง สำคัญผิดในตัวทรัพย์สินที่
คู่กรณีจะต้องส่งมอบให้แก่กันซึ่งเป็นวัตถุของ
นิติกรรมนั้น เมื่อมีการสำคัญผิดเช่นนี้เกิดขึ้น
ย่อมถือได้ว่าเป็นการสำคัญผิดในสิ่งที่เป็นสาระ
สำคัญของนิติกรรม ทำให้นิติกรรมเป็นโมฆะ เช่น
ผู้ขายต้องการจะขายที่ดินแปลงหนึ่ง แต่เวลาทำ
สัญญากลับกลายเป็นขายที่ดินอีกแปลงหนึ่ง ซึ่ง
ผู้ขายที่ดินไม่มีเจตนาจะขายที่ดินแปลงนั้นเลย
กรณีเช่นนี้เป็นการสำคัญผิดในตัวทรัพย์สินที่เป็น
วัตถุแห่งนิติกรรม สัญญาซื้อขายที่ดินเป็นโมฆะ

๒. การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดใน

คุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สิน

นอกจากความสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญของนิติกรรมแล้ว ยังมีความสำคัญผิดที่จะมีผลในกฎหมายอีกอย่างหนึ่ง คือ การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สิน

มาตรา ๑๕๗ บัญญัติว่า “การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สินเป็นโมฆียะ

ความสำคัญผิดตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นความสำคัญผิดในคุณสมบัติซึ่งตามปกติถือว่าเป็นสาระสำคัญ ซึ่งหากมิได้มีความสำคัญผิดดังกล่าวการอันเป็นโมฆียะนั้นนั้นคงจะมีได้กระทำขึ้น”

การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สินไม่ใช่เรื่องสำคัญผิดในตัวบุคคลหรือทรัพย์สินซึ่งเป็นการสำคัญผิดในสิ่งที่เป็นสาระสำคัญของนิติกรรม แต่เป็นเรื่องที่ผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมนั้นแสดงเจตนาทำนิติกรรมกับบุคคล หรือแสดงเจตนาทำนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินโดยถูกต้อง เพียงแต่ผู้แสดงเจตนา นั้นสำคัญผิดว่าบุคคลหรือทรัพย์สินนั้นมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งซึ่งปรากฏว่าไม่ตรงกับความเป็นจริง ถ้าตามปกติแล้วคุณสมบัตินั้นถือว่าเป็นสาระสำคัญ การแสดงเจตนาทำนิติกรรมนั้นก็จะเป็นโมฆียะ เช่น จะจ้างคนมาสร้างบ้านก็ต้องจ้างคนที่มีความรู้ในทางก่อสร้าง ถ้าไปจ้าง ข. มาสร้างบ้านโดยเข้าใจว่ามีความรู้ทางด้านช่าง แต่ปรากฏว่า ข. สร้างอะไรไม่เป็น ก็เป็นเรื่องสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลซึ่งตามปกติจะถือว่าเป็นสาระสำคัญในเรื่องการสร้างบ้าน สัญญาว่าจ้างเป็นโมฆียะ

คุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สินซึ่งตามปกติถือว่าเป็นสาระสำคัญของนิติกรรม ไม่ได้หมายความว่าเฉพาะถึงรูปร่างหน้าตาของบุคคลหรือทรัพย์สินอย่างเดียว แต่หมายความรวมถึงคุณลักษณะทั้งหลายทั้งปวงที่กระทบต่อความเชื่อถือ หรือกระทบคุณสมบัติของบุคคล หรือทรัพย์สินที่ถือว่าเป็นสาระสำคัญนั้น กล่าวคือ เป็น

คุณสมบัติที่ทำให้บุคคลหรือทรัพย์สินนั้นต่างลักษณะต่างชนิด ต่างประเภทไปจากความเข้าใจของผู้ทำนิติกรรม เช่น ความน่าไว้วางใจของคู่สัญญาในสัญญาที่ต้องทำกันเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ความไว้วางใจของคู่สัญญานั้นก็ถือได้ว่าเป็นคุณสมบัติที่เป็นสาระสำคัญของนิติกรรม การมีความรู้ในหลักวิชา เช่น มีความรู้ทางวิชาก่อสร้าง มีความรู้ในการทำอาหารในเมื่อความรู้ในเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับสัญญาที่ทำ ก็ถือว่าเป็นคุณสมบัติของบุคคลที่นับว่าเป็นสาระสำคัญได้

ตัวอย่าง ดำต้องการจิตรกรที่มีฝีมือในการวาดภาพเหมือนเพื่อให้วาดภาพภริยาของตนจึงตกลงจ้างแดง ซึ่งดำเข้าใจว่าแดงเป็นจิตรกรที่มีฝีมือในการวาดภาพเหมือน ต่อมาดำทราบว่าแดงเป็นช่างเขียนหนังสือเท่านั้น ไม่มีฝีมือในการวาดภาพเหมือนเลย เช่นนี้สัญญาว่าจ้างดังกล่าวตกเป็นโมฆียะ

แต่อย่างไรก็ตาม หากความสำคัญผิดดังกล่าว นั้นได้เกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้แสดงเจตนา กล่าวคือได้แสดงเจตนาไปโดยมิได้ใช้ความระมัดระวังแม้แต่เพียงเล็กน้อย ซึ่งหากได้ใช้ความระมัดระวังดังกล่าวแล้วความสำคัญผิดก็จะไม่เกิดขึ้น เช่นนี้แล้วผู้แสดงเจตนาด้วยความสำคัญผิดจะบอกล้างนิติกรรมที่ตกเป็นโมฆียะเพื่อประโยชน์แก่ตนไม่ได้

ตัวอย่าง ดำต้องการซื้อลูกสุนัขพันธุ์เซาเซา เพศผู้ของแดง ๑ ตัว แดงมีลูกสุนัขพันธุ์ดังกล่าวอยู่ ๕ ตัว เป็นเพศผู้ ๒ ตัว เพศเมีย ๓ ตัว แดงให้ดำเข้าไปเลือกลูกสุนัขในคอกเอาเอง ปรากฏว่าดำก็เลือกมาได้ ๑ ตัว โดยเข้าใจว่าเป็นเพศผู้ ต่อมาอีก ๕ วัน ดำทราบว่าลูกสุนัขที่เลือกมานั้นเป็นเพศเมีย เช่นนี้ถือได้ว่าดำประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งถ้าหากดำได้ใช้ความระมัดระวังในการเลือกพิจารณาเพศของลูกสุนัขเล็กน้อยก็จะไม่เกิดความสำคัญผิดขึ้น ดังนั้นดำจึงไม่มีสิทธิบอกล้างสัญญาซื้อขายลูกสุนัขตัวดังกล่าวได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ธรรมกับมารการเมืองลวงตา

พุ่มพุกตนหลุดพ้น	ดิรัจฉาน ภาพแฮ
ระแวดจิตวิญญาน	ต่ำซ้ำ
สกัถสรรพสามานย์	สฤถ่ออย นานา
สงบจิตเจิดจรงจำ	แจ่มแจ้งแสงธรรม
จักรังสรรคส์สืบสร้าง	งานพุทธ
มิหวั่นไหวยอมหยุด	อยู่ยั้ง
พลีชีพมันวิมุติ	หมายศาสน์
พระรัตนตรัยตลอดทั้ง	โลกล้วนเกษมศานต์
ผสานแรงร่วมสู้	ล้างคม ฉมฉาว
สละส่วนหลงสะสม	ออกบ้าง
เจือผองเพื่อนระทม	ทุกข์ยาก
ยามแก่เจ็บอิงอ้าง	พึงได้ตลอดกาล
คือมดงานพรั่งพร้อม	พลังกาย ใจนา
เอกอุดมการณ์หมาย	มันชี้
ยึดงานมุ่งชวนชวาย	โชติช่วง
หากห่างเหินเหตุนี้	แน่แท้...แปรไป
การเมืองไทยโหดร้าย	ลวงสิทธิ์
หลากเล่ห์อำมหิต	ร่วมรู้
หลอนหลอกล่อหามิตร	ลวงโลก
เพียงเพื่อหวังกอบกู้	เผ่าฟองคินเมือง
เรื่องเรื่องกระจ่างฟ้า	ยืนหยัด
กองทัพธรรมแจ่งชัด	แกร่งกล้า
ศีลธรรมพุทธบัญญัติ	กำหนด สุนาแฮ
มิผ่านเกณฑ์...เผชิญหน้า	ภูตร้ายตลอดทาง!!!

ฝั่งฟ้าฝากฝัน

ฝั่งฟ้าเคยฝันว่าฟ้าคงซื่อคงซึ้ง
เชื่อฟ้าจึงฝันอยากถึงแดนอันสุขศรี
เพราะโลกทุกวันเสื่อมลง หลงโลกหลงโง่งลันตี
ไม่มีความหวังมาฝัน

ฝั่งฟ้าเคยฝันว่าฟ้าคงส่งคงสูง
ให้ฟ้าจูงหวังข้ามพ้นแดนคนหยาบหยัน
เพราะโลกทุกวันเสื่อมลง หลงเกียรติหลงกามมั่วกัน
ไม่เคยรู้ทันเกียรติกาม

โดดเด่นก้าวหน้าทว่าล้มเหลว
เลวซ้อนความเลวเพราะเก่งแล้วทราวม
ทั้งกิน เกียรติ กาม สูงเด่นงดงาม
มันฝั่งความทราวมท่ามกลางสังคม

ฝั่งฟ้าคงไม่โยตี
โลกนี้จึงล้วน โลก หลง โง่ง กามหมักหมม
ฟ้าขาดเมตตาแน่เลย ถึงได้เฉยเมยให้ตรม
ต้องคนระดมช่วยตน.

เพลงนี้แต่งทั้งเนื้อและทำนองไปพร้อม ๆ กัน ตั้งแต่ ๒๑ มี.ค. วันที่ ๒๒ มี.ค. ๒๕๓๔ ก็เสร็จ บันทึกออกเป็นเพลงพร้อมในอัลบั้ม “ฝากฟ้าฝั่งฝัน” ธ.ค. ๒๕๓๔ เพลงนี้ถือว่าเป็นเพลงปรี๊ด-ธรรมแท้ ๆ นัยสำคัญยิ่งคือ “ตนเป็นที่พึ่งของตน” ซึ่งเป็นพระพุทธรวณะ อันมีความลึกซึ้งสุดยอดมาก เพราะผู้ที่สามารถ “ปฏิบัติจนบรรลุธรรม” ผู้นั้นคือ “ผู้ละตัวตน” ได้สำเร็จจริง ผู้นั้นก็ “พึ่งตนเองได้” เพราะกำจัดอุปาทานที่ยึดเป็นตน-เป็นของตนออกไปได้จริง นั่นคือ “ความเห็นแก่ตน” หมดไปจริง ความเห็นแก่ตนไม่มี จึงจะเห็นแก่ผู้อื่นบริสุทธิ์แท้ ก็ช่วยผู้อื่นได้อย่างไม่มีความแอบแฝง “เพื่อตนเอง” ดังนั้น ผู้จะช่วยสังคมที่จะกอบกู้สังคมได้แท้ก็ต้อง “พึ่งตนเอง” ดังกล่าวนี้ให้ ได้เสียก่อน จึงจะสามารถช่วยสังคมได้สำเร็จจริงแท้ ยิ่งสังคมไทยทุกวันนี้ เลวร้ายหนักหนาสาหัสยิ่งนัก จึงหวังความจริงได้อย่างเดียวเท่านั้น คือ ต้อง “คนระดมช่วยตน” ตามพุทธธรรมที่สัมมาทิฐิดังนี้

“สมณะโพธิรักษ์”

๑ พ.ค. ๒๕๕๖

ลากเรือ ริมมูล อโศก

ค้นหา

ดูใจจริง ค้นแล้วเจอเลย

ดาวนโหลดเพลง “ฝั่งฟ้าฝากฝัน”
จากชุด “ฝากฟ้าฝั่งฝัน”
ขับร้องโดย เพียงดาว ประดับดิน
ได้ฟรีที่ [www.asoke.info-connect to](http://www.asoke.info-connect-to)
www.bunniyom.com

